

FRANCOISE AUGIER

*Iubire de
departe*

ALCRIS

Capitolul 1

Ralph... murmură Mona Collins în somn, întorcându-și fără încetare, într-o parte și alta pe pernă capul blond frumos. Oh! Ralph... Tocmai pusese stăpânire pe buzele sale, în mod senzual și seducător. Ea îi savura sărutările și cedă mângâierilor. Brațele lui Ralph o înlănțuie acum. Cât era de bine să-i aparțină în întregime acestui bărbat și să-l poată mângâia ascultându-i bătăile inimii! Îl iubea. Îl iubea pe Ralph Harper din toată inima.

Cunoscuseră împreună acea clipă minunată în care două ființe nu mai formează decât un singur trup.

Zgomotul unui motor, în depărtare, o trezi aducând-o cu brutalitate la realitate. Incapabilă să se sustragă visului, Mona întinse mâna spre Ralph... și-o lăsă imediat să cadă: nu era acolo... Era singură.

Oare de ce trebuia să se mai gândească la el? Se întrebă. Dădu pătura la o parte. Dacă prezența lui Ralph nu era decât o halucinație, faptul că-l dorea era o realitate, ascunsă cât mai

adânc în ființa sa, dar mereu prezentă. Mona își reproșa că se gândea astfel la acel bărbat absent de mulți ani.

Încercă să se calmeze, se întoarse în pat oftând și făcu un suprem efort pentru a uita, dar în zadar. Ca întotdeauna, trecutul îi reveni în memorie.

Pe atunci avea optsprezece ani și toată nepăsarea tinereții. Oare ce fată tânără nu s-ar fi îndrăgostit nebunește de Ralph Harper? La douăzeci și trei de ani, avea misterul și seducția unui bărbat matur. Începuse să lucreze de foarte tânăr ca muncitor la zăcămintele petroliere și se călise considerabil în timpul acelor ani. Totuși, dăduse dovadă de o mare tandrețe, încât fu la fel de uimită ca și în fața acelui sentiment minunat care se amplifică între ei.

Mona își amintea perfect prima lor întâlnire...

Era într-o zi foarte călduroasă, cum Texasul cunoștea uneori. Mona, în vacanță, profitase de libertate pentru a se duce să hoinărească în apropierea sondelor. Spre deosebire de mama sa, îi plăcea nespusele acele locuri, să respire mirosul special al petrolului brut care tocmai se extrăgea și să privească fețele brăzdate de riduri ale muncitorilor. Toată lumea o cunoștea: se știa că era fiica lui Bob Collins și nimeni nu-i adresase vreodată vreo remarcă nepoliticoasă.

În acea zi nu avusese ochi decât pentru un bărbat. Înalt și slab, cu părul șaten ondulat, care-i ieșea de sub cască, se oprise lângă ea și-o măsurase îndelung. În ochii verzi-cenușii strălucea o licărire intensă care o tulbură profund. Descumpănită, roșii: cum să reziste oare farmecului pe care-l emana acel necunoscut? Chipul bronzat și mâinile lungi,

suple și agile, o fascinară. După ce-și terminase munca, el se îndepărtase. Mona se simți în mod inexplicabil pierdută și începu să-l urmărească pentru a-l ajunge din urmă puțin mai departe, la umbră unui camion. Îl abordă cu un zâmbet.

– Sunteți nou?

El lăasă ochii să-i alunece peste picioarele lungi, înainte de a răspunde laconic:

– Da.

– Nu-mi amintesc să vă fi întâlnit deja.

– Tocmai am sosit.

– Vă gândiți să rămâneți mult timp?

– Nu știu. Nu am încă planuri foarte precise.

– Sper că vă place aici.

– Nu-i prea sigur!

Sub privirea insistentă, Mona roși, în același timp tulburată de acest bărbat și uimită de propria purtare; niciodată nu simțise un val atât de vertiginos de emoții ametoitoare și fermecătoare. Și totuși, nu schimbaseră decât o privire...

– Scuzați-mi indiscreția. La revedere.

Ultimile cuvinte fuseseră murmurate cu o voce atât de șoptită, încât de-abia se auzea. Apoi plecă, aproape alergând, atât de provocator i se păruse comportamentul ei...

În timpul după-amiezii, Mona evită cu grijă să-l reîntâlnească și discută cu muncitorii pe care-i cunoștea. Cu toate acestea, n-avea decât o dorință: să rămână acolo și să-l contemple pe acel bărbat care o fascina. Dar dacă o surprindea în timp ce-l spiona? Aproape fără să vrea, Mona

nu putu rezista plăcerii de a-l privi... o ultimă oară! Prea absorbit de munca sa, el n-o remarcase. Cuprinsă de senzații ciudate, Mona se întrebă ce i se întâmplase. Oare ce putere avea pentru a o vrăji astfel? Mări pasul și se grăbi spre garaj.

Îndată ce deschise portiera mașinii sale, observă o foaie de hârtie mototolită, pusă pe scaunul pasagerului.

Fără să lase să se vadă nimic din surpriză, se instalează la volan, le spuse la revedere prietenilor și demară, apoi așteptă să ajungă la o anumită distanță de șantier pentru a se opri. Despături scrisoarea cu o mână tremurătoare; era doar un număr de telefon. Fără nume, fără adresă... dar n-avea nici o îndoială despre originea acestui mesaj.

Cu inima palpitând, porni din nou cu toată viteza. Nu-i lipsea tupeul! se gândi ea. În cazul în care crede că mă voi grăbi spre telefon, se înșală! Și totuși... Doar faptul de a se gândi la el, la brațele puternice, la cămașa udă de transpirație care i se lipea de piele, de blugii prăfuiți mulați pe el, acest simplu fapt o tulbura teribil.

Își dorea la nebunie să se cuibărească lângă el, în brațele sale. Necunoscutul acesta îi ocupa deja toate gândurile. Nu, nu-i va telefona! Va fi visul său. Va păstra foaia de hârtie cum se păstrează o comoară secretă, în adâncul ființei sale... De altfel, la ce bun să arunce acest bilet, pentru că numărul îi era deja întipărit în memorie?

În seara aceea, cina i se păruse interminabilă. Mama sa, foarte mondenă, nu înceta să comenteze micile evenimente ale zilei. Îndată ce masa se termină, Mona se refugie în camera ei; simțea nevoia să fie singură. În mod reflex, se opri

în fața oglinzii care-i reflectă imaginea unei femei radioase și încă toată agitată de tulburarea pe care fascinantul necunoscut i-o trezise. Îi citise în privire o admirație pe care nu și-o putuse ascunde... un amestec irezistibil și totuși înșșăimântătoare de aroganță și de seducție.

Gânditoare, se întinse pe pat. Pentru prima dată în viață, avea de-a face cu un adevărat bărbat, atât de deosebit de cei pe care îi cunoscuse până atunci! Da, într-o zi o va lua în brațe... La această idee, se înfioră. Totul în atitudinea sa, dovedea că acest bărbat nu mai avea nimic de învățat de la viață... Dar de la dragoste?

Mona se ridică și se duse la fereastră pentru a privi prin perdelele de dantelă albă; grădina pe care un peisagist la modă i-o aranjase mamei sale. Dar, în loc de flori, vedea un chip subțire și bronzat. Oare de unde îi venea acea senzație că dacă voia să se apropie prea mult de acest bărbat, își asuma un pericol? Să fi fost tocmai din cauza experienței sale?

Brusc, avu o certitudine absolută, de netăgăduit: acel bărbat cunoștea viața și dragostea. Nu mai avea decât o singură nădejde: să învețe totul de la el...

Mona își duse mâna la față. Îi ardea. Niciodată vreun bărbat nu avusese un asemenea efect asupra sa! Oh! Desigur, unii o curtaseră și chiar o sărutaseră, dar fără să meargă mai departe. Nu le-ar fi permis ea. Niciodată nu simțise pentru ei un sentiment adevărat. Știuse întotdeauna că, atunci când va veni bărbatul vieții sale, îl va recunoaște; acum acel sentiment era acolo, atât de puternic încât o apăsa. Necunoscutul acela era cel pe care-l aștepta...

Se îndreptă spre telefon și formă numărul lui cu inima bătând să-i spargă pieptul! La a șasea sonerie, răspunse:

– Alo?

Vocea masculină era caldă și vibrantă. Ea își adună toate forțele pentru a răspunde:

– Alo!

Fu incapabilă să rostească o vorbă în plus.

– Știam că dumneata erai. Unde vrei să ne întâlnim?

– Nu știu... Nu pot... Părinții mei... bâigui Mona.

El începu să râdă.

– În acest caz, hotărâsc eu. Sună-mă mâine seară. Dar înainte, un mic sfat: data viitoare când vei veni la sonde să fii mai discretă.

– Dar, n-am vrut...

Se întrerupse; la ce bun să-l asigure de nevinovăția sa? N-o va crede!

– Iartă-mă, sunt grăbit. Pe curând.

Mona închise. Toate acestea erau absurde, nebunești. Nu se mai recunoștea! Trebuia să-l uite cât mai repede pe acest străin, să nu se mai gândească niciodată la el.

Totuși, a doua zi seara, nu se putu împiedica să nu-l sune.

– Bună seara.

Tonul îi era aspru și atât de puțin încurajator, încât Mona bâigui cu o voce stinsă:

– Bună seara, mi-ai cerut să...

– Ascultă, acest mic joc a durat destul. Lasă-mă-n pace!

Era atât de brutal, încât ea nu putu decât să murmure:

- Ce vrei să spui?
- Mai mulți colegi ți-au observat manevra. Doi dintre ei și-au dat chiar osteneala să mă avertizeze că-mi voi pierde timpul cu fata patronului. Cel mai nostim este că sunt convinși că ești pură ca zăpada. Cu siguranța nu ți-au văzut ocheadele incendiare!
- Eu niciodată... n-am vrut... Doream doar să te cunosc.
- Evident! Doar că există un lucru pe care nu-l știi: eu nu caut necazuri!
- Eu și mai puțin! protestă ea. Ce este rău în a dori să te apropii de cineva? Am impresia că știi... atâtea lucruri...
- Este adevărat, cunosc viața. Și nu este roz în fiecare zi.
- Și dragostea... nu crezi în ea?
- Întrebarea îi scăpase fără să vrea. Ce va gândi despre ea? Își mușcă buzele, înspăimântată de propria reacție.
- Dragostea? Ce glumă!
- De ce această zeflema? Găsești cuvântul chiar atât de îngrozitor? îl întrebă, cu lacrimi în ochi.
- Îngrozitor? Nu! Mai curând ridicol. Lipsit de interes.
- Râse sec, fără bucurie.
- Nu te înțeleg, murmură Mona, cu un nod în gât. Dragostea este... atât de importantă...
- La aceste cuvinte el izbucni într-un râs sincer.
- Nu pentru mine! Deci pentru dumneata! Ești incredibilă! Ce aștepti de la mine?
- Am putea ieși împreună, de exemplu să mergem să vedem un film...

– Crezi că am timp de pierdut? Ultima dată când am fost la cinema, aveam cincisprezece ani!

Pentru prima oară în viață, Mona se simți deznădăjduită.

– Ce vrei să fac?

– Uită-mă. Rămâi în lumea dumentale mică, lasă-mă în a mea și încetează să mă deranjezi.

Apoi, cu acest sfârșit delicat, închise.

Și Mona încercă într-adevăr să nu se mai gândească la el. Dar câmpul de foraj o atrăgea ca un magnet. Nu se putea stăpâni să nu se ducă acolo, unde – în mod discret, credea ea – îl privea.

Câteva săptămâni mai târziu, găsi o a doua foaie de hârtie mototolită, așezată în mașină. Pe ea era înscris același număr de telefon. Îl sună imediat.

– Bine, răspunse Ralph, în cele din urmă. Vom merge la cinema, dar promite-mi să nu mai vii la sonde.. Nu țin să-mi pierd slujba!

Ea își ținu promisiunea. Deveniră prieteni. Timp de-o lună, se văzură de trei ori pe săptămână. De mai multe ori, o luă de mână. Mona era fericită să-i vorbească și să descopere sub aspectul exterior de asprime, un bărbat cu inima mare. În rest, făcea orice pentru a nu beneficia de șansa ce i se oferea deschis de a profita de ea.

Și apoi, într-o seară, după ce o condusesese la mașina sa, când portiera fu închisă între ei, Ralph îi spuse prin geamul deschis.

– Ascultă, Mona, ești prea tânără! Situația asta nu mai poate dura. Nu numai pentru că-mi risc slujba, dar am și eu sentimente... Nu sunt de gheață.

– Oh! Ralph... murmură ea. Spune-mi ce simți...

La aceste cuvinte, chipul i se crispă.

– Întoarce-te acasă. Uită-mă. Și așteaptă-l cuminte pe Făt-Frumos.

Îl privi urcând în vechiul său jeep și, gânditoare, îl văzu îndepărtându-se. Nu, nu va asculta. Hotărârea era luată: se va duce să-l întâlnească. Imediat.

Perfect conștientă de ceea ce făcea, Mona porni motorul și se gândi la personalitatea enigmatică și fascinantă a acestui bărbat. Nu, doar dorința nu explica totul. Un sentiment mai profund, chiar mai tulburător, o atrăgea spre el: îi plăcea forța sa și siguranța sa calmă, rămase intactă în ciuda vieții aspre pe care o dusesese...

Își parcă mașina la capătul străzii și făcu restul drumului pe jos – calmă, fără nici o grabă, ca și când mergea în întâmpinarea destinului său.

Ralph, cu bustul gol, deschise ușa.

– Ce faci aici?

Mona intră și închise ușa în urma ei.

– Te rog, îl imploră, nu mă da afară! Am atâta nevoie de tine!

– Nu poți rămâne! îi replică dur.

Fără să-l asculte, Mona i se aruncă în brațe. Înăbușindu-și o înjurătură, el o strânse cu putere. Amețită, înnebunită de o

bucurie pe care nu și-o imaginase niciodată, chiar în cele mai tulburătoare visuri, Mona ridică spre el o față radioasă și îi oferi buzele...

Cedând chemării sale, Ralph puse stăpânire pe gura ei, cu o aviditate sălbatică ce-i trăda intensitatea dorinței prea mult timp stăpânită. Apoi, respirând greu, o respinse încet.

– Pleacă. Pleacă înainte ca să fie prea târziu, murmură brusc.

– Nu, Ralph. Nu voi pleca. Mă dorești, așa cum te doresc și eu. O știi de la prima noastră întâlnire, de la prima noastră privire...

– Este imposibil, Mona. Ești încă o fetiță... o fetiță nevinovată...

– Nu, sunt femeie și te doresc...

Deveni provocatoare... irezistibilă. Câștigase.

– Foarte bine... dar te previn: nu va trebui să mi-o reproșezi mai târziu. Tu ești cea care a venit la mine. Să nu uiți niciodată.

– Niciodată, Ralph... bâigui ea.

Complet amețită, se lăsă dusă în camera lui, ca într-un vis. În această clipă nimic nu mai conta, decât magia prezenței sale senzuale. În timp ce-o mângâia, o dezbrăcă tandru, cu o încetineală intenționată, admirând și alintând formele trupului înflăcărat. Când Mona descoperi, la rândul său, intensitatea dorinței bărbătești, îi bâigui numele și crezu că leșină. Dusă de un vârtej de emoții necunoscute, în care visul se contopea cu realitatea, Mona se oferi îmbrățișării cu un

lung fior de plăcere nerăbdătoare. Cu infinită blândețe, se uniră în cele din urmă, pentru a prelungi încântarea preludiului amoros. Apoi, într-un elan frenetic, împărtășiră o inexprimabilă pasiune și cunoscură plenitudinea dorinței potolite...

Singură în noapte, Mona izbucni în lacrimi. Ralph fusese prima și singura ei iubire. De ce oare nu reușea să și-l scoată din memorie, după șapte ani?

Cu un gest brusc, dădu la o parte cearșafurile șifonate și se duse să-și răcorească fața în baie. Se strădui să încerce să doarmă, dar nu reuși; amintirea lui Ralph Harper o obseda până la amețeață. În ciuda anilor, își amintea totul despre el... Nu uitase nimic din ziua nunții, din călătoria rapidă în Mexic unde avusese loc ceremonia și din mânia părinților ei, care se opuseseră căsătoriei.

În pofida neînțelegerii lor, Mona luptase cu înverșunare pentru a deveni soția lui Ralph, în ciuda tuturor. Când se instalară în căsuța mică, ea crezu că află fericirea perfectă.

Dar încântarea îi fusese de scurtă durată. Ralph fusese trimis la o altă sondă, destul de departe de casă și refuzase ca ea să-l însoțească. Se întorcea în fiecare weekend, frânt de oboseală. Mona se plictisea, în ciuda plimbărilor și ieșirilor

cu mama sa. Ar fi vrut să fie mai mult cu soțul său, să se distreze cu el. Treptat, totul devenise motiv de discordie; mândru și independent, Ralph nu suporta ca socrii săi să-i ajute financiar. Nu voia să le datoreze nimic. Pe nesimțite, relațiile tinerei perechi se deteriorară.

Într-o seară, izbucni o ceartă în mod brutal: convinsă, în ciuda protestelor lui că Ralph iubește o altă femeie, Mona amenințase că-l părăsește. Dar, de furie, el fusese cel care plecase. Îl așteptase toată noaptea. Dimineată, văzând că nu s-a întors, își făcuse valizele și se hotărâse să se întoarcă la părinții săi. Aceștia se ocupară singuri de divorț, foarte fericiți să scape familia de un intrus care nu fusese niciodată acceptat.

Mona oftă; imposibil să doarmă... Se duse și se așeză la fereastră unde, visătoare, începu să se gândească la trecut.

În zadar încerca să-l uite de șapte ani. Șapte ani deja... Împotriva voinței părinților, se înscrișese la universitate și-și obținuse diploma de geolog. Acum călătorea pentru a-și pune în practică cele învățate și a face cercetări petroliere. Această meserie o fascina. Devenise toată viața sa. La terminarea studiilor, ținându-se cont de rezultatele excelente și de experiența sa în domeniul cercetării petroliere, se văzu propusă pentru mai multe posturi interesante, dar alese să lucreze pentru World Wide Company, o societate multinațională, deoarece și Ralph era angajatul său. Din ceea ce citise în revistele de specialitate, făcea prospectiune în Indonezia.

În timpul anilor de studii, amintirea lui o obsedase pe Mona și, mai mult încă, după despărțirea de părinții săi și în perioada grea care urmase acesteia. În fiecare bărbat pe care-l întâlnea, îl vedea pe Ralph. Nici o mângâiere, nici un sărut, nu puteau șterge amprenta magică lăsată de ale sale.

Frântă de oboseală, Mona se întoarse să se culce; știa de ce Ralph era atât de prezent în acea seară. Măine, la World Wide, va fi desemnat cel, sau cea, care va pleca în Indonezia, pentru a înlocui un membru al echipei. Ea își depuse candidatura cu speranța de a fi aleasă și de a putea în sfârșit să pună cruce trecutului. Pentru că Ralph lucra acolo, era sigură că-l va întâlni pe cel ce-i fusese soț – convinsă că dragostea sa nu va supraviețui acestei confruntări cu realitatea. Da, era singurul mijloc de a-și putea reface în sfârșit viața și de a alunga nălucile care nu încetau s-o chinuie. Doar cu acest preț va vedea alte începuturi...

Capitolul 2

O lună mai târziu, în avionul care o ducea spre Singapore, Mona știa că înainte de a se îl va revedea pe Ralph. Oboseala și teama o epuizaseră, dar începu să se pregătească în minte pentru acea întâlnire inevitabilă, pe care o dorise și pentru care luptase; după nominalizarea sa, trebuise să facă decizia acceptată de superiori și să-și dovedească aptitudinile pentru a-și asuma o asemenea sarcină dificilă. Nemulțumindu-se să fie liniștită asupra acestui punct, aceștia pretinseră de la ea o pregătire fizică și tehnică foarte dură; World Wide nu lăsa nimic la întâmplare când membrii săi plecau în misiune într-o țară îndepărtată.

Cu un gest obosit, își îndepărtă o șuviță blondă de pe frunte. În ciuda climatizării, se sufoca. Sau perspectiva de a-l revedea pe Ralph era cea care o făcea febrilă?

Oare ce făcuse de atâția ani? Era oare încă la fel de frumos, tăcut și fascinant ca în prima zi? Nu și-l putea imagina altfel

decât în amintirea sa: puternic, energic, extraordinar de seducător. Și crud. Da, fără nici o îndoială, încă la fel de crud...

Mona își amintea încă ultimele lui cuvinte, șfichiuitoare, intenționat jignitoare: „Pleacă! îi strigase. Întoarce-te la părinții tăi și să nu te mai întorci niciodată. M-ai vrut de soț din capriciu, ca o copilă răsfățată care țopăie din picioare pentru a avea o jucărie! Dar eu sunt bărbat, Mona! Iar viața nu este un joc!“

La această amintire, Mona simți același sentiment ca în acea zi: o furie neputincioasă și deznădejde. Oare de ce se încapățâna Ralph să nu vadă decât latura rea a lucrurilor? De ce această rezervă care-l făcea să lupte împotriva propriilor sentimente? Căci o iubise: avea această certitudine, iar el i-o dovedise adesea. În legătură cu acest subiect, n-ar fi putut minți niciodată...

Mona se gândi cu tristețe la rolul pe care-l jucase masa sa în distrugerea cuplului lor, prin insinuări permanente și perfide. Oh! Desigur, Ralph îi făcea puține cadouri și nu ieșeau foarte mult, dar voiau să economisească atât cât era posibil pentru casă, fără ajutorul nimănui.

Mona își simți mânia potolindu-se și oftă gândindu-se la acea casă pe care o adorase. Dar Ralph muncea departe. Cât de încet treceau săptămânile departe de el și cât de singură se simțea! Dacă l-ar fi putut urma, totul ar fi fost altfel. Ralph refuzase – nu pentru motive egoiste, ci pentru a o și instala în mod confortabil acasă. În acea perioadă nu-l înțelesese și-i reproșase acea despărțire forțată.

Mona își privi ceasul; avionul va ateriza curând. Alungând dureroasele amintiri ale trecutului, se aplecă spre hublon. Aparatul descrie un cerc pe deasupra Singaporului, oraș gigantic de unde se iveau imenși zgârie-nori ale căror geamuri sclipeau în soare, metropola în care se întâlneau atâtea popoare, deosebite prin cultura și religia lor.

Se gândi la aventura care o aștepta în această lume necunoscută. Era prima sa misiune în străinătate. Va avea oare timp să facă puțin turism și să descopere una dintre acele statuete vechi din fildeș sau din jad, la care visa de mult timp? Înainte să plece, se documentase asupra artei orientale și a mijloacelor de a recunoaște un obiect autentic de o copie. La această idee, zâmbi: la urma urmei, n-avea importanță. În realitate, dorea să descopere mai ales obiectul care o chemase în călătorie la celălalt capăt al lumii. . .

În câteva minute, avionul va ateriza. Cu inima palpitând, Mona își legă centura de siguranță. În ciuda agitației care o cuprinsese, nu-și putu stăpâni un fior de teamă la ideea întâlnirii inevitabile cu bărbatul pe care-l iubise atât de mult. . .

Un sfert de oră mai târziu, se îndrepta spre holul de primire a bagajelor. Mare îi fu surpriza când văzu, în afară de clientela obișnuită a aeroporturilor internaționale, o mulțime pestriță și cosmopolită, printre care acea indiană, încântătoare în sari de mătase, cu pielea brună și un diamant încrustat în nas, sau, mai departe, acea chinezoaică mică și suplă ca o liană într-un cheongsam, rochie lungă și strâmtă pe gât și crăpată pe o parte.

Căută din priviri malaiezieni în sarong, dar toată erau îmbrăcate în stil occidental. Tinerele purtau blugi și cele mai în vârstă rochii sau pantaloni, exact ca în Statele Unite, sau în Europa.

Mona își luă geanta, care sosise pe covorul rulant. În sfârșit, sunt la Singapore! își spuse. Aruncă o privire în jur; nu venise nimeni s-o aștepte...

Deodată, auzi o voce plăcută, orientală, care difuza un mesaj prin difuzoare:

– Domnișoara Mona Collins este chemată la biroul Merpati Airlines... Domnișoara Mona Collins...

Își croi cu greu drum, atât de numeroasă era mulțimea. Bărbatul care o aștepta nu era Ralph Harper; era înălt și puternic asemenea lui, dar avea ochi căprui și părul blond.

– Sunteți Mona Collins?

– Da.

– Bună ziua, sunt Nick Brent. Vom lucra împreună. Iertați-mi întârzierea. Obligat să lucrezi în junglă, uiți de blocajele circulației din oraș! Sper că nu m-ați așteptat prea mult timp!

– Nu! Am sosit chiar acum.

Nick Brent privi singura geantă așezată la picioarele ei.

– N-aveți alte bagaje?

– Nu, unul dintre primele lucruri pe care le-am învățat este să nu iau cu mine decât strictul necesar. La sediul societății, am fost informată că voi găsi ceea ce este necesar pe loc, îi răspunse zâmbind, fericită să nu se afle față în față cu Ralph, imediat la ieșirea din avion.

– Este exact.

– Așa că am tot ce-mi trebuie! Sunteți singurul din echipă la Singapore? Îl întrebă, încercând să nu lase să se vadă nimic din tulburarea ei.

Nick îi luă geanta.

– Nu! Tim a sosit în dimineața aceasta. Cât despre patron, n-a fost văzut toată ziua. Mergem?

Mona îl urmă prin aeroportul arhiplin, reproșându-și că nu se gândea doar la misiunea sa. Dar era oare vina sa dacă Ralph îi ocupa toate gândurile, zi și noapte?

Nick Brent cunoștea foarte bine Singapore. Urcară amândoi într-un taxi, din fericire climatizat. Aerul condiționat din avion n-o pregătise pe Mona pentru a înfrunta această căldură apăsătoare și umedă.

– Ați mai venit la Singapore?

– Niciodată. N-am văzut încă aproape nimic, dar găsesc acest oraș fascinant.

– Toate femeile îl adoră.

– Adevărat?

– Da, am impresia că aici se fac afaceri bune; Change Alley este foarte cunoscut.

– Change Alley?

– Este numele dat celui mai mare târg. Trebuie să mergeți acolo, dar să nu cumpărați niciodată la prețul cerut.

– De ce?

– Pentru că aici sunteți în Orient. Oamenii adoră să se târguiască. Dacă n-o faceți, le stricați toată plăcerea.

– Este mult timp de când sunteți aici?
– De doi ani fac aici frecvente sejururi. Avem deseori zile de recuperat, căci nu există weekend când lucrăm în junglă. Am călătorit mult și vă pot spune că nu există nimic mai rău decât pădurea în care mergem!

– La ce hotel descindem? îl întrebă, preferând să schimbe subiectul.

– La Hilton. World Wide face bine lucrurile.

Mona privea visătoare străzile prin geam.

– Orașul pare uriaș.

– Este aproape la fel de mare ca Chicago.

Mona oftă.

– Cât de încântător este să descoperi țări noi! Dar mărturisesc că decalajul orar și călătoria m-au epuizat!

– Vă sfătuiesc să vă culcați devreme diseară pentru că programul nostru este atât de încărcat, încât, îmi este teamă că, probabil, nu veți avea prea mult timp să vă odihniți...

– După o noapte bună nu se va mai vedea. Sunt foarte rezistentă.

Optimismul său nu păru să-l convingă.

– Totuși sunt puțin neliniștit. Mă întreb dacă veți suporta viața pe care o ducem noi în junglă.

– Nu vă faceți griji! Totul va merge bine.

Nick păru pe punctul de a adăuga ceva dar, taxiul se oprise deja în fața unui turn din sticlă și beton. Era hotelul lor. Aventura începea...

Când îi deschise portiera, Mona se dădu o clipă înapoi. Căldura făcea aerul irespirabil.

Nick îi zâmbi.

– Este umiditatea. Vă veți obișnui repede cu ea. Hotelul este climatizat. Instalați-vă și faceți un duș. Apoi vom merge să bem un pahar la Tradewinds.

– Despre ce este vorba?

– Despre un bar foarte simpatic, alături de restaurantul Hin, în vârful turnului. Există și o piscină.

– World Wide nu-și bate joc de noi!

– O merităm!

O oră mai târziu, îmbrăcată într-o rochie ușoară verde ca smaraldul, Mona sorbea cu înghițituri mici un delicios cocteil din sucuri de fructe, de o frumoasă culoare roz. În fața ei, Tim, un veteran al acestui gen de expediții, o privea cu un aer neîncrezător.

– Sunteți într-adevăr geolog? o întrebă suspicios.

– Da. Într-adevăr, îi răspunse zâmbind.

– N-am întâl nit niciodată o femeie care să practice această meserie... iar dumneavoastră nu sunteți deloc cum îmi imaginam!

– La ce vă așteptați?

Tim îi zâmbi. Îi lipsea un dinte.

– La un fel de vrăjitoare, capabilă să-l sperie pe însuși diavolul! mărturisi el.

– De ce? îl întrebă Mona, intrigată.

Tom ridică din umeri.

– Nu văd pentru ce poate veni aici, o femeie frumoasă ca dumneavoastră!

– Îmi doream aventură, exotism...

Nu voia cu nici un preț să lase să se bănuiască adevăratul motiv al prezenței sale.

– De ce aveți nevoie de aventură? Locul dumneavoastră ar fi mai degrabă acasă, lângă soț și copii!

Mona se întoarse spre Nick Brent.

– Cum oare se poate îndrăzni să se vorbească așa în zilele noastre? Frumoasă mentalitate...

Nick zâmbi.

– Tim a vorbit fără să gândească. Dar este adevărat că nu semănați cu femeia pe care ne-am imaginat-o!

– Nu-nțeleg de ce; cunosc mai bine decât oricine lumea petrolului. Sunt născută în Texas și am crescut printre sonde.

– Ei bine... iată-l pe patron, murmură Tim. Nu pare într-o dispoziție bună. După părerea mea, ideea de a lucra cu o femeie în junglă, nu-i place nici lui decât pe jumătate...

Ochii lui Nick se întunecară.

– Vorbește în numele tău, Tim...

Dar Mona deja nu-i mai asculta; toată atenția îi era captivată de bărbatul care tocmai intrase. Recunoscându-l, crezu că leșină: Ralph era și mai frumos și mai fascinant decât în amintirea sa. Costumul de culoare deschisă îi scotea în evidență pielea bronzată. Poate numai chipul i se schimbase: trăsăturile îi erau mai accentuate, mai energice. Și totuși... nu, era și altceva, un lucru mai intim, pe care timpul îl marcaseră; se degaja din el o impresie de forță permanentă, aproape de cruzime, care-i tăie respirația. În ciuda tulburării, Mona găsi cuvintele pentru a rezuma senzația care o copleșea: Ralph era bărbăția întruchipată...

Avea aceeași înfățișare insolentă ca odinioară. Privirea arogantă se plimbă încet prin sală, oprindu-se pe chipurile

femeilor frumoase. Licărirea care-i strălucea în ochi lăsa puține îndoieli asupra intențiilor sale. La gândul că, în curând, o va vedea pe ea, inima îi bătu cu putere și lăsă ochii în jos, roșind. Oare cum va reacționa? Cu siguranță știa de sosirea sa . . .

– Sosește, spuse Nick. Să nu-ți fie frică de el, Mona; i se întâmplă să facă pe marele dur, dar face mult zgomot decât rău.

Evident, Ralph nu vorbise echipei despre ea și Mona îi fu recunoscătoare. Prefera să nu știe nimeni că-i fusese soție. La ce bun? Venise aici pentru a uita nălucile trecutului . . . nu pentru a le redeștepta.

Fără măcar să-l privească, știu că se apropiase de ei. Îi cunoștea pe dinafară modul de a merge, suplu, felin, sigur . . . și bănuie că nu era, cu siguranță, singura femeie sensibilă la grația sa masculină.

Nick fu primul care i se adresă.

– Bună seara, Ralph.

– Bună seara, Nick, bună seara, Tim.

Urmă o tăcere.

– Ralph, ți-o prezint pe Mona Collins, noua noastră angajată.

Foarte emoționată, Mona ridică ochii spre el, încercând să-și ascundă tulburarea.

– Bună seara, domnișoară, spuse Ralph impasibil.

Zâmbetul imperceptibil, pe care doar ea îl înțelese, îi merse drept la inimă.

– Bună seara, domnule.

Se așeză în fața ei și comandă un whisky cu sifon. Mona își bea încet paharul încercând să urmărească discuția, dar în ciuda eforturilor, nu reușea să-și desprindă ochii de la Ralph.

Prima impresie n-o înșelase; cu trecerea anilor devenise și mai puternic. Acum, chipul îi părea cioplit în granit. Dar era încă la fel de frumos, la fel de misterios...

Mica orchestră începu să cânte.

– Dansezi? o întrebă Nick.

Ea șovăi.

– Haide! Fă-mi plăcerea! N-am în orice seară ocazia să dansez cu o femeie frumoasă! Dacă accepți nimeni nu va îndrăzni să te deranjeze... începând cu camarazii noștri care vor muri probabil de invidie.

Tim izbucni într-un puternic hohot de râs. Mona îndrăzni o privire în direcția lui Ralph; se prefăcea că nu auzise nimic.

– Adevărat? Atenția dumatăle mă mișcă, spuse ea pe un ton detașat și ironic.

Se ridică și-i oferi mâna. Nick o conduse pe pista de dans. Departe de privirea pătrunzătoare a lui Ralph, începu să se relaxeze și se lăsa călăuzită de ritmul muzicii.

– Nu te lăsa impresionată de patron, îi murmură Nick la ureche. La prima vedere poate părea puțin brutal, dar este doar impresia pe care vrea s-o facă.

Apoi, după o scurtă tăcere:

– Nu cred că te va necăji. În tot cazul, dacă ai nevoie de un prieten, te poți baza pe mine.

– Mulțumesc. Crezi că se va putea opune să vă însoțesc în junglă?

– Sincer, nu știu. În schimb, știu că are o slăbiciune pentru inocență și drăgălășenie. Și nu profită niciodată. Cred că ai șansa să fii acceptată.

Mona își înăbuși un oftat, gândindu-se că Nick se înșela. Cu siguranță, Ralph n-avea aceeași părere cu el. De altfel, i-o putea reproșa? Cum să nege că-l dorea nebunește – o dorință care o pustia în întregime și care o domina...?

La sfârșitul dansului, Nick o însoți înapoi la masă, apoi galant, o ajută să se așeze. Ralph se ridică.

– Acum, este rândul meu.

O luă de mână. Nu-l putea refuza: ce-ar fi crezut Nick și Tim? Când o înlănțui și-o luă cu el pe pistă, departe de privirile însoțitorilor, simți o ameteală deosebit de plăcută.

– Dansezi bine, îi murmură Ralph.

– Și tu, Ralph...

În acea clipă îi reveni în memorie serile în care îi ceruse să iasă în cluburi de noapte; o refuzase întotdeauna, sub pretextul că nu știa să danseze!

– Cu siguranță, ai avut un profesor bun, insinuă ea.

– Da. Arthur Murray, îi răspunse cu răceală. Se pare că femeilor le place la nebunie să danseze...

– Este adevărat, replică Mona pe același ton. Mai ales cu soții lor.

Ralph o strânse mai puternic și râse aspru.

– Zău? Nu știam. Este adevărat că experiența mea sentimentală a fost de scurtă durată...

În timp ce vorbea, se apropiase mai mult de ea. Parfumul bărbătesc o îmbăta, brațele lui o înconjurau și brusc, amintirile dispărură în fața farmecului acelei clipe minunate. Numai Ralph conta, avea importanță numai dorința nebună care o împingea implacabil spre el. Își dorea cu ardoare să se cuibărească în brațele lui și s-o sărute ca odinioară. Dar oare Ralph uitase? Nu, era imposibil... Nimeni, nici măcar el n-ar fi putut...

Tresări auzindu-i vocea gravă și caldă.

– De ce ești aici?

Era mai mult o acuzație decât o întrebare.

– Din motive profesionale. O știi la fel de bine ca mine.

Ralph scutură din cap, cu un aer neîncrezător. Obrazul îl atinse ușor, o clipă, pe cel al Monei, care se înfioră de plăcere.

– O femeie n-are nimic de făcut în junglă. Mai ales o femeie ca tine.

– Este treaba mea, exclamă ea cu înverșunare. Ocupă-te de ceea ce te privește.

Se aștepta la un gest de mânie, la o remarcă șfichinuitoare; nu făcu nimic. Cu siguranță învățase să se stăpânească.

Ralph tăcu, dar în dorința sa o strânse atât de puternic lângă el, încât crezu că leșină. În mod spontan, trupurile îmbrățișate se modelau în ritmul languros al muzicii și Mona înțelese că anii nu șterseseră totul: mișcările lui Ralph răsăpundeau celor ale sale, îl simțea vibrând lângă ea. Putea

să încerce s-o umilească făcând-o să înțeleagă că numai ea îl dorea... acum știa că o dorea și el! Și voi rezista... se hotărî ea, în ciuda euforiei.

Fu ultima dată când dansă în seara aceea. După ce-și băură aperitivele, merseră toți patru să cineze la un restaurant excelent. Complet fascinată de prezența captivantă a lui Ralph, Mona de-abia se atinse de mâncărurile totuși delicioase. Seara trecu ca un vis și, când terminară masa, Ralph fu cel care dădu semnalul de plecare.

– Mâine dimineață începem devreme. Acum, cel mai rezonabil ar fi să ne întoarcem.

O privi îndelung pe Mona, care consimți, apoi se ridică.

– Mai am încă o treabă de făcut. Nick, fii atât de amabil și însoțește-o pe Mona.

– Este inutil, mă voi descurca singură.

Ralph replică violent.

– Cum dorești! Să știi totuși că Singapore este un oraș periculos pentru o femeie singură!

După plecarea sa, Mona înțelese de ce îi vorbise atât de aspru: o bănuia că umblă după o aventură de-o noapte! Era singura explicație plauzibilă! Fu în același timp indignată și ofensată.

Tim se încruntă.

– Sper că nu va fi la fel de dezagreabil în timpul călătoriei. Ce l-a apucat oare?

Nick zâmbi crispat.

– Asta se va aranja. Oricum, nu este treaba noastră. Mergem?

– Da. Sunt istovită. Noapte bună, Tim!

– Noapte bună.

Nick și Mona intrară împreună în hotel.

– Am uitat să plătim la restaurant! exclamă ea brusc.

– Patronul se ocupă de asta.

Mona oftă la ideea că și pentru ea, Ralph era acum patronul, ceea ce nu-i plăcea deloc. Își cunoștea bine meseria. În schimb, condițiile de muncă din această țară îi erau necunoscute. În plus, i se spusese că acea căldură care domnea la Singapore nu era nimic în comparație cu cea din pădure...

Ajuns în camera sa, Nick îi spuse bună seara. Făcu un pas, apoi se răzgândi și se întoarse spre ea, cu un aer puțin jenat.

– Ce s-a întâmplat?

El îi privi părul lung și blond, care-i cădea pe umeri.

– Ți-ai luat o pălărie?

– Nu. Aveam intenția să cumpăr una aici.

– Îți pot împrumuta eu. Îți vor trebui de asemenea niște cizme.

– Pe astea le am, ca și haine pentru junglă. Nu te neliniști, Nick, nu voi merge acolo cu această rochie!

Chipul acestuia se luminează:

– Uf! Iată-mă liniștit...

– Sollicitudinea dumitale mă mișcă foarte mult, dar îmi cunosc meseria. Contrar a ceea ce ai aerul că gândești, nu sunt o blondă aiurită, ci un geolog adevărat. Te uiți la părul meu? Când lucrez, îl leg întotdeauna!

Nick îi zâmbi.

– N-o lua în nume de rău, Mona. Voiam pur și simplu să-ți fiu de folos. Am fost într-adevăr foarte surprins văzându-te.

În afară de Ralph... se gândi ea.

– Noapte bună, Nick și, mulțumesc!

– Noapte bună, Mona! Pe mâine!

Închise ușa cu cheia și-și scoase din valiză o cămașă de noapte ușoară, din bumbac. Cât de primitiv părea patul! Făcu un duș și se culcă între cearșafurile răcoroase. Să profităm, se gândi. Nu voi mai găsi curând un asemenea confort!

Totuși, în ciuda oboselii, nu reuși să doarmă. Chipul lui Ralph o obseda; privirea acuzatoare, cuta voluntară de la gură, i se imprimaseră în minte. Când și-l imagină întins alături de ea, tot trupul îi lua foc.

Ar fi fost mai bine să nu-l mai întâlnească niciodată, se gândi desperată. De ce oare nu mă pot desprinde de el? Este crud și de temut, dar voi fi mai puternică decât el. Nu-l voi lăsa să-mi distrugă viața!

Capitolul 3

Mona de-abia adormise când se bătu la ușa sa. Fără să stea pe gânduri, îndepărtă cuvertura și se ridică pentru a merge să deschidă.

– Ralph! Ce faci aici?

În penumbra culoarului, silueta îi era impunătoare, chipul impasibil.

– Lasă-mă să intru, Mona. Aș vrea să-ți vorbesc despre munca noastră.

– Acum? De ce nu mâine?

– Nu!

Intrase deja și închisese ușa în urma lui. Mona tresări și se dădu un pas înapoi.

– N-ai dreptul! Este camera mea!

– Trebuie să-ți vorbesc!

O privea și ochii îi erau atrași irezistibil de rotunjimea sânilor pe care cămașa de noapte ușoară îi lăsa să se ghicească.

Mona roși și vru să pună mâna pe capot, dar Ralph o prinse de braț. Această atingere neașteptată o făcu să se înfioare și un val de dorință o străbătu.

– Ce vrei? îl întrebă cu o voce tremurătoare.

– Îți dai seama de ce ești pe cale să faci? Nu suntem în Texas. Aici, este pădurea tropicală! Căldura și umiditatea sunt teribile!

– Mulțumesc că mă previi, sunt deja la curent.

Se străduia să-și ascundă tulburarea amețitoare pe care o făcea să se nască în ea.

– Nu este doar căldura și umiditatea. Jungla, Mona, este o lume deosebită, departe de civilizație: o lume sălbatică pe care nu ți-o poți imagina...

– În acest caz, acum sau niciodată este momentul s-o cunosc!

Trebuia neapărat să-și păstreze ideile clare, să nu cedeze dorinței sale.

– Nu fi proastă, Mona... Există și insecte și animale de tot felul...

– Nu mă impresionezi! Minți ea.

În realitate, era înspăimântată, dar n-ar fi mărturisit-o pentru nimic în lume.

– Ascultă-mă, întoarce-te în Statele Unite.

Ea scutură din cap.

– Nu, Ralph! Cu siguranță nu! Am venit să muncesc. Dacă renunț la această expediție, știi că va fi foarte rău pentru cariera mea. Nu vreau să-mi asum riscul de a-mi dezamăgi superiorii!

Ralph insista, tot mai autoritar.

– Nu vreau să rămâi! Mâine dimineată chiar, voi face ceea ce este necesar.

– Nu voi pleca! Înțelege o dată pentru totdeauna! Am fost desemnată să fac această muncă și o voi face!

– Te rog; este pentru binele tău... Sunt foarte îngrijorat.

Îl privi surprinsă. Simți că se înfurie: îngrijorat! Și o credea destul de naivă să-l creadă!

Ralph nu-i așteptă răspunsul și o luă brusc în brațe, înăbușindu-și un geamăt. Ea îl respinse spontan. Odinioară, deseori, pentru a pune capăt certurilor, îl lăsa pe Ralph s-o sărute, îndrăgostit nebunește. Acum, nu putea da un nume acestei febre care-l ardea; poate nu era altceva decât o simplă atracție fizică?

Deja buzele lui Ralph le căutau pe ale sale. Se zbătu dar mișcărilor dezordonate nu făcură decât s-o apropie implacabil de el.

– Lasă-mă... Lasă-mă în pace!

Făcând pe surdul, Ralph o strânse cu brutalitate lângă el. Era ca și când toți acei ani de singurătate tocmai dispăruseră, pentru a face loc unui imens val de dorință. Nu, nimic nu s-a schimbat, gândi Mona. Era suficientă doar o mângâiere pentru a redeștepta vârtejul de emoții care dormeau în ea de mult timp. Totuși, era hotărâtă mai mult ca niciodată să-i reziste.

– Ralph, ești lipsit de orice pudoare!

– Nu, nu cu tine!

Un zâmbet ironic i se contură pe buzele senzuale, apoi păru că se răzgândește și o respinse încet, ca și când lupta cu el însuși.

– Să nu mai vorbim despre asta; am venit doar pentru a te avertiza, iar apoi, când te-am văzut aproape goală... Cred cu adevărat că nu poți rămâne la Singapore.

– Îmi ceri imposibilul. Încearcă să mă înțelegi...

– În cazul acesta va trebui să fii foarte prudentă. Acolo, în junglă, bărbații trăiesc aproape în sălbăticie, departe de civilizație...

– Modul în care tocmai te-ai comportat cu mine mă lasă să întrezăresc asta!

– Ai simțit la acest sărut tot atâta plăcere ca mine!

– Ce știi tu? Hotărât lucru, ești și vei rămâne mereu la fel de vanitos! protestă Mona.

Era irascibilă. Hohotul lui de răs nu făcu decât să-i agraveze tulburarea...

– Încă n-ai văzut nimic, Mona. Un sfat: pleacă până când mai este timp.

– Nu!

Ralph lăsă ochii în jos spre pieptul său. Instinctiv, Mona încercă să se ferească de privirea lui.

– Este timpul să te duci la culcare, adăugă el cu asprime. Dacă persisti să vrei să vii cu noi, vei avea nevoie de acest somn. Te rog, Mona...

Brusc, deveni tandru, aproape implorator.

– Aș vrea să te întorci. Lasă-mă să-ți iau biletul de înapoiere.

– Nu!

Lunga călătorie și această discuție o epuizaseră. Nu-și dorea decât un lucru: să se întindă și să plângă pe săturate. Dar mai întâi, trebuia să iasă el.

– Noapte bună, Ralph, murmură, cuprinsă de-o imensă oboseală.

Privirile li se întâlniră și Mona crezu că citește în ochii verzi-cenușii o licărire înflăcărată, pasională, extraordinar de tulburătoare.

– Noapte bună, Mona. Gândește-te bine la ceea ce ți-am spus.

Deschise ușa și ieși.

Încremenită, Mona rămase mult timp nemișcată, apoi răsuci cheia și se întinse pe pat cu un suspin tăcut, desperat.

Nimic nu se petrecea cum prevăzuse; făcuse această lungă călătorie în speranța de a suprima pentru totdeauna amintirea dureroasă a iubirii pentru Ralph. Dar, în loc ca aceasta să dispară, renăștea cu o intensitate uimitoare, mai puternică, mai răscolitoare ca niciodată!

Capitolul 4

A doua zi dimineată, când Nick veni să-i bată la ușă pentru a o trezi, cum se înțeleseseră, Mona se simțea teribil de obosită și de chinuită. Vizita neașteptată a lui Ralph, o împiedicase să doarmă...

Un lucru era limpede: îl deranja prezența sa în mijlocul echipei, dar n-o putea trimite înapoi în Statele Unite fără un motiv serios. La urma urmei, societatea dăduse ordine precise pentru ca femeile să fie tratate pe picior de egalitate cu bărbații. Pentru a scăpa de ea, va trebui să demonstreze că este incompetentă și n-avea intenția să-i dea această șansă!

Foarte decisă, coborî în hol, cu mica valiză etanșă în mână. Îi văzu cu ușurare pe Tim și pe Nick venindu-i în întâmpinare; datorită lor, va evita o confruntare între patru ochi cu Ralph!

Nick aținti asupra sa o privire atentă și pătrunzătoare.

– Te sfătuiesc să adormi numaidecât în avion. Pari foarte obosită.

– Cum? Din contră, sunt într-o formă excelentă!

Cu aceste cuvinte, puse mâna pe bagaj cu un gest autoritar și, urmărind direcția privirii lui Tim, îl văzu pe Ralph apropiindu-se de micul lor grup. Chipul de nepătruns nu trăda nimic din cearta lor din ajun. Totul în el emana siguranța calmă a unui bărbat conștient de energia sa. Îi observă captivată mersul suplu, ca de felină, silueta puternică, bărbătească, pe care ținuta kaki de junglă, o accentua și mai mult. Niciodată nu i se păruse atât de înnebunitor de seducător!

– Sunteți gata?

– Da, răspunseră cei doi bărbați, în timp ce ea dădu din cap.

– Bine... Mașina ne așteaptă.

Fără măcar o privire pentru Mona, se îndreptă imediat spre ieșirea hotelului. Tim și Nick porniră pe urmele lui, urmați de Mona, care preferă să rămână în umbră, împărțită între mânie și ușurare. Oare ce însemna această bruscă schimbare de atitudine? Nu mai târziu decât în ajun, Ralph venise în camera sa, aproape implorând-o... În această dimineață, se prefăcea c-o ignoră! În fond, era mai bine așa, se gândi. Dacă mă privea, nu mi-aș fi putut ascundeemoțiile...

Dar de ce... de ce trebuia să lupte împotriva dorinței nebune ce-o simțea împotriva voinței sale? Fusese de ajuns doar un sărut pentru a reaprinde flacăra ce ardea în ea și o mistuia în întregime... Totuși, în sine trebuia să găsească puterea de a rezista, împotriva a orice...

Se instalează în spatele mașinii, hotărâtă să-și alunge tulburarea, îndreptându-și toată atenția spre spectacolul pe care-l ofereau străzile din Singapore. În ciuda orei matinale, taxiul își croia cu greu drum, atât de mare era aglomerația. În balcoanele zgârie-norilor erau rufe la uscat. Pe fațadele magazinelor fluturau drapele mari sau erau etalate semne chinezești pestrițe, exotice și... de neînțeles!

Pe trotuare, mulțimea era și mai cosmopolită decât la aeroport. Femeile purtau chimonouri, sariusi superbe sau saronguri, acele jupoane strâmte cu care se împodobeau malaiezienele. Altele arborau turbane multicolore. Bărbații erau aproape toți îmbrăcați în stil occidental.

Ca și Mona, Nick părea fascinat.

– Singapore este un oraș straniu și minunat. Când ne vom întoarce, te voi duce să-l vizitezi.

– Cu plăcere, răspunse Mona zâmbind.

Aruncă o privire în direcția lui Ralph, din trăsăturile încordate, înțelese că acest plan îi displăcea...

Curând văzură aeroportul. Taxiul îi lăsa în apropierea unui mic avion cu reacție, închiriat de societate. Afară, căldura nu era încă înăbușitoare.

– World Wide nu-și bate joc de noi! făcu ea remarcă spre Nick.

În loc de răspuns, acesta se mulțumi să zâmbească. Mona se grăbi să iasă prima din mașină pentru a se ocupa de valiza sa și a arăta că nu-și dorea un tratament preferențial. Chiar dacă era femeie, nu era mai puțin membră cu drepturi egale a echipei și dorea să se afirme ca atare.

Cu bagajele în mână, se îndreptă spre micul aparat și urcă la bord, liniștită: un avion de acest tip putea ateriza riscând totul, aproape oriunde. Zborul deasupra inculelor Chinei era greu și uneori periculos. Se gândi din nou că, evident, compania nu lăsase nimic la întâmplare...

Își aranjă geanta, se instalează comod în scaun și-și prinse în mod reflex centura de siguranță. Lângă ea, locul era liber. Tim și Nick se așezaseră în față și stăteau de vorbă în șoaptă; Ralph discuta cu pilotul. Mona închise ochii și începu să reflecteze.

Mai avea încă timpul de a face cale-ntoarsă; în ciuda a ceea ce-i afirmase lui Ralph, știa că, dacă o cerea, World Wide nu va sta pe gânduri să-i atribuie altă misiune. Dar oare voia asta? Crezuse că-l va putea uita pe Ralph făcând această călătorie la capătul lumii pentru a-l vedea pentru ultima dată și totuși, încă de la prima privire căzuse din nou sub farmecul său, vrăjită, incapabilă să reziste influenței pe care o exercita asupra ei... Fusesse de ajuns doar un sărut: magic, senzual și o subjugase!

Departa de a dispărea, Ralph căpătase în viața ei o importanță nemăsurată. Rațiunea îi dicta să renunțe la acest proiect lipsit de sens; primul încântat va fi el! Brusc, știi că n-o va face și se hotărî să asculte de primul implus; nu va pleca decât după ce-și va îndeplini misiunea, orice s-ar întâmpla! Treptat, gândurile o duseră cu șapte ani în urmă... Privind înapoi, regreta acum că nu știuse să lupte pentru a-și salva căsnicia. Oare n-avea totul pentru a fi fericită? De ce

stricase o fericire care se năştea şi nu cerea decât să înflorească? Se comportase ca o copilă răsfătată, capricioasă, egoistă şi mai ales, crezuse insinuările perfide ale mamei sale, care-şi acuza ginerele că-i înşela fiica. Prea tânără şi prea inconştientă pentru a înţelege răul pe care-l făcea, în acuzase fără dovezi şi certurile deveniseră permanente.

Da, acum îşi dădea seama – dar prea târziu – că fusese singura vinovată, sau aproape.

De ce fusese neîncrezătoare faţă de bruscul interes pe care-l demonstrase mama sa? Înainte de căsătoria dintre Mona şi Ralph, doamna Collins nu se preocupase niciodată de fiica sa – decât pentru a o prezenta celor mai bogate partide din regiune!

Şi apoi, începu brusc să-i telefoneze fiicei sale în fiecare zi. Singură, departe de Ralph care-i lipsea teribil, Mona acceptase această prezenţă cu bucurie. Începuseră să decoreze împreună casa tinerei perechi, dar Ralph, când se întorcea, o acuza că cheltuieşte banii părinţilor pe fleacuri.

Mona îi reproşase prosteste reacţia orgolioasă şi egoistă, dar privind în urmă, acum vedea că greşise; pentru că Ralph trebuise să înceapă să-şi câştige existenţa de foarte tânăr, devenise înverşunat de independent.

– Înainte de a te cunoaşte, trăiam singur. Nu aveam nevoi prea mari, îi explicase furios. Acum, eşti soţia mea şi nu voi suporta să te duci să ceri bani părinţilor tăi.

Și muncise și iar muncise, până la epuizare. La acest gând, roși de rușine. M-am comportat ca o copilă răsfățată și iresponsabilă! se gândi, cu lacrimi în ochi. N-am știut să-i înapoiez ceea ce-mi dădea...

Acum, nu-i mai rămânea decât o teribilă certitudine: cea mai mare greșeală din viața sa fusese să-l părăsească pe Ralph. Oare era condamnată să regrete toată viața? Îi va putea dovedi că se maturizase, că se schimbase?

Călătoria aceasta este ultima mea șansă... ultima șansă... Epuizată, căzu într-un somn adânc.

Ralph fu cel care-o trezi, punându-i cu blândețe mâna pe umăr.

– Am ajuns, Mona.

Ea se îndreptă brusc în scaun, tresărind. Mâna lui Ralph urcă încet până la gâtul ei într-o încercare de mângâiere aproape imperceptibilă și totuși familiară, apoi se îndepărtă. Cu inima palpitând, se gândi că gestul acela era un simbol și un avertisment: Ralph tocmai îi spusese că nu-i uitase slăbiciunile...

Își desprinse centura de siguranță și așteptă să iasă Tim și Nick, înainte de a-i imita. În nici un caz nu trebuia să i se vadă tulburarea sau, și mai rău, să i se bănuiască relațiile trecute cu Ralph! De altfel, îi respecta prea mult pe membrii echipei pentru a accepta invidia și gândurile lor ascunse.

Când ajunse afară, aerul i se păru de nerespirat, sufocant. Nu lăsa să se vadă nimic și se gândi că se vaobișnui cu asta, ca și ei. De altfel, era gata să suporte orice pentru a-i dovedi lui Ralph că nu mai era fetița iresponsabilă care-i fusese soție.

Uitând să privească peisajul, era hotărâtă să se comporte la fel cu însoțitorii săi, care aveau experiență în acest gen de expediții și care, cu siguranță n-ar aprecia să se poarte ca o turistă.

Îi aștepta o mașină și Mona se năpusti în ea pentru a scăpa de căldura umedă și apăsătoare a pădurii.

În ciuda drumului scurt de la avion la taxi, îi apăruseră deja picături de transpirație pe frunte.

Mașina demară și imediat climatizorul se puse în funcțiune. Mona scoase un oftat de ușurare și Nick îi zâmbi. Drumul, foarte prost, nu era de fapt altceva decât o cărare. Se aflau la Balikpapan, în insula Borneo.

Privi prin fereastră și văzu un grup de case moderne, asemănătoare unui fel de sat.

– Cine locuiește aici, întrebă.

– Muncitorii, răspuse Nick. Au tot confortul, iar plaja este la câțiva zeci de metri.

Tim vorbi și el:

– Sunt angajați de companiile petroliere; sunt în majoritate americani, europeni și australieni.

Ralph opri mașina aproape de o clădire mare, care semăna cu un antrepozit. I se adresă lui Tim pe un ton fără replică:

– Fă ultimele pregătiri înainte de plecare. Te va ajuta Nick. Totuși asta nu vă va împiedica să prânziți! Eu o voi duce pe Mona să viziteze regiunea. Ne vom întoarce în două ore.

Această propunere nu păru a fi pe gustul lui Nick, dar nu făcu totuși nici o obiecție.

– Urcă în față, vom putea sta de vorbă mai ușor, adăugă Ralph.

Foarte fericită, Mona nu pierdu timpul cu proteste. Le făcu semn cu mâna lui Nick și Tim și nu se mai gândi decât la entuziasmul acestei excursii neașteptate.

– Dacă ți-e foame, putem mânca de prânz imediat. Există un restaurant bun pe plajă, Beach House. Sunt sigur că-ți va plăcea. Este administrat de Union Oil.

– Servesc specialități locale?

– Nu cred.

– Mi-ar plăcea să gust niște mâncăruri din regiune. Este unul dintre mijloacele de a face cunoștință cu o cultură, nu-i așa?

Poate Ralph va observa că, cel puțin din acest punct, se schimbase? Într-o zi îi propusese să guste un chili mexican, într-un mic restaurant pe care-l cunoștea. Dar Mona refuzase sub pretextul că detesta mâncarea picantă și el cedase. Niciodată nu mai reveniă într-un restaurant exotic.

Ralph se gândi câteva clipe:

– Aș putea să te duc la Atomic. Fac o delicioasă langustă cu ardei.

– Splendid!

Mona își stăpâni un zâmbet; Ralph înțelesese! Era foarte fericită că va mânca lacom ardei cruzi, pentru a-i dovedi că se schimbase!

– Am înțeles. Dar aş vrea să-ți arăt mai întâi Pasir Ridge.

– Despre ce este vorba?

– Cea mai mare parte a compatrioților tăi nu-ți împărtășesc curiozitatea pentru obiceiurile locale.

Din tonul sarcastic, înțelese că se îndoia de sinceritatea ei.

– Când sosesc în Indonezia se așteaptă să găsească același confort ca acasă. Pasir Ridge – sau Kampung America, după cum spun indigenii – a fost construit pentru ei: piscine, drumuri gudronate, case mic, foarte curate, gazon verde... P adevărată periferie americană, reconstruită în întregime! exclamă disprețuitor. Există chiar un cinematograful, iar duminica seara se joacă bridge! Majoritatea femeilor nu-i depășesc niciodată marginile.

Mașina se dădu brusc într-o parte pentru a evita o gaură enormă în asfalt. Borneo era în urmă. În față, era America! Peisajul se schimbase complet. Ralph spusese adevărul: străzile drepte erau mărginite de mici case elegante, înconjurate de gazon, exact ca în Statele Unite.

El parcă mașina în vârful unei coaste.

– De aici este o vedere formidabilă!

De sus, căsuțele albe și împodobite cu flori formau un tablou de artă naivă și colorat. Mai departe, se vedeau sondele și portul în care petroliere uriașe așteptau să fie

încărcate. Mona privi spre baza colinei. Acolo se vedea o îngrămădire de baraci părăginite, în mijlocul cărora mișuna o mulțime de adulți și de copii. Contrastul era frapant. Oftă și murmură ca pentru ea însăși.

– Mă întreb ce este mai rău: de-o parte această sărăcie și această mizerie, de cealaltă, o civilizație artificială care le înfruntă.

Ralph avea privirea ațintită asupra ei.

– Cred că nici una, nici cealaltă nu sunt de orit, răspunse în cele din urmă, după o lungă tăcere. Indonezia este o țară a contrastelor: vei vedea tineri indigeni îmbrăcați în stil occidental și mașini mari, strălucitoare, pe drumuri impracticabile. Acolo, în vechiul sat de pescari, există chiar un club de noapte.

Mona clătină din cap cu un aer visător.

– Este ciudat: atâta frumusețe amestecată cu atâta urâțenie.

Prezența lui Ralph alături, o tulbură mai mult decât ar fi putut spune. Toată ființa îi reacționa la cel mai mic gest, sau cea mai mică privire a lui, vibra în armonie cu el. Ar fi vrut atât de mult s-o îmbrățișeze! Ridică timidă ochii spre el; cât de ciudată era și acea blândețe din privirea lui Ralph... O clipă crezu c-o va săruta, dar acesta întoarse capul.

Poate era mai bine așa, își spuse Mona. Dacă ar fi ținut-o lângă el, ca noaptea trecută, dacă ar fi vrut s-o sărute, nu i-ar mai fi putut rezista niciodată. Tot trupul îi ardea într-un foc

mistuitoare, năvalnic... ce se năvălește dorință. Da, îl dorea pe Ralph – înlănțuirea brațelor sale, voluptatea mângâierilor, mulțumirea de a nu fi decât a lui...

Ochii i se umplură de lacrimi; odinioară îi aparținuse trup și suflet și-l pierduse din vina sa. Își reținuse desperată un suspin. Cel puțin de i-ar putea vorbi, să-i spună cât regretă... Dar era atât de nemilos! Încă o vedea ca pe o fetiță și refuza să admită că devenise femeie matură și responsabilă.

La întoarcerea în mașină, îi aruncă o privire pe furie. Și el, ce făcuse oare în timpul acestor lungi ani de despărțire? De teamă să nu distrugă echilibrul fragil pe care reușiseră să-l stabilească între ei, nu îndrăzni să-l întrebe, mai ales despre un subiect atât de personal.

Tăcerea deveni apăsătoare și Mona se adânci în contemplarea peisajului. În cele din urmă, mai mult pentru a spune ceva, decât dintr-o curiozitate reală, Mona întreabă:

– Poți să-mi vorbești despre munca pe care o voi avea de făcut?

– Este vorba de o călătorie de studiu, absolut de rutină. Am avut rezultate promițătoare cu magnetometrul, deci continuăm.

– Cum este subsolul?

Ralph zâmbi..

– Pe aici există foarte mult petrol, dar este greu de extras. Dacă se forează alături de curba de nivel cea mai joasă, puțul este sec. Când se forează pe această curbă, nu ești sigur că găsești petrol.

– Da... Și seismograful?

Ralph clătină din cap.

– Pădurea este prea deasă pentru a putea fi folosit. De altfel, acesta este motivul prezenței noastre aici. Trebuie să facem studii de teren pentru ca echipele care ne vor succeda să facă încercările în locurile bune. Aici, subsolul aparține statului. Nimeni nu poate face avere, cel puțin în mod legal. Desigur, nu vor for a imediat, dar vor să aibă idee despre bogățiile subsolului și despre locurile în care să trimită foreze. Noi suntem cei care le vom da aceste indicații.

– Înțeleg...

Mona nu renunță la calm, în ciuda aluziei de-abia mascată a lui Ralph, la tatăl său. Nu era un secret pentru nimeni: în Texas era mai bine să nu te afli în drumul lui Bob Collins. Acesta adunase o avere considerabilă, deși unele dintre cele mai mari afaceri ale sale fuseseră la limita legalității. Bineînțeles, fiica sa beneficiase de această prosperitate.

Ar fi vrut să-i spună lui Ralph că nu putea să fie făcută răspunzătoare de mașinațiile unui tată, cu care, oricum, nu mai avea nici o relație. Dar tăcu; de altfel, Ralph ar fi crezut-o măcar?

La ieșirea din Kamprung America, drumul se transformă în cărare desfundată. Ralph trebui să conducă foarte prudent pentru a nu strica mașina. Mona își aminti... Avea aceleași gesturi și aceleași reflexe ca odinioară. Prima dată când urcase cu el în mașină, fusese în jeepul său vechi, pentru a merge la cinema.

– Ce te-a făcut să studiezi geologia și să te specializezi în prospecțiuni petroliere? o întrebă Ralph brusc.

Surprinsă, Mona încercă să găsească un argument convingător.

– Am trăit întotdeauna în acest mediu și-mi place nespun. Nu m-am gândit niciodată să lucrez în alt domeniu.

– Și acum, iată-te cu noi...

– Da; aceasta este prima mea misiune în străinătate.

– Presupun că ai totuși puțină experiență!

Pentru prima dată de când sosise, văzu apărând pe chipul lui Ralph un zâmbet adevărat.

– Și tu? ți-ai croit un drum în viață în tot acest timp!

– Da, am făcut studii de geofizică, pentru a scăpa de condiția de lucrător necalificat, îi spuse cu asprime.

– Într-adevăr, îmi amintesc...

Se întrerupse și își mușcă buza pentru a nu continua.

– Mai întâi, am făcut parte dintr-o echipă de foraj. Și apoi, ajutat de ambiție, am suit toate treptele.

Mona știa cât trebuise să muncească pentru a trece de la condiția de lucrător necalificat la cea de asistent de foraj. În afară de forță fizică, avusese nevoie de mare voință și de o bună experiență.

– În cele din urmă, m-am hotărât să fac cercetare de zăcăminte, studiind rocile subsolului. Mă interesează mai mult decât extracția propriu-zisă. Pentru asta, m-am întors la școală. Am fost la universitatea din Dakoto. Și tu?

– La cea din Colorado.

Nu era de mirare că Ralph avea acum un asemenea renume! Putea conduceo operație de foraj de la un capăt la altul – de la planul teoretic, până la aplicarea în practică.

Mona reluă:

– În ceea ce mă privește, sunt pregătită în principal în fotogeologie, care permite evaluarea grosimii straturilor stâncoase și nisipoase. Dar nu știu dacă asta îmi va fi de folos în plină pădure virgină!

– Dimpotrivă, nu vei fi de mare ajutor. De altfel, știam deja totul despre tine. Compania ne trimite întotdeauna un dosar despre nou-veniți.

– În acest caz, de ce ești convins că nu-mi voi vedea de treabă? îl întreabă, în defensivă.

– Pentru că ești femeie. Mi-e teamă că nu ai rezistența fizică cerută. În junglă, există tigrii, rinoceri, urangutani... Nu este un loc pentru o femeie! Dacă puteam, ți-aș fi trimis dosarele releveurilor fotografice, ca să le studiezi liniștită în Statele Unite. N-ar trebui să fii aici!

– Ce s-a întâmplat cu cel pe care-l înlocuiesc? îl întreabă, fără a da importanță observației sale.

– Murphy?

– Da.

– A contractat un fel de febră tropicală și a trebuit spitalizat. Ceea ce-ți arată o dată în plus pericolele unei asemenea călătorii.

– Nu sunt atât de convinsă, murmură Mona, în defensivă.
Ralph evită la timp un șleau adânc.

– Este foarte greu de trăit în pădurea mare. Mi-e teamă pentru tine, Mona.

– Ești nedrept, Ralph. Sunt foarte sănătoasă și am făcut toate vaccinurile posibile. Nu văd de ce m-aș îmbolnăvi!

El scutură din cap.

– Ca de obicei, vorbești fără să știi! În junglă, cea mai mare parte a microbilor n-are nici măcar nume! În acest caz, vaccinurile sunt inutile! Nu, Mona, este prea periculos...

– Dar trebuie să merg acolo. Nu-mi pot permite să dau înapoi, acum.

Ca de obicei, îi spusese. Da, odinioară, din lipsă de maturitate, afirma deseori lucruri fără să știe nimic despre ele. Dar, acum, lucrurile se schimbaseră. Deveniseră adulți...

Ralph opri mașina în fața unui restaurant.

– Am sentimentul că vom mânca din acele languste! exclamă, vesel și aproape nerăbdător.

Mona îl urmă zâmbind...

Capitolul 5

După o rulare toată după-amiaza, echipa ajunsese la Samarinda, ultima etapă înaintea junglei. Cinară toți patru liniștiți, înaintea unei nopți de odihnă bună. Mona era cu mintea în altă parte. Se gândea la prânzul cu Ralph și la clipele minunate pe care le petrecuseră vizitând Balikpapan. Acesta părise surprins, apoi încântat să constate că în materie culinară, gusturile i se schimbaseră.

– Totul este în ordine pentru expediție? o întrebă brusc.

Ea îl privi. Cât de mult iubea chipul său, cu pielea bronzată de soare! În jurul ochilor i se săpaseră riduri mici. Fiecare detaliu al trupului pe care-l adorase, îi amintea clipe fericite.

Simți din nou urcând în ea o dorință arzătoare și întoarse privirea. Un singur lucru avea importanță: să-i arate lui Ralph că nu mai era aceeași și cu atât mai rău dacă el nu va manifesta decât indiferență! Trebuia să observe că fetița devenise femeie...

– Ce vrei să mănânci în seara aceasta, Tim? Continuă el. Crocodil fript sau broască țestoasă?

Îngrozită, Monei îi veni greu să-și păstreze sângele-rece. Fără să trebuie să-l privească, ghici că era mulțumit de micul său efect.

– Cred că voi lua crocodil, răspunse Tim cu un aer poficos. Fiecare la rândul său! De obicei, ei sunt cei care ne devorează pe noi!

Mona tresări. Nu, nu putea să mănânce așa ceva! Era imposibil!

– Și tu, Nick?

Nick o privi pe Mona; era foarte palidă.

– Este mult timp de când doresc udang golah! Îmi plac la nebunie creveții! Am auzit spunându-se că aici sunt enormi și minunat gătiți.

– Și tu, Mona?

Clipa de care se temea sosise.

– Ei bine! Pentru mine, tot creveți.

Făcea un efort considerabil pentru a rămâne naturală și a nu se lăsa intimidată de provocarea intenționată a celor trei tovarăși de masă. Ralph o privea amuzat. Oare va considera ca membră a echipei sale o femeie care refuza să guste crocodil, sau broască țestoasă? Poate era o revanșă subtilă a lui Ralph pentru prânzul în timpul căruia ea marcuse un punct?

Creveții erau delicioși și Mona făcu dovada unei mari degajări de-a lungul cinei. Nick se întoarse spre ea.

– Ești sigură că ți-ai adus îmbrăcăminte potrivită?

– Absolut!

Cu un zâmbet răutăcios, Ralph reluă pe un ton suav:

– Desigur, este important să ai o garderobă corespunzătoare, dar lipitorile sunt îngrozitoare, se vor instala peste tot, chiar în cizmele cele mai strânse și în articolele de lenjerie de corp! Și există încă multe alte lighioane de același fel!

Mona tremura de dezgust și nu putu rosti nici un cuvânt. Poate Ralph își amintea de aversiunea sa pentru păianjeni. Cu siguranță voia s-o pună la încercare făcându-i teamă, dar nu se va lăsa impresionată!

Cu un aer superior, el continuă:

– Cel mai bine este să faci ca indigenii: să trăiești complet gol. Măcar licghioanele nu se pot strecura sub haine!

O dezbrăcă încet cu privirea și Mona se simți roșind. Avea un zâmbet amuzat și triumful în strălucirea în ochi; era perfect conștient de dorința pe care i-o trezea și se juca, având siguranța că este cel mai puternic.

– Fumezi? întrebă Nick.

– Nu. De ce?

– Pentru că lipitorile detestă căldura. Când se apropie de ele capătul aprins al unei țigări, fug.

– Nu pot fi alungate cu mâna?

– În nici un caz! cea mai mică atingere a pielii poate provoca o infecție.

Mona tresări, îngrozită.

– La urma urmei, exclamă Tim, nu sunt decât niște lighioane mici! Este de preferat să ai de-a face cu ele, decât cu crocodilii!

Se înfioră, cuprinsă de o repulsie necontrolabilă. Sub masă, mâinile i se crispară cu nervozitate. Își înfundă unghiile în palme, pentru a încerca să se gândească la altceva...

În sfârșit, Nick îi veni în ajutor.

– Ei bine! Destul cu gluma! Lipitorile există, este adevărat, dar avem o pomadă care le îndepărtează. Nu ne deranjează prea mult!

Totuși, Tim merse mai departe, cu ochii scânteind de malițiozitate.

– În schimb, n-avem nimic împotriva crocodililor și a rinocerilor!

Mona se întoarse spre el, enervată.

– În locul tău, nu m-aș mai aventura în junglă!

– Și de ce, mă rog?

– Gândește-te la rudele și prietenii acestui biet crocodil, care tocmai și-a găsit sfârșitul în farfuria ta! Toți te vor urmări! Imaginează-ți că încep să-și pregătească planurile imediat.

Tim rămase o clipă uluit, apoi izbucni într-un puternic hohot de râs.

– În locul tău, n-aș râde atât de tare! Animalele junglei poate sunt deja în măsură să organizeze viitoarea ta captură!

El îi aruncă o privire mațilioasă.

– Oricum, acest sărman animal, nu putea să știe, înainte de a-l devora, cine îl va mânca! Doar dacă i-a șoptit bucatarul la ureche!

Râzând în hohote, Tim se lăsă pe spate în scaunul care se prăbuși cu zgomot. Se ridică strâmbându-se.

– Este timpul să mergem la culcare, spuse Ralph. Mâine ne așteaptă marea pădure!

Ca în prima seară, Nick fu cel care-o însoți pe Mona în camera sa. Se culcă imediat, pentru a nu pierde nici un minut de odihnă, dar îi fu greu să adoarmă. Ralph îi ocupa toate gândurile, Ralph... cu privirea ciudată și fascinantă...

Fiecare zgomot de pași, de pe culoar o făcea să tresară. Și dacă venea? se gândi înfiorându-se de dorință. Nu... sunt nebună. Trebuie să încerc să dorm. Dacă nu adorm imediat, călătoria va fi insuportabilă.

Treptat, o cuprinse o dulce toropeală.

A doua zi, la mijlocul după-amiezii, Ralph și cei trei echipieri luară loc în două longbots pirogi înguste echipate cu motoare de ambarcații ușoare, care înaintau pe apa măloasă a râului, manevrate de doi indigeni.

Când îi văzu pentru prima dată, Mona se sperie puțin de acei bărbați cu trupurile complet tatuate și îmbrăcați numai cu o bucată de material colorat, numită kainn. Dar se obișnuie foarte repede cu ei. Mai mult interesanți decât de temut, se numeau Kustarto și Njo, iar Njo răspunse foarte repede întrebărilor Monei.

În timp ce piroga depășea un trunchi mare de copac ce plutea la suprafața apei, Njo întrebă:

– Vă place lamin?

Mona zâmbea și savura clipa de pace. Ralph nu era cu ea, împărțea cu Nick cealaltă pirogă.

– Ce înseamnă asta?

El încruntă fruntea, iar ochii negri cercetau adâncurile lacului.

– Lamin sunt casele noastre. Este bine acolo, să-ți vezi crescând copii, să fii împreună. Bărbații stau de vorbă, în timp ce femeile pregătesc de mâncare. Căinii, porcii, găinile... Toate animalele trăiesc sub acoperiș.

– Și cum este făcut un lamin?

– Este o construcție lungă, făcută pe piloți. Fără praf... Fără apă nici chiar când se umflă râul. Și animalele locuiesc cu noi.

– De ce le numești case lungi?

Njo zâmbi larg și-și descoperi dinții negri.

– Sunt înguste și construite în lungime pentru a găzdui mai multe familii. Dar fiecare cu ușa sa.

– Cum faceți să intrați și să ieșiți? îl întrebă, încercând să-și imagineze asta.

– Facem scări din trunchiuri de copaci. Noaptea le ridicăm. Astfel suntem în siguranță, șerpii și tigrii nu pot intra. Și nici dușmanii!

– Aveți dușmani?

Njo clătină din cap.

– Odinioară, da. Cei din populația doyaka erau mari vânători de capete, cei mai mari. Au o colecție frumoasă. Bunicul spune că sunt magice. Fac să vină ploaia, îndepărtează bolile și fac să crească orezul. Capetele fac minuni.

O licărire de malițiozitate îi străluci în ochi. Continuă:

– Dacă dai unul unei femei, mi-a spus bunicul, te va iubi și vei deveni căpetenia satuluiMona își stăpâni dorința de a râde. Oare cum ar fi reacționat dacă Ralph i-ar fi oferit un cap în semn de supunere. Pentru populația doyaka era mai mult decât un cadou, era un simbol.

– Cum poate un cap, să recunoască atâtea puteri?

– Vânătorii le taie pe cele ale marilor războinici. Sufletul care se află în interiorul unui cap aduce întotdeauna ceva bun.

Privirea lui Njo se pierdu în depărtare.

– Bunicul spunea că odinioară erau zile mai bune, continuă el. Capetele erau atârinate sub verandă, lângă uși. Satul avea mai mult orez. Recoltele erau mai bune. Nu existau nici bolnavi, nici războaie...

– Era o viață plăcută.

Njo zâmbi.

– Existența este încă liniștită în sat... Fără zgomot, fără prea multă lume... Dar cred că bunicul avea dreptate. Obiceiurile de odinioară erau minunate.

Motorul avu niște rateuri și Njo trebui să-și îndrepte un timp atenția asupra sa, apoi se întoarse din nou spre Mona.

– În schimb, motorul este modern și ușurează viața.

– Cum este râul, puțin mai sus? îl întrebă ea.

– Este practic la fel ca aici. La suprafață plutesc trunchiuri de copac. Dar acolo se îngustează. Se numește ulo. Devine amenințător. Rădăcinile ies mult la suprafață. Sunt periculoase pentru ambarcațiuni. Numai negustorii merg pe acolo.

– Ne vom opri într-un kampung?

Și-ar fi dorit să viziteze un sat asemănător celui pe care Njo tocmai i-l descriesese; în pofida capetelor tăiate, viața trebuia să fie idilică...

– Poate, nu știi. Nu eu sunt cel care decide, ci patronul Dorise să-l întrebe pe Ralph, dar se răzgândi, reacția lui Njo spunea deja destul de mult...

– Șeful este un mare războinic! exclamă acesta, cu ochii strălucind de malițiozitate. Capul i-ar fi fost foarte apreciat de noi!

Mona își imaginează capul lui Ralph tăiat și conservat în modul populației doyaka. Avu o tresărire. Dar văzând că Njo o privea, se sili să râdă.

– Da, desigur. Presupun că în alte vremuri ar fi avut o mare valoare.

Ghidul râse de asemenea.

– Dar, înainte de a-i tăia capul, ar fi trebuit capturat! Nu-i ușor... Eu n-aș vrea să încerc...

– Ai soție? îl întrebă Mona.

– Da. Este foarte frumoasă. Are dinții negri și urechile foarte lungi.

– Are dinții negri?

Mona fu foarte uimită. Njo zâmbi. Evident, era încântat să-i povestească unei tinere străine obiceiurile din ținutul său.

– Aici, numai câinii și animalele junglei au dinții albi. Oamenii mestecă bucățele dintr-o specie de piper agățător și dinții le devin aproape negri. Este mai frumos așa!

Mona remarcase dinții de culoare închisă ai ghizilor, dar nu știa că aceasta era o trăsătură a culturii lor.

– Înțeleg. Dar de ce are urechi lungi?

– Și dumneavoastră aveți urechile găurite!

– Da, pentru a-mi pune cercei.

– Soția mea poartă inele, numeroase inele care cad pe umeri. Sunt foarte grele! Urechile i s-au alungit. Sunt frumoase.

– Unde este ea, Njo? Mi-ar plăcea foarte mult s-o cunosc.

– Locuiește în sat cu familia sa. Când nu lucrez rămân cu ei. În general, când un dayaka se căsătorește, pleacă să trăiască în satul soției.

Mona avea un aer gânditor.

– Întotdeauna este astfel?

Njo îi zâmbi cu toți dinții.

– Asta este adat. Patronul spune că adat înseamnă tradiție. Toată lumea se supune adatului.

Njo își aținti asupra ei ochii negri.

– Și dumneavoastră, aveți soț?

Mona clătină din cap roșind.

– Acum nu mai am.

– Ce s-a întâmplat?

– Ne-am despărțit.

– Ah? Credeam că sunteți soția patronului. Femeile albe nu vin niciodată aici. Nu sunteți soția patronului?

– Nu, Njo. Lucrez cu el și iubesc jungla.

Cât era de ciudat... Credea că-i va fi teamă în pădurea mare. Înainte de-a veni, citise mult despre junglă, despre lianele cățărătoare care împodobeau copacii, despre animalele aflate în număr mare acolo, despre hrana lor, despre ciclul vieții și al morții, mai rapid aici decât nicăieri în altă parte. În mintea sa, plantele trebuia să fie putrede și animalele rele. Ceea ce descoperea, era cu totul altceva.

Arborii exotici cu rădăcini răsucite, care mărgineau râul, evocau forță și putere. În spatele lor, se zăreau copaci uriași.

Mona găsea jungla mai mult misterioasă decât nefastă, iar frumusețea sa era indiscutabilă. Orhidee sălbatice decorau solul cu culori minunate. Unele înfloreau chiar și în copaci.

De la început, Mona își imaginase că pădurea va fi superbă. Se prinsese în jocul ei și începuse deja s-o iubească.

În cealaltă pirogă, Ralph scoase un strigăt. Tocmai descoperise în apropierea țărmlui un sat ascuns printre arbori.

– Priviți laminul! spuse Njo.

Mona făcu ochii mari. Ghidul îi vorbise despre numeroase familii și multe uși; văzu cu stupoare aproximativ treizeci. Se auzeau zgomotele animalelor care trăiau în casă. Sub veranda

mare, acoperită, un grup de bărbați stăteau la sfat. În apropierea râului, tinere mame se jucau cu bebelușii lor.

Cu inima grea, Mona se gândi la copiii pe care i-ar fi plăcut să-i aibă cu Ralph. Dar acesta era trecutul... Nu va mai avea copii și va rămâne singură atâta timp cât va fi obsedată de amintirea acestui bărbat.

– Nu vom opri curând? întrebă.

– Nu, patronul este foarte grăbit, vrea să meargă repede! Și mai avem încă un drum de făcut!

Obosită, Mona se întinse pe fundul pirogii întrebându-se de ce-o urcase Ralph în ambarcațiune cu Tim. De care din doi voia s-o îndepărteze, de Nick, sau de el.

Faptul de-a fi în aceeași pirogă cu Ralph ar fi făcut-o nervoasă. Cu Tim, își putea permite să se odihnească, fără să fie obligată să-și supravegheze cuvintele, având în același timp posibilitatea să-l privească pe Ralph. Iar dacă el și-ar fi ațintit privirea asupra ei, distanța îl împiedica să-i observe intensitatea și semnificația.

În sfârșit, destul de târziu după-amiaza, Ralph făcu semnul de oprire. Mona se întinse, încântată la ideea de a-și putea dezmoști curând picioarele. Când ambarcațiunea se apropie de țărm, niște forme ciudate se desprinseseră de pe margine și căzură în râu.

Tim, care tocmai se trezise după ce rămase adormit o mare parte a zilei, anunță cu nonșalanță:

– Aștia sunt crocodili.

Mona fu împietrită de groază. Erau înspăimântători! Își amintea cu exactitate momentul în care, cu Tim, glumise în legătură cu ei. Dar acum, nu mai era nostim deloc!

– Nu sunt supărat că am trecut prin apropierea aceluia sat fără să ne oprim, continuă el.

– De ce? Mi-ar fi plăcut totuși să-l văd îndeaproape!

Tim dădu din cap.

– Este de preferat să păstrezi distanța față de acești oameni. Sunt foarte amabili, foarte primitivi, dar...

– Nu înțeleg.

– Ar fi insistat să ne țină toată noaptea!

– Foarte drăguț din partea lor...

– Da, desigur, dar casele le sunt pline de purici!

Mona făcu o grimasă de dezgust și observă zâmbetul ironic al lui Tim. Brusc, o cuprinse o mare tristețe. Oare ce voiau toți? Să renunțe? Luptă împotriva descurajării și făcu apel la inteligență. Privind puțin înapoi, își dădu seama că Tim glumea.

Njo ancoră piroga și Tim coborî agățându-se de-o rădăcină. Prinse ambarcațiunea, apoi îi întinse mâna Monei, pentru a o ajuta să sară pe malul râpos. Ajunsă pe uscat, aceasta îi aștepta pe cei doi bărbați. Știa cât de periculoasă putea fi jungla, în ciuda frumuseții sale.

Ralph opri cealaltă pirogă la câțiva metri mai departe. Era pe uscat și Nick, rămas pe ambarcațiune, îi trecea pachetele. Mona își puse geanta de-a curmezișul spatelui și făcu câțiva pași pentru a-ți dezmoști picioarele. După această călătorie lungă, se simțea foarte bine, deși puțin anchilozată și gata să accepte această aventură fără să lase teama să pună stăpânire pe ea. Ralph va putea fi mândru de mine, se gândi.

Mona se afla pe drumul pe care-l urmau Tim și Njo. Aceștia o depășiseră și ea mergea pe urmele lor. Pe marginea râului, i se păru că pădurea fusese defrișată și că, foarte repede, vegetația își reintrase în drepturi. Cei doi bărbați, cu un cuțit mare în mână, tăiau rămurișul pentru a croi drum.

Privi în jurul ei. Cât de frumoasă era pădurea! Pe malul râpos, arborii exotici aveau fiecare o formă unică. Îndoți spre sol, își întindeau rădăcinile noduroase și semănau cu niște femei sprijinite în baston. În jungla de un verde intens, creșteau o mulțime de plante și de flori a căror vitalitate, pe scurt, nu avea pereche.

Curând, ajunseră în mijlocul unui mic luminiș. Mona își așeză geanta în locul pe care i-l arătase Ralph, înainte de a pleca împreună cu ceilalți pentru a aduce lemne de foc.

Capitolul 6

În mijlocul taberei a fost aprins un mic foc de lemne. Curând se va însera și toată pădurea se va întuneca. În acel moment va fi greu să recunoști exact formele de dincolo de micul cerc de lumină format de flăcări. Mona se temea să se aventureze singură în noapte ca să nu se afle față în față cu vreun animal sălbatic dând târcoale în întuneric. Vocea lui Ralph o făcu să tresară:

– Njo! Du-te să aduci apă pentru ca domnișoara Collins să-și poată face toaleta!

– Da, patroane!

Doyakul luă o căldare și Mona, neliniștită, îl văzu îndepărtându-se spre râu. Oare cum se putea aventura astfel în pădure?

Ținându-și respirația, se aștepta să-l audă țipând. Dar câteva minute mai târziu, bine sănătos, aduse căldarea cu apă.

– Eu mă spăl în râu, este mai multă apă!

Cu un zâmbet, își stoarse poalele kaimului.

– Eu prefer să fac aici!

Perspectiva unei băi în râu n-o încânta deloc.

– Desigur, înțeleg...

Mona privi apa care se afla în căldare; în întuneric, i se păru curată și limpede. Își scufundă mâinile în ea și le duse la față și și-o stropi pentru a se răcori. Și-ar fi dorit să se poată scălda acolo în întregime. Pantalonii kaki erau uzi de transpirație. Pe fruntea umedă îi cădeau mici șuvițe de păr scăpate din coadă.

– Mona!

Vocea lui Ralph o făcu să tresară. Nu-l auzise venind. Covorul de iarbă îi înăbușise zgomotul pașilor. Acum era aici, exact în spatele ei, cu o bucată de material albastru cu flori albe și roz în mână.

– Privește ce ți-am adus!

– Ce să fac cu asta?

– Este un kain. Îl poți pune pentru a-ți face toaleta și pentru a dormi.

Uluită, Mona n-avea nici cea mai mică idee de modul în care-l putea folosi. Și prezența lui Ralph, atât de aproape, care-o observa, nu-i dădea dorința de a face o încercare...

– Cred... că-mi voi păstra pantalonii.

– Este stupid! Nu vei putea dormi astfel. Ascultă-mă, un kain este o bucată de material lungă și îngustă. Dacă cele două extremități ar fi cusute, ar fi avut un sarong, dar ar fi mai puțin ușor de folosit. Te înfășori înăuntru și o înnozi în partea de sus ca pe un pareo. Vei avea astfel o rochie, o cămașă de noapte... Ce vei vrea. Dar nu dormi cu pantalonii! Este un ordin!

Mona îi citi în ochi un fel de amenințare. Consimți cu o voce nesigură. Ralph o privi cu intensitate, ca pentru a-i mulțumi.

– Mai întâi, scoate-ți cizmele! Aici, ești în siguranță! Nu va veni nimeni să-ți mănânce picioarele!

Se supuse cu docilitate. Așezată pe jos, își scoase cizmele și șosetele și le puse lângă pălărie, apoi se ridică.

– Acum, puneți kainul pe umeri, dezbracă-te dedesubt și înfășoară-l în jurul tău, cum tocmai te-am învățat.

Privirea lui Ralph întârzie o clipă pe pieptul ei, înainte de a urca spre față. Era rece, neîndurătoare.

– Mulțumesc. Acum cred că mă pot descurca complet singură.

Ralph se îndepărtă. Ea rămase mult timp nemișcată, cu kainul pe umeri, înainte de a începe să se dezbrace.

Când își scoase pantalonii, se simți mult mai comod. Avu ceva greutate să se așeze în genunchi, ținându-și kainul bine strâns, dar trebuia să ia o mânășă de toaletă și săpun din geantă. Zâmbea singură și se simțea bine în acest veșmânt. Era atât de bine să se schimbe și să se poată spăla după ce transpirase toată ziua!

Când fu curată, nu se șterse și lăsă apa să i se evapore de pe corp, procurându-i o puternică impresie de răcoare.

În acea clipă văzu că se înnoptase complet. Mona puse mânușa pe un tufiș mic, puse la loc micul săpun de toaletă și-și scoase peria pentru păr, apoi înaintă spre mijlocul taberei și-l văzu pe Tim așezat în apropierea focului. Părul care începea să-i încărunească era ud. Cu siguranță se scăldase în râu, se gândi ea.

– Te-ai făcut o frumusețe!

– Da, dar n-a fost ușor!

Se așează pe un trunchi de copac și-și desfăcu părul. Acesta îi căzu pe umeri ca un nor de aur. Redevenise ea însăși.

– Ai un păr splendid!

– Mulțumesc, Tim.

Imediat își va reface coada, dar acum se odihnea în fața focului, cu privirea pierdută în licărul flăcărilor.

Brusc, auzi un zgomot în noapte și înălță capul. Din umbră apăru un om, înalt și brunet, cu un kain înfășurat în jurul soldurilor. Mona își ținu respirația. Ralph era cel pe care tocmai îl luase drept indigen! Avea pieptul și picioarele la fel de bronzate ca fața. Mona îi privi silueta athletică înaintând spre lumină. Dacă ea n-ar fi fost acolo, poate ar fi călătorit în această ținută, cu picioarele goale și un kain în loc de orice haină.

Mona ridică privirea spre chipul său luminat de flăcări. Din păr îi cădea picături de apă și îi străluceau pe piept. Cu acest aer misterios, aproape periculos, era atât de seducător! Sângele Monei începu să curgă mai repede prin vene. Se întrebă cum o găsea, cu părul desfăcut, cu kainul și se surprinse gândindu-se că nu-i mai lipsea decât o floare în păr... apoi se muștră; ar fi fost în stare să creadă că încearcă să-l seducă!

– Te simți mai bine, Mona? întrebă o voce care o făcu să tresară.

Era atât de absorbită de contemplarea lui Ralph încât nici măcar nu observase prezența lui Nick! Șiroia de apă, ca și el,

dar spre deosebire de Ralph, purta un șort lung și, în acest cadru, părea aproape elegant astfel îmbrăcat.

– Foarte bine! Încep să mă gândesc că oamenii de aici au adoptat cel mai confortabil mod de a se îmbrăca.

– Unde este crema pentru insecte?

Vocea lui Ralph răsună în micul luminiș.

– Lângă rucsacul meu, în trusă. Adu și pentru Mona! răspunse Tim.

Ralph o aplică mai întâi pe el, apoi se apropie de Mona.

– Te voi unge pe spate.

Înainte chiar ca ea să-i poată răspunde, începu să-i maseze ușor pielea. Atingerea acelor mâini o făcu să se înfioare de plăcere. Mângâierea degetelor era o chemare tainică și misterioasă pe care numai ea o putea înțelege și care o înflăcăra toată...

Îi atinse ușor umerii, apoi decolteul. Cu răsuflarea tăiată, îi venea greu să-și ascundă tulburarea. Gesturile lui Ralph cu siguranță inocente în ochii celorlalți – erau incredibil de protectoare. Ralph o știa... și se juca.

Îi unse cu cremă brațele, apoi, în modul cel mai firesc din lume, făcu să-i alunece kainul pe picioare, ridicându-l până la genunchi.

– Trebuie uns și aici.

– Pot s-o fac singură!

Nu protestase numai din cauza celorlalți, adevărata plăcere pe care o simțea, o supunea la chinuri. Ralph o știa și, probabil, acesta era motivul pentru care continua. Privirea rece și aspră contrasta cu tonul vocii.

– Te sfătuiesc să nu împotrivești. Aceste kainuri pot juca renghiuri când se îndoie!

În timp ce vorbea, îi atinse ușor sâni; Mona roși, dar se abținu să protesteze; n-ar fi folosit la nimic. Trebuia să reziste. Ralph îi aplica acum crema pe picioare; mai întâi ferme și autoritare, mâinile deveniră mângâietoare, mai blânde, mai senzuale, ca odinioară... Cucerită, închise pleoapele, în timp ce un val de dorință o copleșea...

Tim credea că Ralph se amuza, dar Nick înțelesese perfect ce se întâmpla. Ralph își dădu seama și-i întinse tubul cu pomadă.

– Ai nevoie de asta?

Nick ezită o clipă înainte de a-l lua.

– Mulțumesc.

Mona era prea departe pentru a-i vedea fața, dar simțise stinghereala lui Nick. Cu un oftat începu să-și împletească părul. Hotărât, lucrurile deveneau din ce în ce mai complicate.

O oră mai târziu, Mona se instalează în sacul său de dormit și închise plasa pentru țânțari pe care i-o instalase Njo. O dată cu căderea nopții, pădurea își pierduse o mare parte din frumusețe: părea atât de întunecată, atât de periculoasă... Acum, când conversația încetase, se auzeau zgomote ciudate. În depărtare, peste bâzâitul continuu al nenumăratelor insecte, se auzeau grohăituri.

Focul, aproape stins, nu mai dădea decât o lumină slabă, iar copacii mari își conturau formele pe cerul presărat cu stele.

Era pentru prima dată când Mona se culca în aer liber. Era prea cald pentru ca să se strecoare în interiorul sacului. Puțin nervoasă, îi veni greu să-și găsească o poziție confortabilă. Kainul i se răsucise în jurul șoldurilor. Regreta că nu avea un cearșaf, pentru a putea desface acel veșmânt, apoi avu o idee: de ce oare să nu-l folosească în chip de cearșaf? Instalată confortabil, se gândi la călătorie; până acum, nu fusese prea greu. Partea de râu pe care navigaseră era încă largă; nu nimeriseră încă în porțiuni cu apă repede și învolburată. Njo o prevenise: de acolo începeau greutățile. Acolo, transportul hranei era practic imposibil; vor trebui să se hrănească doar cu peștele pe care-l vor pescui ei înșiși.

Cât despre Ralph, se gândi, era un excelent conducător de bărbați. Cu femeile, va fi la fel. Știa mai bine decât oricine să-i facă să joace după cum le cântă!

Cum oare să-i reziste? Era atât de seducător! Îl dorea mai mult ca niciodată. Prin forța lucrurilor, trăiau atât de aproape unul de celălalt! În tot timpul călătoriei lungi pe râu, practic nu-l scăpase din ochi. Tim și Nick îl admirau; Njo avea un cult pentru el.

Dacă era uneori crud cu ea, o făcea poate pentru că suferise la despărțirea lor și pentru că păstrase un anumit gust amar. Și-l înțeleg, gândi Mona, sucindu-se și răsucindu-se sub kainul înflorat. Își regreta teribil greșelile trecute și se simțea sincer vinovată. Totuși, nu voise să-i facă rău. Cunoscuse și ea disperarea, tristețea, mânia...

Treptat, Mona simți o toropeală plăcută cuprinzând-o. Preocupată să fie în cea mai bună formă, pentru a înfrunta continuarea călătoriei, făcu apel la tehnicile de relaxare pe care le învățase; să nu se gândească la nimic... să-și relaxeze toți mușchii și să se lase în voia sortii. Adormi foarte repede. Ultimul gând fusese pentru Ralph, la tulburătorii ochi verzi-cenușii...

Puțin mai târziu, Mona se trezi tresărind, complet dezorientată: i se păruse că aude un zgomot. În jurul ei, totul era calm, dar ghicea o prezență în întuneric. Ceva se mișca în apropiere...

Inima-i bătea să-i spargă pieptul. În junglă trăiau fiare, animale periculoase... Fu străbătută de un fior. Și dacă era un tigru care dădea târcoale?

Pașii erau foarte aproape. Mona se ridică, pe jumătate goală, cu ochii larg deschiși. Nu putea rămâne culcată acolo și să se lase devorată! Dar dacă imaginația îi juca o festă? Era inutil să dea alarma și să-i trezească pe ceilalți degeaba. Trebuia să se lămurească!

Împietrită de frică în noaptea întunecată, apucă plasa pentru insecte. Cât regreta acum că se instalase departe de ceilalți!

Brusc, voalul ușor se ridică și două brațe o înlănțuiră... Ralph! Era Ralph care-o atrase spre el! Tremurând toată, simți pe sâni părul de pe torsul gol, bărbătesc și puternic. Teama îi dispăru imediat, pentru a lăsa loc unei plenitudini încântătoare, apoi, treptat, unei dorințe crescânde. În ciuda hotărârilor sale, cedă și-și pierdu capul. Își ridică încet fața spre a lui.

Era foarte întuneric. Focul nu mai era decât jeric cu licăriri roșietice în noapte. Mona nu distingea trăsăturile lui Ralph. Brusc, gurile li se întâlniră. Să-l respingă, fu peste puterile ei.

Sărutul blând o făcu să uite pericolele junglei. Nu se mai gândi decât la Ralph și la trupul său minunat. Gura i se întredeschise.

Treptat, sărutul lui Ralph deveni mai apăsător. Se întinseră unul lângă celălalt.

În întuneric, Ralph începu să-o mângâie și Mona vibra atât de intens, încât trebui să-și muște buzele pentru a nu geme de plăcere. Nu trebuia ca Nick și Tim să-i audă...

Îi înlănțui languros ceafa. Redevenea prima ei dragoste, soțul său, cel care-o învățase totul, cel care dăduse viață trupului său de femeie.

Mona se simți transportată în altă lume... dar trupul îi spunea că nu visa și că dorința îi era cât se poate de reală. Sub vraja mângâierilor, visul imposibil de odinioară, se transformase brusc în realitate.

Ralph o sărută pe ceafă. Buzele îi coborâră de-a lungul unui umăr și se opriră pe piept. Clipind din pleoape, Mona își stăpânii lacrimile – lacrimi de bucurie și de emoție. Întotdeauna certurile lor se terminau astfel – prin aceste confruntări senzuale, din care Ralph ieșea victorios...

Acum, cu trecerea anilor, va fi oare ea mai tare? Îi va putea rezista? I se părea că acești șapte ani de absență nu făcuseră decât să le întărească dragostea. Ralph îi explora cu voluptate

moliciunea mătăsoasă a abdomenului, făcând să alunece kainul pe pielea înfiorată care apărea. Timpul se oprise în loc. Se regăseau, mai liberi, mai puternici, mai pătimiși... Îl atrase spre ea punându-și mâinile pe umerii puternici, iar mângâierile făcură dovada dragostei sale. Niciodată... nu, niciodată nu-l iubise atât de mult!

Brusc, Ralph se desprinsese de ea. Înnebunită, i se cuibări alături; nu va pleca și s-o lase. Un foșnet ușor de material o liniști: pur și simplu, tocmai se dezbrăcase... Erau goi.

Strecurându-se încet spre ea, o sărută. Înăbușindu-și un geamăt. Mona se oferă în întregime îmbrățișării sale...

În acea clipă, Ralph răspunse cu tandrețe chemării ei și se unură... În acel cadru sălbatic, nu mai erau decât un bărbat și o femeie, vibrând de senzualitate, explorând lumea minunată a pasiunii – o pasiune căreia, treptat, îi refuzau limitele...

Se abandonă, vrăjită, euforiei amețitoare de a nu aparține decât lui Ralph.

De la despărțirea lor, mulți alții o curtaseră, încercând s-o seducă! Îi respinsese pe toți, deoarece nici unul nu știuse să-i trezească vârtejul vertiginos de emoții.

În seara aceasta era cu Ralph la celălalt capăt al lumii, cu certitudinea că pentru ea, doar el contase întotdeauna.

Brusc, Ralph rămase nemișcat și, rezemat pe coate, îi șoptea la ureche vorbe tandre, pentru a o simți mai bine a lui, la fel ca odinioară. Și ea își amintea:... și ca mai înainte, se cambră, regăsind gesturile uitate ale dragostei...

Degetele îi alunecau pe spatele neted și musculos: nu se schimbaseră. Ralph își apăsă buzele peste ale sale pentru a-i înăbuși strigătele din culmea extazului. Apoi cunoscură explozia plăcerii...

Moleșită, mulțumită, Mona rămase nemișcată, coplesită de o epuizare amoroasă cu atât mai plăcută, cu cât o știa împărțită. Îi zâmbi în întuneric.

Ralph se ridică fără o vorbă, își căută kainul în beznă și plecă la fel de tăcut cum venise.

Mona nu-și putu controla tremurul corpului în blândețea nopții. El plecase fără s-o sărute, fără cel mai mic gest de afecțiune. Avea impresia că fusese nedrept, crud, părăsită, aproape umilită.

Își căută kainul pe pipăite, în întuneric și-l înfășură în jurul ei. Trebuie să-i vorbesc; imediat! se hotărî.

Dar cum să găsească locul în care se culcase Ralph? Or pentru a-i veni în ajutor, luna ieși din spatele norilor și timp de câteva clipe, aruncă o lumină palidă asupra luminișului. Avu exact timpul să-l zărească pe Ralph, lângă foc.

Înaintă și îngenunche alături de el. Sub plasa pentru insecte, trupul îi era nemișcat și respirația regulată.

– Ralph! Ralph... Trebuie să vorbim, îl rugă în șoaptă.

El nu răspunse. Oare cum putuse adormi atât de repede? se întrebă. Odinioară, aveau întotdeauna lungii conversații, îmbrățișați, uitându-și certurile. Deseori găseau în aceste cuvinte puteri și o energie nouă – care totuși nu le rezolvaseră problemele...

În această seară, Mona nu dorea decât un lucru: să i se poată destăinui și să-i arate că nu mai era aceeași. Dar după toate aparențele, refuza să-i dea această șansă.

Avea impresia că nu fusese decât o jucărie în brațele lui – de care se plictisise repede. Umilită, se ridică și se duse să se culce, în vârful picioarelor. În ciuda eforturilor, nu reușea să adoarmă...

Comportamentul lui Ralph nu-i schimbase deloc sentimentele: îl iubea. Era soția lui. Fără el, viața n-avea sens.

Mona se gândea cu ochii deschiși. Da, îl iubea pe Ralh mai mult ca niciodată, mai mult decât în timpul căsătoriei lor. De ce el nu recunoștea că se schimbase? Desigur, o dorea, dar dorința nu era dragoste...

Dacă măcar i-ar putea înduioșa inima. Își aminti că odinioară îl acuzase de o greșală pe care probabil n-o comisese, distrugând astfel iubirea ce i-o purtase. În ciuda primilor pași făcuți cu greutate în viață, Ralph știuse să-și păstreze intact un simț înnăscut al onoarei, care-i interzisese să-și înșele soția.

În noaptea despărțirii lor, nebună de desperare și furie, lăsase cuvintele să o ia înaintea gândurilor. În dorința de a-l răni, suferise la fel de mult ca el, dar chiar și-n acel moment, nu-și imaginase nici o clipă că putea să iubească pe altcineva. Îi aparținuse și îi va aparține întotdeauna lui... Numai lui.

Acest gând o făcu să tremure: n-avea rost să nege evidența! Acum, trebuia să găsească o soluție. Suci și răsuci de sute de ori problema în minte, pentru a ajunge fără încetare la aceeași concluzie: măcar de i-ar împărtași Ralph iubirea...

Capitolul 7

Dimineata, Mona fu trezita de un zgomot de cratițe ciocnite. Se așeză și-și aranjă kainul. Tim se agita în jurul focului și pregătea micul dejun. Era singur.

El întoarse capul și-i spuse peste umăr:

– Patronul a pus să ți se aducă apă. Ceilalți sunt la râu.

Evenimentele nopții îi reveniră brusc în memorie. Oare Tim îi auzise? Nimic din comportamentul său nu lăsa să se vadă asta și se hotărî să facă astfel ca și când nu se întâmplase nimic.

Se întinse. Era deja cald și aerul umed era sufocant.

– De ce n-aș putea și eu să mă duc să mă scald?

Se ridică și îndepărtă plasa pentru insecte.

– Pentru că sunt goi pușcă.

Mona și-l imagină pe Ralph înotând gol în apă și jucându-se cu ghizii asemenea unui copil lipsit de griji. Se ridică.

– Nu este destulă apă în găleată! protestă ea.

Tim ridică din umeri.

– N-am nici o vină, patronul este cel care a dat ordinele. S-a gândit, cu siguranță, că nu te poți scălda în râu. Cu crocodilii, șerpii și ceilalți...

– Încetează să-ți bați joc de mine! exclamă Mona râzând. Dacă bărbații se duc acolo înseamnă că nu riscă nimic! Și eu doresc să mă scald! Mă duc...

– Ai face bine să-i anunți... Sunt sigur că patronului nu i-ar plăcea să fie surprins complet gol... și nici celorlalți!

Mona simți că se înfurie. Aseară, Ralph profitase de ea și acum îi cerea să se spele într-o mică găleată cu apă! Era nedrept! În plus, căldura aceasta umedă era neplăcută. O baie îi va face cât se poate de bine. Tim exagera pericolul pentru a o înspăimânta, atâta tot. De altfel, în fața tuturor caselor lungi pe care le văzuseră, pe țărmul râpos, se jucau copii. Oare de ce n-ar putea profita și ea de râu, ca toată lumea?

Fermă în hotărâre, porni la drum. Pe măsură ce se apropia de apă, îi auzea clar. Dacă Ralph ar fi fost singur, ar fi profitat pentru a-l surprinde și a-l obliga să vorbească despre ceea ce se petrecuse în acea noapte. Dar Nick și cei doi ghizi erau cu el. Mona strigă:

– Nick! Voi toți! Sunt aici...

Clipocelile încetară.

– Așteaptă un minut!

Recunosc vocea lui Ralph.

– Acum poți veni.

Își croi drum pe cărarea îngustă și năpădită de vegetație, care ducea la râu. Nick și Ralph, așezați pe un taluz, aveau părul șiroid de apă. Hainele le erau uscate.

– N-aș vrea să vă stric plăcerea; voi face doar o baie și vă las liniștiți.

– În acest râu există crocodili și șerpi de apă, îi spuse Ralph. Nu mă gândeam că vei dori să te scalzi acolo.

Convinsă că exagera intenționat, Mona replică:

– Te-ai înșelat! Mă duc.

– Foarte bine, dar nu mai mult de cinci minute. Suntem grăbiți!

Mona se scufundă sub privirea atentă a celor doi bărbați. În ciuda orei matinale, apa era deja călduță. Ce încântare să poată înota! Se îndreptă spre locul în care râul forma o groapă, la distanță de curent, deschizând ochii sub apă pentru a admira culorile intense ale acestei lumi acvatice...

Ralph o strigă brusc.

– Mona! Este timpul să ieși!

Ascultătoare, urcă pe malul râpos. Kainul i se modela pe formele trupului într-un mod provocator. Ralph o devora din priviri.

– Baia asta mi-a făcut extrem de bine! declară, fără să se lase tulburată. Data viitoare, să nu uitați să mă invitați să vin să înot cu voi toți. Firește, dacă nu vă deranjez! adăugă pe un ton sfidător.

Ralph ridică din umeri.

– Deloc, faci parte din echipă.

– Mulțumesc!

El avu un zâmbet ironic care-i contrazicea cuvintele. Mona se prefăcu că-l ignoră, întrebându-se ce tratament îi rezerva... Orice ar fi, era foarte hotărâtă să nu cedeze!

De altfel, chiar dacă i se întâmpla să ia un ton ironic, Ralph nu era mai puțin un om drept; dacă ea va da dovadă de multă voință, va fi obligat să admită că se înșelase asupra ei! În acea clipă, va fi integrată ca parte întreagă în echipă, la egalitate cu Nick și Tim.

Mergea în fața lui Ralph pe cărarea îngustă care ducea la luminiș, conștientă de privirea acestuia ațintită asupra ei. Oare ce simțea după ceea ce se petrecuse în acea noapte? Fusese întotdeauna foarte ascuns, foarte închis, cu excepția momentelor de intimitate amoroasă. În acea clipă fața i se îmblânzea, privirea îi devenea pasionată și tandră. Oare își va mai găsi într-o zi sensibilitatea? Se întrebă Mona. Va putea să-și alunge amărăciunea fixată în adâncul ființei sale?

Ajunsă în tabără, Mona își dădu seama că-i va fi greu să-și îmbrace hainele cu kainul ud. Din fericire, observându-i stânjeneala, Nick îi adusese altul, curat și uscat.

– Nu m-am gândit că aceste simple bucăți de material ți-ar putea fi atât de folositoare, până când nu ți-a dat Ralph una. Acum lasă-mă să-ți ofer și eu.

– Atenția ta mă impresionează foarte mult, dar nu prea văd cum mă voi folosi de ea!

Nick zâmbi jenat.

– Îți voi arăta.

Îi întoarse spatele și-și întinse brațele la orizontală.

– Întinde kainul, continuă el și dă-mi cele două capete, unul în fiecare mână. Astfel vei avea o adevărată cabină!

Mona începu să râdă.

– Nick, ai întotdeauna niște idei formidabile!

Perdeaua n-o ascundea în întregime, dar acest vestiar improvizat îi permise să se îmbrace repede.

– Mulțumesc mult, domnule!

– Mi-am spus că-ți va fi greu să găsești un loc discret... adăugă Nick.

Ralph puse capăt conversației în doi.

– Este ora de plecare. Am pierdut deja foarte mult timp.

Mona îi aruncă o privire rapidă lui Nick și-și încalță repede șosetele, apoi își închise rucsacul și-i urmă pe bărbați pe cărare.

Ajunseră la pirogi și se îmbarcară. Tim luă loc în aceeași ambarcațiune cu Nick și Ralph cu Mona. Așezat în fața ambarcațiunii, nu scăpa râul din ochi. Njo pilota.

– Ne oprim la Tenggaron, patroane?

– Nu, avem un drum prea lung de făcut.

– Poate că doamnei îi va plăcea să vadă palatul rajalului.

– M-ar mira! Răspunse el, cu privirea ațintită în continuare asupra apei.

– De ce spui asta, Ralph?

– Pentru că Rajahul în chestiune, are aproximativ douăzeci de soții!

– Aproximativ douăzeci? repetă Mona, năucită.

– Da; tradițiile lor sunt diferite de ale noastre. Edificiul a fost construit de olandezi în anii treizeci și i-au dat numele de palat. Acum, este mai curând un muzeu, deși bătrânul rajah

locuiește încă acolo. Are porțelanuri de China minunate și sculpturi hinduse care provin din peștera de la Gua Kembang. Dar pentru a le vedea, va trebui să pătrunzi în camera lui!

Din privirea insolentă a lui Ralph și hohotul de râs al lui Njo, Mona nu avu nici o îndoială asupra naturii altor statuete...

– Orașul este vechi. Dimineața, prin ceața ușoară, nu se distinge bine.

– Privește singură, adăugă Ralph, indicându-i un punct în depărtare.

Mona contempla fascinată acea cetate străină, mult mai importantă decât satele mici împrăștiate, pe care le întâlniseră.

Treptat, ceața ușoară se risipi, descoperind niște case în culori luminoase. Acel oraș părea romantic și ireal, ca ieșit dintr-o pictură imaginară.

– Este splendid... murmură ea.

În loc de orice răspuns, Ralph se mulțumi să ridice din umeri. Oare nimic nu-l putea mișca? se întrebă Mona. Devenise atât de dur, încât rămânea insensibil la atâta frumusețe?

Când cetatea de basm rămase departe în urma lor, îndrăzni să întrebe:

– Când începem să lucrăm?

– În câteva zile. Trebuie să pătrundem și mai adânc în pădure.

– Înțeleg...

– Ai putea profita să arunci o privire peste aceste dosare.

Îi întinse un teanc de documente și de hărți, pe care începu să le studieze.

A doua zi, Mona își consacră tot timpul cercetării documentelor. De fiecare dată când credea că terminase, Ralph îi aducea noi hârtii.

Când râul se îngustă, el începu să facă relele topografice. Monei îi venea greu să se concentreze în prezența sa. Era atât de aproape, încât îi simțea respirația pe piele. Brațele li se atingeau fără încetare...

Din noaptea în care venise să i se alăture în taină, Mona se instala în apropierea celorlalți pentru a dormi, împărțită de fiecare dată între o atracție irezistibilă care o împingea spre Ralph și hotărârea de a nu ceda nebuniei dorinței sale!

Revenindu-și din visare, se dojeni. Era aici pentru a munci!

Pe hartă, observase că cea mai mare parte din Kalimantan era situată pe platoul continental. Rămânea să găsească acele cuvete cu sedimente groase; aceste structuri au cavități care rețin petrolul. Prospectia submarină și forajul se fac pe platoul continental, adică lângă coastă. Aici, va întâlni probleme noi; cele ale transportului.

Îi veni în minte imaginea sondelor pe mal, în apropiere de Balikpapan. Probabil, petrolul era foarte greu de extras. Mona se gândi că cercetările fuseseră deja făcute la gura fluviilor; masa enormă de sedimente pe care o depunea râul în delta sa, ducea la formarea unei mari cantități de petrol.

Ralph și echipa trebuia să lucreze în interiorul uscatului. Procedul folosit în Statele Unite, care consta în a trimite la fața locului oameni și camioane pentru a preleva eșantioane din subsol, aici nu era posibilă; în pădure era foarte greu de pătruns. Pentru a se adapta la condițiile regiunii și a avea cele mai bune rezultate, era necesară o echipă redusă și autonomă.

Ralph și oamenii săi aveau ca sarcină să observe terenul și să descopere surburile de petrol. Rămânea apoi să interpreteze faptele. Existența acestei scurgeri putea însemna, de exemplu, că cea mai mare parte a petrolului se împrăștiase deja. Atât datele despre calitatea nisipului, cât și cele despre rocile de la suprafață le vor fi prețioase.

Mona se gândi că echipa seismografică făcea cea mai mare parte a muncii, datorită folosirii elicopterelor. Dar unde puteau ateriza într-o pădure atât de deasă? În ceea ce-o privea, sarcina sa era să analizeze terenul pentru a localiza eventualele acumulări de petrol. O altă echipă va veni apoi pentru a studia stratificarea. În funcție de rezultate, va putea începe exploatarea propriu-zisă.

După un lung marș prin junglă, Ralph se opri brusc.

– Ne vom opri aici declară.

Mona își lăasă geanta.

– Fă un releveu și fixează niște jaloane. Vom rămâne aici o zi sau două. Fiecare își face munca lui.

Mona scoase hărțile pe care va plasa repere, ca și carnetele în care-și va nota observațiile. Era mult mai pasionant să lucreze pe teren decât să studieze experiențele altora! I se întâmplase și altădată să analizeze roci, dar era vorba despre roci în principal calcaroase, dintr-un climat foarte uscat, din Texas, sau din Oklahoma. Aici totul era malițios și umed. Pentru ea era o muncă absolut nouă și pasionantă!

Ralph își privi ceasul scrută cerul.

– Încă mai avem câteva ore în fața noastră înaintea nopții. Să profităm de ele!

Njo și Kustarto curățiră buruienile pentru a instala tabăra. În acest timp Nick și Tim pregătiră materialul de studiu de care aveau nevoie.

Mona aruncă o privire împrejur. Malul râpos al râului îi păru un loc propice pentru observație: eroziunea provocată de curent îi va da indicații asupra naturii subsolului.

– Mona!

Recunosc vocea lui Ralph și ridică ochii.

– Să nu te îndepărtezi prea mult! Nu uita că nu ești în Texas și că în junglă te rătăcești repede. Pitonii și rinocerii sunt foarte periculoși!

– Fii liniștit! Am busolă.

– Foarte bine, pentru că nu vom avea timp să te căutăm!

Era patronul ei și voia să-l asculte. Nu se punea problema să se revolte; asta n-ar face decât să înrăutățească lucrurile! De altfel, acum sau niciodată, va avea ocazia să-i dovedească faptul că era în stare de sânge-rece? Ralph o privi îndelung, apoi făcu stânga-mprejur. Mona își adună materialul și plecă spre râu. Pe măsură ce se familiariza cu jungla, era tot mai atrasă de frumusețea sa sălbatică și primitivă și, teama și disperarea.

Tim îi strigă în trecere:

– Dacă întâlnești crocodili, trebuie să le vorbești. Spune-le „bunicule“, cum fac indigenii; poate îi vei face mai amabili!

– Mulțumesc pentru sfat! Aș putea să le cer de asemenea, să ne scape de tine! replică ea râzând.

Evident, n-avea intenția să rămână nemișcată în fața animalului pentru a-i face conversație! Totuși, printre glumele colegilor, învățase un lucru: animalele nu sunt periculoase dacă nu se simt hăituite. Asta n-o împiedică să înainteze prin pădure cu prudență, nici să fie atentă la toate ramurile căzute pe jos, în cazul în care ar fi avut cap și labe!

Ajunse curând la locul în care râul era mai puțin adânc. La capătul brațului mort, unde ancoraseră pirogile, un banc de nisip ajungea la nivelul apei. Era locul ideal.

Merse în acea direcție, de-a lungul malului. Apa era limpede. Pe stratul nisipos părea destul de sigur pentru a putea îndrăzni: își lăsă cizmele și-și suflecă partea de jos a pantalonilor. O baie la picioare nu va fi neplăcută!

Mona savură senzația de răcoare pe care i-o dădea apa totuși caldută. Se apropie de proeminența din nisip și începu

să ia notițe discriptive despre teren. Timpul trecea foarte repede. Lumina zile începuse deja să scadă, făcându-i sarcina mai dificilă. Se chirci în apă, pentru a studia solul, încercând să nu se ude prea tare.

Absorbită de muncă, nu dădu atenție zgomotelor pădurii. Trosnetul brusc al unei ramuri o făcu să tresară. Își pierdu echilibrul și se răsturnă în râu, din fericire puțin adânc în acel loc. Din reflex, ridicase mâna pentru a nu uda hârtiile. Îngenuncheată în apă, ridică ochii în direcția de unde venise zgomotul. Ralph! Expresia sa se voia imposibilă, dar nu-și putu stăpâni un zâmbet ironic.

– Iartă-mă că te-am deranjat. Sper că notițele nu vor avea prea mult de suferit!

Mona simți apa șiroindu-i pe umeri și pe piept. Aruncă o privire spre carnetul pe care-l avea în mână: câteva pete apăruseră pe pagină, dar o va putea citi.

– Nu, privește singur... și apoi, puțină răcoare nu-mi va face rău.

– Tim mi-a spus că ești aici.

Înainta încet spre ea, privind-o cu intensitate.

– Am crezut că te vei putea hotărî să-ți faci baia mai devreme decât de obicei.

– N-am kainul, răspunse Mona automat.

– Este mai plăcut să te scalzi gol!

La aceste cuvinte deveni stacojie. Oare asta îl adusese aici? Sperase s-o surprindă goală în râu? Foarte repede îi veni în minte imaginea trupurilor lor înlănțuite. Tulburată, trebui să facă un efort pentru a nu-și pierde cumpătul.

– Nu, Ralph. Îmi pare rău, dar tocmai lucram.

– Într-adevăr, mi s-a părut că observ asta. Cum ai fi reacționat dacă eram un tigrul sau un crocodil?

– Nu cred că tigrilor le place apa! spuse Mona sărind pe mal. Și apoi, am urechea fină: este motivul pentru care am reacționat atât de repede.

Se apropie de el și-i observă privirea tulbure. Îndată ce-i fu la îndemână, o prinse de talie și o luă în brațe.

– Mona!

Dorința i se citea pe chip. Era încântată, dar își adună toate puterile pentru a rezista. Cu ce drept se comporta el astfel? Totuși, în contact cu mâinile calde și bărbătești, deja hotărârea îi slăbise. Ralph o strângea cu aviditate lângă el.

– Monta, te doresc atât de mult, îi șopti cu o voce răgușită.

Dacă s-ar putea măcar întoarce în timp... s-o ia de la început...!

Aproape învinsă, murmură:

– Este prea târziu, Ralph. Nu vreau...

O făcu să tacă, sărutând-o. Nici o tandrețe, nici o voluptate în acel sărut, ci o intensitate sălbatică, autoritară, lacomă... Mona vru să scape de sub influența lui, dar era mult prea puternic.

Cu respirația tăiată, la capătul puterilor, i se abandonează. În sfârșit, consimți să se îndepărteze de ea...

– Ralph! Îți interzic! Faptul că-mi ești patron, nu-ți dă nici un drept asupra mea!

În ochii lui Ralph, dorința cedă locul mâniei.

– Dacă sunt așa este vina ta!

– Nu, Ralph...

Nu-i lăsa timp să termine frază și continuă străpungându-o cu privirea.

– Acum șapte ani, nici nu scăpasei bine de mine, că ai plecat să găsești un altul!

La aceste cuvinte, uluită, rămase fără grai. Așadar, în tot acest timp, o crezuse infidelă?

– Te cunosc, Mona; știu ce-ți umblă prin cap. Dar te previn: nu le da târcoale oamenilor mei. Nu se pune problema să faci pe femeia fatală și să semeni confuzie! Dacă ai nevoie de cineva, vino la mine!

Tremura de furie și stăpânită de deznădejde și stupefacție, Mona ameți; așadar credea că nu-l iubise niciodată, că-și bătuse joc de el... Amărăciunea îl împiedicase să vadă adevărul! Cu asemenea prejudecăți, cum oare ar fi putut observa că se schimbaseră? Era imposibil! Reuși în sfârșit să-i vorbească:

– Aș vrea să-ți amintesc că lucram când ai sosit. Ai cel puțin decența de-a recunoaște!

Privirile li se întâlneau. Inima Monei bătea să-i spargă pieptul. În jurul taliei, strânsoarea sporea. Ochii lui Ralph aruncau splendide fulgere verzi-cenușii, în care se amestecau în același timp mânia și dorința.

– Nu mă scoate din sărite, Mona. Îți repet, lasă-mi oamenii în pace!

O respinse și plecă atât de rapid încât n-o văzu așezându-se încet pe jos, brusc prea slăbită pentru a se ține pe picioare și scuturată de suspine tăcute...

Capitolul 8

Zilele treceau...

Când nu se afla în pirogă, așezată în apropierea lui Ralph, care rămânea cu încăpățânare închis în universul său, Mona lucra fără să se îndepărteze de la linia de conduită pe care și-o fixase: să dea dovadă față de ceilalți de o atitudine prietenoasă, dar rezervată, astfel încât să evite reproșurile lui Ralph.

Acuzațiile pe care i le aruncase pe malul râului câteva zile mai înainte, îi făceau încă rău.

Erau crude, umilitoare și profund nedrepte. Oare cum îndrăznise s-o acuze că vrea să seducă alți bărbați, în timp ce le refuzase întotdeauna avansurile pentru a rămâne fidelă amintirii lui Ralph? Era o teribilă neînțelegere... o neînțelegere ce explica incredibila ostilitate din privirea lui.

Trecură zile, apoi săptămâni. Ralph și echipa își continuau înaintarea lentă în interiorul uscatului. Râul se îngustase

foarte mult, sufocat de arborii exotici, mai ales de la orașul Longbagun. Orhideele uriașe și lianele cu flori imense dădeau pădurii o armonie exotică și sălbatică pe care Mona învățase s-o iubească.

Noaptea, ciulea urechile la zgomotele pe care, acum, le recunoștea – cele de orăcăieli rituale ale enormelor broaște tropicale și privea zburând licuricii.

În timpul zilei, Mona observa păsările și animalele rare. Încerca să zărească pescăruși-verzi cu penaj gri și alb. Uneori apărea o pasăre tropicală cu ciocul mare, având deasupra un corn roșu sau oranj, sau vreun tumban, un fel de păun exotic. Astfel, călătoria pe râu era mai interesantă. Cât despre crocodili, nu întâlneau animale mari, deși strigătele li se auzeau de pretutindeni. Mona învățase să-și păstreze sângele rece în fața șerpilor. Așa că, un piton înfășurat pe o ramură de copac n-o mai înspăimânta. Chiar și crocodilii îi deveniseră familiari. De când traversaseră Longbagun, făcuseră față unui pericol: vârtejurile agitate și învolburate.

Njo îi prevenise:

– Apa este rea. Va trebui să mergem pe jos și să cărăm pirogile.

Mona era foarte decisă să-și dubleze eforturile pentru a participa la munca și la sarcinile colective. Nu o dată Nick voise să o ajute, dar îl refuzase pentru a-i dovedi lui Ralph că era puternică și în stare să-și asume responsabilitățile.

Nu va fi ușor să transporte materialul și pirogile în junglă, dar era imposibil să navigheze pe apele învolburate. Încărcată cu rucsacul, Mona puse piciorul pe mal, apoi puse

mâna pe sacul lui Ralph și pe valiza cu documente. El o privi surprins. Tim și Nick se ocupau de cealaltă pirogă, cu ajutorul lui Kustorto.

Dayakul se adânci în pădure și deschidea drum cu un cuțit mare, pentru a înainta prin încâlceala de liane cățărătoare. Își căra cu veselie povara a cărei culoare portocalie se detașa pe pielea brună și tatuajele albastru închis. Tim și Nick îl urmau, ducând prima pirogă.

Mona văzu cei doi saci cu materiale cu care nu se putură încărca.

– La drum, Mona.

– Dar... Și pachetele astea? îl întrebă întorcându-se spre el.

– Și așa ai destule!

Îl ajută pe Njo să transporte cealaltă ambarcațiune și uită de cele două pachete. Mona se hotărî să le ia, în ciuda greutateii lor și, apăsător de încărcată, începu să meargă. Kustarto degajase o trecere îngustă. Pentru a înainta, trebuia să îndepărteze fără încetare lianele și ramurile. Clătinându-se sub încărcătura suplimentară, Mona îl urma cu greutate...

În capul coloanei, Kustarto scotea strigăte pentru a îndepărta animalele. În spatele lui, Tim și Nick glumeau cu o pirogă pe umeri. Apoi venea Mona cu pachetele. Njo și Ralph încheiau coloana, cu a doua pirogă.

Atentă la gropile adânci ale drumului, Mona ținea ochii ațintiți pe sol pentru a nu se împiedica și a nu-i da lui Ralph ocazia să-i reproșeze nepricerea sau stângăcia. Rucsacul, cu fiecare pas mai greu, îi tăia umerii. Hainele umede i se lipeau de piele. Picături de transpirație îi curgeau pe spate și pe

chip. Njo îi anunțase că vor trebui să meargă timp de o oră. Refuză să se uite la ceas și-și continua drumul cu tenacitate.

Când ajunseră la capăt, Mona avu mândria de a fi îndeplinit datoria fără nici o slăbiciune.

După ce repuse piroagele la apă, Tim întrebă:

– Cine se va întoarce să aducă restul lucrurilor?

– Nimeni, răspunse Ralph, evident mulțumit. Totul este aici!

La aceste cuvinte, Mona zâmbi în sinea sa: era prima ei victorie! Observând încărcătura pe care o căra, Tim făcu ochii mari și se grăbi s-o scape de povară.

– Să ne grăbim! N-avem timp de pierdut!

Îl urmă pe malul râului. Njo punea sacii în pirogă. Ralph părea încântat că Mona putuse face un asemenea efort, datorită ei, câștigase un timp prețios.

Pirogile înaintau acum sub o boltă de ramuri încolăcite, care lăseau cu greu să treacă lumina zilei. Lianele coborau până la ambarcațiune. Mona reuși să culeagă în trecere o superbă orhidee uriașă.

O ținu mult timp în căușul palmelor, pentru a-i admira frumusețea, uimită de splendoarea junglei. Ralph era insensibil la acel peisaj paradisiac; îl interesa doar munca. Florile superbe, păsările exotice și multicolore, nu reprezentau pentru el nici o atracție.

Cu un oftat, Mona așeză orhideea pe geantă. Toate eforturile pentru a încerca să se apropie de Ralph i se păreau în zadar: acesta se schimbase atât de mult! De-a lungul anilor devenise atât de dur, atât de trist, încât se întreba dacă cineva

va putea vreodată să ajungă la inima lui, protejată ca de-o carapace. Mona se simțea în parte răspunzătoare de atitudinea lui cinică față de femei. Totuși nu voise să-i facă rău. Oare de ce refuza să deschidă ochii și nu voia să înțeleagă că suferise cel puțin la fel de mult ca el?

Pirogile acostară și Mona începu să lucreze. Zilele treceau și fiecare luase asupra lui un anumit număr de sarcini. Când tabăra era organizată, micul grup se aduna în jurul șefului pentru a primi instrucțiuni.

Mona învățase de asemenea să nu se lase impresionată de manierele brutale ale lui Ralph. La urma urmei, vorbea cu toată lumea pe același ton, nu era ea o excepție!

– Vino cu mine, îi spuse pe neașteptate.

Din după-amiaza în care-i vorbise pe malul râului, era prima dată când i se adresa în acest mod. Când nu putuse face altfel, articulase câteva banalități pe un ton condescendent.

Păstra întotdeauna distanța când se duceau să se scalde. Deseori aștepta chiar ca toată trupa să termine de făcut baie, înainte de a intra în apă. Poate era tulburat la vederea Monei în kainul ud! Sau dorea să fie singur! Acum, urmându-l pe micul drum, Mona se întreba ce oare îl făcuse să se schimbe brusc. Lărgea trecerea cu cuțitul mare în mână. Emoționată până la lacrimi, Mona înainta ca un automat, fără să se uite unde punea piciorul.

Ralph scotea strigăte asemănătoare celor ale ghizilor, pentru a îndepărta animalele și a le avertiza de o prezență umană în apropiere.

Brusc, un zgomot se auzi în tufişurile de lângă ei. Era un sunet ciudat care semăna cu un geamăt piţigăiat, între chelălăitul unei vulpi şi mieunatul unei pisici. Mona ridică ochii spre Ralph, îşi prinse piciorul într-o rădăcină şi căzu. Îşi reţinu un strigăt, dar nu se putu stăpâni să nu scoată un geamăt tânguitor.

Ceva mişca în desiş. La zgomotul căderii sale, Ralph se întoarse, reveni spre ea şi o făcu să se ridice atât de brutal, încât se strâmbă de durere.

Foşnetul se apropiase mai mult şi, brusc, prin încâlceala de liane, văzură apărând capul unui rinocer. Degetele lui Ralph se crispară pe braţele Monei, implorând-o pe muteşte să nu facă nici cea mai mică mişcare. Dacă atacă animalul va fi mai rapid decât ei şi nu vor putea scăpa. Era în faţa lor, nemişcat, la pândă.

Mona era îngrozită. Oare ce va face Ralph dacă rinocerul se va năpusti asupra lor? Oare ce va face ea? Să o ia la fugă, să nu se mişte? Încordată, la pândă, încercă să se pregătească pentru ce era mai rău, cu speranţa de a nu împiedica planurile lui Ralph, dacă le avea...

Rinocerul continua să-i observe. Cu toate că era de talie mică rămânea periculos; această rasă pitică avea faima de a se arăta deosebit de agresivă.

Brusc, Mona nu mai auzi zgomotele pădurii; îşi ţinea respiraţia şi-şi simţi inima bătând să-i spargă pieptul. Degetele lui Ralph i se imprimară adânc în carne. Genunchiul rănit începuse s-o doară foarte rău. Transpiraţia îi şiroia pe tot trupul.

Oare cât timp va dura această tortură? Brusc, fără ca nimic să lase să se vadă asta, rinocerul scoase un strigăt și-și eliberă capul prins în lianele încâlcite. Se îndepărtă la fel de rapid cum apăruse; încremeniți Ralph și Mona rămaseră mult timp nemișcați, de-abia îndrăznind să respire, până când dispăru.

Șocată, Mona nu auzi din nou țipetele și foșnetele din pădure, decât după câteva minute. Ralph îi lăsă mâna să cadă.

– Te simți mai bine?

Mona nu consideră necesar să-i spună cât de frică îi fusese.

– Da.

– Ciudat animal, nu-i așa?

– Cred că dacă nu m-am mișcat, rinocerului nu i-a fost teamă și n-a atacat.

– Este și părerea mea, dar în orice caz, am avut noroc!

Inima îi bătea încă puternic în piept, dar era oare de teamă... sau de plăcere la ideea că Ralph își pusese mâna pe brațul său? Trecuseră mai multe săptămâni de la noaptea în care i se alăturase în tăcere. Și în fiecare zi se afla acolo, sub ochii ei, atât de puternic, atât de energic... și atât de distant. Cum să bănuiască ce emoții se ascundeau în spatele măștii de indiferență? Știa atât de bine să-și păstreze sângele-rece în toate împrejurările – chiar în fața celor mai mari pericole!

Treptat, Mona se liniști. Acum nu-i mai rămânea decât să aștepte explicațiile pe care Ralph nu va întârzia să i le dea.

Brusc, el avu un aer gânditor și obosit. Își șterse dosul mâinii pe pantaloni și porni la drum.

Doar atunci observă Mona că era rănit, probabil în clipa în care o ajutase să se ridice.

Deși rana nu era adâncă, era totuși periculoasă și se putea infecta foarte repede din cauza umidității și a căldurii. Ralph trebuia să se întoarcă imediat în tabără.

– Ralph!

Era prima dată din Balikpapan când îi spunea pe nume. El se opri și se întoarse.

– Ce este?

Cu gura uscată, Mona își adună curajul pentru a vorbi.

– Trebuie să-ți dezinfectezi rana!

Ralph ridică din umeri.

– Mă voi ocupa de asta mai târziu. Vino!

– Nu mă mișc atâta timp cât nu vei merge să te îngrijești.

Își aminti de serile în care se întorcea acasă, atât de obosit, încât îi masa îndelung mușchii care-l dureau. În acea clipă o cuprinsese o imensă nevoie de tandrețe. N-avea decât o dorință: să se cuibărească în brațele lui și să uite...

Mona văzu un fulger trecându-i prin privire.

– Este doar o julitură. Mă voi vindeca! În schimb, dacă vrei să te joci de-a infirmiera...

– Nu vreau să mă joc de-a nimic! Voi rămâne aici atâta timp cât această rană nu va fi îngrijită. Știi cât este de periculos să neglijezi o cât de mică julitură. Ce ar crede Tim și Nick dacă te-ar vedea? Nu dai un bun exemplu!

Ralph lăsa să-i scape o înjurătură și luă un aer resemnat.

– Bine... ai câștigat, ne întoarcem. Dar nu văd de ce te interesează atât de mult sănătatea mea. Tim și Nick vor fi absolut capabili să conducă echipa!

Se întoarseră din drum pe cărarea exact atât de largă pentru a lăsa să treacă o persoană. Mona mergea pe urmele lui în tăcere și când, în mișcare, Ralph o atinge ușor, se simțea electrizată. Câtă nevoie avea să i se arunce în brațe, să-l sărute, să-i strige dragostea sa! Dar răceala și tristețea erau prea adânc fixate în ființa lui. Carapacea de duritate era de nepătruns... Din vina mea! își repeta Mona deznădăjduită.

Curând ajunseră înapoi în tabără. Tim tocmai pregătea peștele pentru masă. Ridică ochii și, văzând chipul crispat și furios al patronului, consideră mai prudent să tacă. Ralph se așază pe un trunchi de copac, în timp ce Mona se duse să aducă trusa medicală.

– Am văzut un rinocer în pădure. Ralph s-a rănit, explică ea.

Tim încruntă din sprâncene cu un aer mirat.

– A atacat rinocerul?

– Nu. Nu ne-am mișcat, pentru a nu-l speria. Ne-a observat un timp și a plecat înapoi, interveni Ralph. M-am zgâriat într-o creangă.

Și acum, cu siguranță va arunca vina asupra mea! se gândi Mona, luându-i mâna rănită pentru a o trata. Contrar așteptărilor o lăasă fără a protesta sau a o acuza. Această atingere o tulbură profund. Cum oare nu vedeau Nick și Tim ceea ce se petrecea între ei? Cum puteau rămâne orbi în fața dorințelor care-i împingea pe Ralph și pe Mona, unul spre celălalt?

Mona îi curăță cu grijă julitura. Probabil, dezinfectantul îl ustura, dar nu-i tremura mâna. Apoi acoperi rana cu o compresă pe care o fixă cu un plasture, fără să apese, cu voită încetineală. Oare nu-și amintea de fericirea pe care o trăiseră împreună? În ciuda frecventelor certuri, cunoscuseră și dragostea și tandrețea.

– Mulțumesc, Mona, îi murmură încet, aproape complice.

La aceste mici și simple cuvinte, inima începu să-i bată cu putere și începu iar să spere nebunește. Fără să îndrăznească să-i întâlnească privirea, aranjă trusa, pentru a-și face de lucru și a-și ascunde tulburarea. Apoi se duse și se așeză lângă Tim, care pregătea cina.

– Cred cu adevărat că va începe să-mi placă peștele!

Tim îi zâmbi.

– Dacă dorești o schimbare de meniu, mă voi duce să vânez un crocodil!

Mona începu să râdă din toată inima. Tocmai înțelesese că formau o familie și că în sfârșit fusese adoptată.

– Nu, mulțumesc Tim. Ești draguț, dar prefer să mă mulțumesc doar cu peștele!

Se înnoptase. Cu ochii larg deschiși în întuneric, Mona nu reușea să adoarmă. Ca în fiecare seară, Ralph o obseda și avea

insomnie. Își dorea la nebunie să meargă să-l întrebe dacă îl dureau mâna, dar îi lipsea curajul. Contrar obiceiului, în timpul cinei el fu ciudat de calm. Mona îl cunoștea suficient pentru a ști că, pentru nimic în lume, nu și-ar fi mărturisit durerea...

Înfășurată în kain, ea se sucea și se răsucea: imposibil să doarmă! Mii de întrebări i se învâlmășeau în minte – care rămâneau mereu fără răspuns.

Oare ce însemna brusca schimbare de atitudine față de ea? Din noaptea în care venise să i se alătore, Ralph o ignorase intenționat. Totuși, astăzi, el fusese cel care-i ceruse să-l urmeze în junglă. Cu ce scop? Oare ce muncă voia să-i încredințeze? Sau avea altceva în minte?

Sub kain, corpul i se încordă. Tocmai îi atrase atenția un zgomot ușor în apropiere; i se păru că venea din locul în care dormea Ralph. După prima noapte, se îndepărtase de Mona. Toți aveau obiceiul să doarmă în fiecare seară în același loc. La dreapta se afla Njo. Lângă ea, la stânga, dormea Tim. În apropierea lui se culcaseră în ordine, Nick, Kustarto și Ralph. Astfel, chiar în somn, era departe de ea.

Mona ciuli urechile: impresia de-a fi auzit pe cineva mergând persistă. Se îndreptă, se rezemă într-un cot și scrută întunericul. Treptat distinsese o siluetă vagă de bărbat care se aplecase deasupra focului. Când flăcările se întetiră și răspândiră mai multă lumină, îl recunoscu pe Ralph. În lumina care pâlpâia, îmbrăcat numai în kain, părea un indigen ieșit de-a dreptul din junglă.

După ce pusese lemne pe foc, se așeză pe un trunchi de copac ce ținea loc de bancă și contemplă flăcările. Poate îl dorea mâna, se întrebă Mona, fără să îndrăznească totuși să i se alăture.

Când trăiau încă împreună, Monei i se întâmplase de multe ori să se trezească singură noaptea, în patul lor mare. Niciodată nu putuse adormi din nou înainte ca el să se întoarcă. Avuseseră momente de fericire intensă. Putea oare măcar să-și amintească de el? Ralph întoarse capul și profilul i se contură în lucirea roșietică a flăcărilor. Cu inima palpitând, Mona se hotărî să meargă să-i vorbească.

Îndepărtă plasa pentru insecte, se ridică și-și aranjă kainul. Apoi în liniște, în picioarele goale, înaintă spre el. Când o văzu, Ralph schiță gestul de a se ridica. Aproape instinctiv, ea îi puse mâna pe braț.

– Te rog, Ralph, murmură.

Acesta se așeză din nou, posomorât, cu trăsăturile crispate, și se eliberă din strânsoare.

– Ce vrei? îi șopti.

Mona se așeză alături și își trase materialul peste genunchi. Rămaseră tăcuți, unul lângă celălalt. Privirea lui Ralph era ațintită asupra unui punct invizibil din întuneric. Mona simți c-o părăsește curajul. Totuși, trebuia să-i vorbească...

– Ralph, vreau să-ți spun... că regret...

– Oricine se poate împiedica de-o rădăcină!

Mona nu înțelese decât după câteva secunde ce voia să spună.

– Nu despre asta este vorba, Ralph...

– Te-am prevenit de pericolele și inconvenientele junglei.

Vorbea foarte șoptit, dar vocea îi vibra de mânie.

– Nu, Ralph, nu aici este problema. Sunt fericită să fac această muncă. Te doare rana, nu-i așa? Și nu reușești să dormi...

– Nu! o întrerupse el cu asprime.

Se instalează din nou o tăcere apăsătoare.

– Când te-am văzut în picioare, am crezut...

– Mâna este bine, mulțumesc.

– Mă liniștești...

Mona se simți deznădăjduită și neputincioasă. În timpul acestui schimb de cuvinte, Ralph n-o privise nici măcar o dată. Amândoi aveau privirea ațintită asupra focului... Mona îndrăzni o privire spre el: flăcările aruncau luciri stranii pe chipul încordat.

– Îmi pare rău, Ralph. Regret că am distrus căsătoria noastră.

Acesta acceptă în sfârșit să o privească. O mirare dureroasă îi sporea în ochi.

– Oare ești sinceră?

– Da, recunosc că sunt în mare parte răspunzătoare de asta. Eram atât de tânără... aproape o copilă.

El răspunse imediat.

– Și eu, amândoi eram...

– Înțeleg că te-ai plictisit de mine și că ai vrut să mă părăsești, să găsești pe altcineva...

Ralph scutură din cap ca pentru a-și ascunde o emoție profundă, și privi din nou focul.

– Îmi pare rău Ralph, îmi regret atât de mult greșelile! De atunci timpul a trecut, trebuie să uit... Dar ceea ce există între noi...

Îi puse o mână pe brațul lui Ralph și se aplecă spre el, cu lacrimi în ochi.

– Ceea ce există între noi este încă viu, Ralph, o știi, o simt...

Vocea i se frânse. El o privea cu intensitate, părând pe punctul de a o lua în brațe... apoi se răzgândi.

– Pasiunea nu este totul, Mona. Am învățat-o pe pielea noastră acum șapte ani.

Mona îi citi în privire atâta desperare, încât trebui să se stăpânească pentru a nu izbucni în hohote de plâns.

– Ralph! Nu-nțelegi oare că m-am schimbat? Că părinții nu mai au nici o putere asupra vieții mele? M-am despărțit de familie pentru a-mi face studiile și a-mi câștiga singură existența, fără ajutorul nimănui!

– Nu, Mona, acum este prea târziu. Suntem foarte atrași unul spre celălalt, dar asta este tot ce ne-a rămas. De altfel, poate era singurul lucru care ne lega și altădată...

– Nu, Ralph! Am cunoscut mult mai mult, ne-am iubit! Dacă nu-ți amintești de această iubire... bâigui ea, tulburată.

– Numește-o cum vrei. Din partea mea, cred că o iubire adevărată nu s-ar fi stins atât de ușor.

– Eu nu cred că s-a stins... șopti ea încet.

Ralph îi luă mâna în a lui. Oare o auzise?

– Te doresc, Mona și știu că și tu mă dorești. De ce îmi ceri promisiuni care nu vor fi decât minciuni? De ce să nu privim adevărul în față?

Monei i se puse un nod în gât încât nu mai fu capabilă să rostească nici un cuvânt.

– Ce aștepti de la mine? Să-ți strig dragostea? Nu, Mona. Am făcut-o în trecut. Eram sincer atunci... și m-ai respins. Acum, ar însemna să mint. Și sunt incapabil de asta.

Rostise aceste cuvinte cu o voce calmă și fermă, fără intenția de a o răni – ca pe o constatare. Dar în sufletul Monei fură lansate ca tot atâtea săgeți otrăvite, necruțătoare, crunte.

În aceste condiții, cum va putea înlătura vreodată această neînțelegere și să-i demonstreze că era demnă de încrederea lui?

Mona își scoase nervoasă mâna din a sa. Nu mai simțea nici o dorință. Refuzul de a crede în dragostea lor îi frânsese inima.

– La ce bun să continuăm această discuție, Ralph? Nu vrei să înțelegi. Este inutil.

Vru să se ridice, dar el o reținu de umeri. Cu o mână o prinse de bărbie, pentru a o sili să-l privească.

– Poate nu te voi înțelege niciodată. Nu știu, nu mai știu...
Mona vru să-și întoarcă privirea, dar el o împiedică.

– Lasă-mă să-ți spun totuși că îți admir curajul. N-a fost ușor să vii să-mi vorbești astfel. Dar nu ești singura răspunzătoare de eșecul nostru, să știi. Și eu am greșit: n-ar fi trebuit să plec niciodată la un nou zăcământ fără tine. Credeam că-ți va fi mai bine acasă, dar m-am înșelat.

Își lăsă mâna să cadă. Mona îl privea nemșcată și văzu trecutul defilând prin ochii săi. Durerea ce-l chinuia îi deveni brusc de nesuportat. Avea încă mâna pusă pe umărul ei. Se eliberă și se ridică.

– Noapte bună, Ralph.

Erau din nou ca doi străini. El nu răspunse. În consecință, Mona se duse cu pas șovăitor spre patul de ocazie și nu căuta să-și rețină lacrimile.

N-avea nici un mijloc de-a șterge trecutul și de-a depăși cursa cu timpul pentru a descoperi în cele din urmă pasiunea și dragostea?

Capitolul 9

Călătoria continua.

Câteva zile mai târziu, se aflau din nou în fața unei porțiuni a râului, cu apa repede și învolburată. Trebuia să transporte iar pirogile și materialul cu spatele și Mona fu mândră să le fie încă o dată utilă. Ralph nu-i mai vorbise între patru ochi, dar o trata cu mai puțină duritate decât înainte și acum, o considera membru cu drepturi egale al echipei.

Începuse sezonul ploilor. Cum spunea Njo:

– Este Belare, zeul tunetului, care sosește pe nori groși!

De la plecare plouase deseori, cu întreruperi, ceea ce era normal la această latitudine; avuseseră și violente, dar scurte adverse. Acum, cădeau în permanență averse puternice.

Ploua fără încetare de la orele dimineții. Ralph îi întinse Monei o căldare, indicându-i fundul ambarcațiunii. Toată lumea tăcea: zgomotul tunetului și șiroaiele de apă le-ar fi acoperit cuvintele. Îngenunche, cu părul și hainele complet

ude și începu să scoată apa. Țsta era potopul! Pe măsură ce-o golea, ambarcațiunea se umplea la loc. În piroagă era mereu tot atâta apă.

Găleata îi aluneca printre degetele ude. Își zgrelise mâinile de marginea pirogii. Apa îi curgea în ochi și o orbea. Gesturile îi deveniseră complet mecanice și pierduse orice noțiune a timpului.

Se opri o clipă și ridică ochii spre Ralph. Așezat în față, privea râul care creștea. Brusc, îi făcu lui Njo un semn din mână. Mona se aplecă și zări de-a lungul ambarcațiunii o rădăcină enormă, care ar fi putut să-i răstoarne ușor.

Începu să scoată apa, din nou. Nu era momentul să cedeze. Genunchii și umerii o dureau, dar strânse din dinți și-și continuă munca. Oare ce s-ar fi întâmplat dacă piroga se răsturna? Dacă Ralph n-ar fi văzut rădăcina, tocmai s-ar fi zbătut toți trei în apă!

Clătină din cap. Cum și-ar mai fi bătut joc Ralph de ea, dacă i-ar fi ghicit gândurile! Era din rasa învingătorilor, a celor care nu se lasă doborâți. Nu se va îneca niciodată într-un râu ca acesta!

Imaginația i-o luase razna. Nu, nu vor pieri aici! Ralph îi va apăra. Curând se vor opri pentru a se odihni și a dormi... Până atunci, trebuia să reziste și să continue să scoată apa.

Era în joc onoarea, poate viața sa! Și cine știe... Ralph îi va fi recunoscător... sau chiar mai mult. Așa că, ignorându-și oboseala și mușchii care o dureau, începu din nou să muncească...

– Mona!

Vocea care o striga ajunse la ea ca printr-un ecran.

– Acum te poți opri!

Ralph îi luă găleata și-o ajută să se ridice. Numai datorită puterii acelor mâini nu se clătină. Njo tocmai cobora din ambarcațiune. Ea nici măcar nu văzuse că ajunseseră! Prinse mâna pe care i-o întinse doyakul și sări pe mal, cu picioarele tremurând, în timp ce Ralph și Njo trăgeau piroga pe țărnul râpos.

– Mergi, Njo. Râul crește. Trebuie să pătrundem adânc în interiorul uscatului.

Mona începu să meargă. Picioarele o dureau atât de tare, încât să pună un picior în fața celuilalt, îi cerea un efort supraomenesc. Hainele îi erau îmbibate cu apă. N-avea nici o idee despre amploarea posibilă a creșterii apei și se întreba cât timp va trebui să meargă pentru a fi în siguranță.

Când Njo făcu semn de oprire, își pierduse de mult timp orice dorință de a cunoaște răspunsurile la aceste întrebări și nu-și mai dorea decât un lucru: să se întindă oriunde, în noroi, în iarbă, n-avea importanță, dar să nu se mai miște...

Nu se aflau la capătul chinurilor. Ajunși într-un loc pe care Njo îl considera sigur, mai trebuia să pregătească tabăra. Epuizată, Mona găsi totuși energia necesară pentru a participa la activitate; sarcina sa fu să taie trestie de bambus, care să fie folosită apoi legată cu ajutorul lianelor.

Mona se mira de rapiditatea cu care adăpostul prindea formă. Dayakii legară bambusul între doi copaci, apoi acoperiră această structură orizontală cu o folie de plastic,

pentru a face un acoperiș. Trestiiile fixate vertical formau peretii, care fură acoperiți cu mărcini și frunze.

Când această cabană improvizată fu construită, Mona transportă lucrurile în interior și se prăbuși pe jos, la capătul puterilor.

Curând, Tim va începe să pregătească cina. Complet extenuată, se gândi că nu va putea înghiți nimic. Ar fi vrut să se culce imediat, dar să-și scoată sacul de dormit din husa etanșă și să-și găsească și kainul, i se părea o treabă imposibilă.

Nick se apropie de ea.

– Mona, îi spuse plin de solitudine. Trebuie să-ți schimbi hainele, ești udă!

– Mai târziu. . .

Ralph interveni brusc, cu o voce fără replică.

– Nu, imediat! Unde îți sunt kainurile? Te vom ajuta; te vei schimba în spatele unuia dintre ele, care va folosi de perdea.

Privirea îi scânteia de mânie. Mona nu îndrăzni să protesteze și făcu un efort pentru a se ridica și a-și desface bagajele.

– Nick! Vino să mă ajuți, nu va dura mult.

Ralph și Nick agățară unul dintre kainuri oblic într-un colț al cabanei astfel încât să facă un fel de cabină mică.

– Poți intra și ieși pe o parte. Scoate-ți imediat hainele ude. Este un ordin.

– Bine, Ralph.

– Nu privi în direcția noastră, ne vom schimba și noi, adăugă el, pe un ton amuzat.

– Bineînțeles! Anunțați-mă când veți fi gata!

Fu mulțumită că-și putea ascunde roșeata care-i colora obrajii.

În timp ce se dezbrăca, se întreba ce oare îi dădea încă puterea și curajul de a suporta această aventură incredibilă, în junglă. Oh! Desigur, existase speranța, speranța absurdă că Ralph o va înțelege... dar nu-și pierdea oare timpul? Nu, timpul nu era niciodată pierdut, se gândi imediat. Trăsese învățăminte din căsătoria sa nefericită și astăzi, călătoria aceasta, deși grea, era binefăcătoare. Cu toate acestea, Ralph nu părea decis să-i uite trecutul; nu făcuse totul, nu încercase totul pentru a-i dovedi că se schimbare? Își recunoscuse greșelile și îi ceruse iertare. Îi arătase că știa acum să se comporte ca un adult. În ciuda eșecului, nu regreta că făcuse primul pas.

Aerul răcoros îi mângâie trupul gol. Când fu dezbrăcată, se înfășură în kain, având grijă să-l prindă bine. Imediat se simți mai bine. Ramuri mici treceau prin peretii adăpostului, în interior; își agăță hainele ude pentru a le face să se usuce, apoi așteptă câteva clipe înainte de a ieși, deoarece bărbații nu terminaseră să se schimbe.

Nick apăru primul, îmbrăcat în șort.

– Gata, Mona! privește cât suntem de eleganți!

Ralph îmbrăcase un kain pe care ea nu-l știa și Tim o cămașă și niște pantaloni atât de curați și aproape la fel de bine călcați, ca și când îi scosese din dulap. Ghizii dispăruseră. Când Mona se miră, Tim o informă:

– Njo s-a dus să caute crengi pentru a construi o altă cabană, care ne va servi de bucătărie. Imediat ce vom avea foc, vom face cafea!

– Îmi lasă gura apă! exclamă Mona.

Nick se apropie de ea, cu privirea plină de admirație.

– Și mie! Kustarto s-a dus la pescuit. Dar cu ploaia aceasta, nu este ușor de prins pește.

– Plouă deseori așa?

Nick ridică din umeri.

– Intrăm în sezonul ploilor; asta înseamnă că timpul este mai umed decât în sezonul uscat, dar cum sezonul uscat este deja foarte umed... Nu cunoaștem nimic asemănător în Statele Unite. Pentru a-ți răspunde la întrebare: da; plouă foarte des așa.

– Ce vom face?

Cel care răspunse fu Ralph.

– Dacă suntem isteți, vom profita de asta pentru a ne odihni și a pune ordine în lucruri, căci nu vom putea face nimic în exterior atâta timp cât ploaia va fi așa de puternică.

– Crezi că vom rămâne mult timp aici?

– Va trebui să așteptăm, probabil, cel puțin două zile, timp în care nivelul râului să scadă. Acesta este motivul pentru care am ținut să venim până aici. Îndată ce va fi posibil să ieșim din această cabană, vom fi pe loc pentru a lucra.

Mona clătină din cap, cu un aer gânditor. S-ar putea să fie închisă cu bărbatii timp de două sau poate chiar trei zile. Își înăbuși un oftat; era foarte greu să păstreze un

comportament normal, când Ralph trăia atât de aproape și foarte greu să-și ascundă dorința pe care o simțea pentru el!

Aceasta împărți fiecăruia câte un loc și anunță:

– Imediat după cină vom dormi. Curând se va întuneca de tot. Să sperăm că mâine, va ploua mai puțin!

Mona se întoarse spre Nick. Privirea prietenoasă a acestuia îi încălzi inima și-i dădu curaj. Nu dorea să discute ordinele lui Ralph și-și pregăti locul pentru noapte, expertă acum în arta de a-și aranja kainul.

Câteva clipe mai târziu., Tim îi aduse o ceașcă de cafea.

– Mulțumesc mult! Este exact de ce aveam nevoie!

– Nimic mai bun pentru a-ți aminti de vechile obiceiuri civilizate! Peștii sunt pe cale să se fiarbă. Kustato a prins câțiva.

Mona se simțea mai bine; nu-i era foame, dar hotărî să cineze totuși pentru a-și reface forțele și a urma mersul impus de Ralph echipei.

Evident, în acea seară nimeni nu va face baie în râu. Mona se plângea de asta. Acele clipe totuși plăcute, nu erau deosebit de amuzante pentru ea, deoarece Ralph n-o scăpa din ochi. Uneori avea chiar impresia că era spionată și totuși, de fiecare dată când întorcea ochii spre el, se prefăcea că privește în altă parte. Când era foarte obosită, i se întâmpla să regrete că nu-i urmase sfatul și să se fi întors în Statele Unite. Dar de fiecare dată, demoralizarea îi era de scurtă durată și lua atitudine. Chiar dacă nu-i plăcea lui Ralph, se maturizase și această echipă în plină junglă îi făcea bine, acum sau niciodată avea ocazia de a-și dovedi maturitatea și aptitudinea de a depăși obstacolele.

Oare cât timp vor rămâne în pădurea aceasta? se întrebă visând la o adevărată baie caldă, într-o sală de baie civilizată!

Nick se apropie cu o farfurie.

– Iată-ți cina, Mona: pește cu orez!

– Mulțumesc.

I-ar fi plăcut să-i ceară să se așeze lângă ea, dar teama de a-i displace lui Ralph o împiedică. Avea atâta nevoie de căldură umană și de prietenie! Oare de ce n-o înțelegea? Nu-i permitea să aibă cu ceilalți membrii ai echipei decât relații superficiale și profesionale. Măcar de-ar fi fost soțul ei! Dar din nefericire, nu-i mai era nimic...

Mâncă fără poftă peștele fad și se gândi la noaptea ce va cădea curând peste cabană.

– Trebuie să mergem la culcare cât mai repede posibil! declară Ralph. Cu puțin noroc, mâine vom putea lucra!

Mona se ridică pentru a strânge farfuriile. Sarcinile menajere era de obicei sectorul de activitate al lui Tim, dar ținea să-l ajute cât putea.

Tim i le luă cu un zâmbet:

– Mulțumesc.

Mona aruncă o privire afară: ploaia torențială continua să cadă.

– Îți pot fi de folos, Tim? îl întrebă.

– Nu mulțumesc, nu durează mult timp!

Apoi adăugă cu o voce foarte joasă:

– Te-am văzut scoțând apă toată ziua! Nu era o muncă pentru tine!

Mona ridică din umeri.

– Trebuia s-o facă cineva. Njo și patronul erau amândoi ocupați.

Tim se încruntă.

– Oricum, eu sunt cel care spală vasele. Treci în pat!

Se îndreptă în grabă spre sacul de dormit, nerăbdătoare să se poată în sfârșit întinde, când vocea lui Ralph o opri:

– Mona! Vino cu mine o clipă!

Simți că leșină. Oare ce mai avea să-i reproșeze?

– Da...?

– Arată-mi mâinile, te rog.

Din vocea aproape blândă, nu-i putu ghici deloc intențiile.

– Dar... de ce? îl întrebă, în defensivă.

După o atingere, va face să renască în ea dorința pe care și-o stăpâna cu atâta greutate.

Amabil, îi ceru să se așeze și insistă:

– Aș vrea să le văd.

Mona se așează lângă el, pe sacul de dormit și trebui să i le dea spre examinare. Ralph le privi cu atenție și, doar în acea clipă Mona observă că erau julite. Își aminti că se lovise de mai multe ori de marginea ambarcațiunii când scotea apă.

– Trebuie să te îngrijești, Mona. Știi cât de periculoasă poate fi cea mai mică rană. Mă mir că n-ai făcut-o deja!

Ea deschise gura pentru a protesta, dar tăcu. Dacă pretexta starea de oboseală, nu va rata să-i reproșeze lipsa de rezistență și-i va fi ușor să-și bată joc de ea!

– Tocmai mă duceam s-o fac.

– Știi că asemenea lucruri nu așteaptă. Mai ales în acest climat. Credeam că o știi.

– O știi, Ralph. Mă voi îngriji imediat.

– Foarte bine. Dă-ne un bun exemplu.

Ralph insistă să se ocupe de ea și scoase flaconul dezinfectant din trusa farmaceutică. Lichidul îi provocă o durere puternică peste rănile mici, dar strânse curajoasă din dinți.

– Nu pun pansament peste noapte. Fii atentă ca rana să rămână curată.

– Am înțeles Ralph. Mulțumesc.

Ridică ochii spre el, totuși cu acea dorință nesăbuită de a i se arunca în brațe, dar nu erau singuri. Prea obosită pentru a-l dori, i-ar fi plăcut, pur și simplu, să-i simtă trupul lângă al său și să adoarmă cu acel sentiment de siguranță care-i plăcuse atât de mult odinioară...

Ori nu dragostea era ceea ce căuta mai degrabă la el – dragostea, tandrețea, complicitatea? Da, experiența o învățase să găsească în ea însăși siguranța de care avea nevoie și să nu se bazeze decât pe propriile forțe. De la Ralph, aștepta cu totul altceva... un lucru pe care era incapabil să i-l dea.

Oh! desigur, o îngrijise cu o mare amabilitate și chiar cu o mare delicatete, dar s-ar fi comportat în același fel cu oricare dintre membrii echipei.

Fără o vorbă, Mona se ridică și făcu câțiva pași în direcția sacului ei de dormit. Privirea lui Ralph părea c-o apasă pe umeri. Se culcă; măcar în timpul somnului, el nu-i va mai face rău...

Se înșela. De-abia adormită, fu transportată într-o lume de coșmaruri, în care Ralph, dur și crud, o înșela cu toate femeile pe care le întâlnea.

Ea îl chema, îi striga numele... Se trezi brusc, cu inima palpitând, încremenită, cum se întâmplă întotdeauna după un vis urât. În interiorul cabanei totul era întunecat și liniștit. Doar tăciunii focului se stingeau mai aruncând câteva licăriri.

Nemișcată, revăzu ultimele imagini ale visului. Ralph purta verighetă. O femeie tânără, în rochie albă se apropiase de el. I-o prezentase: „Iat-o pe soția mea, Mona. Este foarte tânără!“

Respiră adânc pentru a încerca să alunge o tensiune care-i făcea să vibreze tot trupul.

Când se căsătorise cu el, nu știa nimic despre viață. Ralph fusese prima sa dragoste. Va vrea măcar s-o asculte și să vadă cum era astăzi?

Treptat se relaxă și începu să-și poată mișca brațele și picioarele. Afară era încă noapte, nu era încă ora să se scoale.

Alături, foarte aproape de patul său, dormea cineva, a cărui față n-o putea distinge. Se culcase prima și nu știa cine luase locul acela. După toate aparențele, nu era unul dintre ghizi, deoarece amândoi se culcau direct pe sol. Era Tim sau Nick? Sau Ralph? Ciuli urechea: afară ploaia părea mai puțin puternică. Acum, ochii i se obișnuiseră cu întunericul. Așa că Mona îl recunoscuse pe Ralph și, rezemată într-un cot, îl contemplă îndelung.

Mai puțin de un metru îi despărțea...

Se întoarse cu fața la ea. Mona simți dorința de a-i mângâia părul, umerii... Oare am înnebunit? se dojeni. Dacă ar fi

observat asta, Ralph n-ar fi avut decât dispreț pentru ea; pentru el, ar fi fost o dovadă în plus că-l dorea... dar niciodată o mărturie de dragoste!

În ochi îi venură lacrimi. De ce refuza Ralph s-o înțeleagă? În mod reflex, își șterse cu mâna obrazul ud și contactul cu lichidul sărat pe pielea rănită îi smulse un geamăt de durere. Oare îl trezise? Cu inima palpitând, își ținu respirația.

Ralph nu se mișcase, respirația îi era regulată. Mona se întoarse pe partea cealaltă.

Datorită tehnicii sale de relaxare, adormi repede; un somn liniștit și fără coșmaruri. Apoi, brusc, o trezi un zgomet. Totuși nimic nu se mișca în întuneric. Totul părea liniștit și chiar ploaia părea că se oprișe.

Ridicându-și kainul sub bărbie, Mona se întoarse și-și înăbuși un strigăt: tocmai se rezemase cu pieptul de mâna lui Ralph, așezată pe sacul său de dormit! Nu mai îndrăzni să facă nici un gest. Această atingere neașteptată era atât de încântătoare încât preferă să rămână nemișcată, cu inima tresărind în piept. De data aceasta nu-i putea reproșa că voise să-l provoace: era vina lui!

Mona își aminti primele nopți pe care le petrecuseră împreună, cuibăriți unul lângă celălalt, fericiți să-și savureze languroasa epuizare amoroasă... Cât îl iubise pe Ralph! Și cât o iubise el! Convinsă că nimic nu era pierdut, că încă putea fi reluat totul de la început, începu să-și imagineze o lume de vis în care Ralph o iubea, o lua în brațe și-i făcea mii de promisiuni... Treptat, adormi din nou.

Capitolul 10

Când Mona deschise ochii a doua zi dimineata, prima privire fu spre patul vecin. Era gol: Ralph se sculase. Oare-și dăduse seama de gestul inconștient din acea noapte? Era de preferat să nu se gândească la asta...

Se întinse și aruncă o privire în jur. Tim pregătea ceea ce le va ține loc de mic dejun. După toate aparențele, era singur. Își aranjă kainul și se ridică.

– Bună ziua, Tim! Unde sunt ceilalți? La râu?

– Nu, este încă prea umflat; Kustarto a descoperit un iaz în apropiere! N-am văzut încă un loc atât de frumos în pădure. Se poate chiar zări soarele!

– Unde este?

Era atât de mult timp de când nu văzuse soarele! Copacii uriași, plantele, lianele, esențele prețioase care se împleteau și se sufocau reciproc, de-abia lăsau să se filtreze lumina zilei.

– Kustarto a făcut un drum, spuse Tim. N-ai decât să-l urmezi.

– Ei când au plecat?

– Acum cinci sau zece minute, nu mai mult.

Mona își desfăcu coada. De obicei își ridica părul pentru a se scălda, dar astăzi spera să aibă timp să-l spele; își luă flaconul cu șampon, niște elastice și niște ace. Această expediție o învățase de asemenea să fie atentă cu lucrurile sale, să nu piardă și să nu strice nimic, să refolosească ceea ce putea fi încă folosit, în lipsă de a se putea reproviziona, cum ar fi făcut-o în Statele Unite.

Coborî cărarea fredonând pentru a avertiza animalele junglei de trecerea sa.

În jur, după ploaie, peisajul părea că se împodobise cu culori noi. Vegetația luxuriantă, de obicei verde închis, căpătase strălucire de smarald și flori superbe înfloreau ici și colo.

În mod inexplicabil, Mona se simți bine dispusă; nu i se mai întâmpla asta de săptămâni! O energie nouă izbucnea în ea – un fel de beție euforică, extrem de tonică și însuflețitoare. Era ca și când, în timpul nopții, mâna lui Ralph îi transmisese puterea de a continua călătoria – din care se realizaseră două treimi, după cum spusese Njo.

Zâmbi; în această dimineață, în ciuda unor ușoare dureri musculare, se simțea în plină formă și rănilor erau pe calea cea bună a cicatrizării...

Un foșnet de aripi o scoase brusc din visare. Tresări, apoi începu să râdă: nu era decât un splendid papagal care-și luase zborul, desfăcându-și aripile cu pene multicolore. Dar nu se va lăsa impresionată de această pasăre inofensivă! După ce întâlnise un rinocer, îi trebuia mai mult!

Continuând drumul în direcția iazului, Mona încetini pasul în ritm de plimbare pentru a-și face timp să aprecieze frumusețea acestei naturi sălbatice. Până acum, nu avusese această ocazie: deoarece Ralph voia să meargă repede și echipa era obligată să-l urmeze. Dar râul devenise impracticabil și acum îi obliga la mai multă încetineală...

Cărarea se lărgi curând într-un fel de luminiș și Mona se opri, uimită, încremenită de mirare.

Mai larg decât râul, iazul era înconjurat de arbori centenari ale căror ramuri încercau să se unească, dar bolta vegetală se întrerupea, pentru a lăsa soarele să se oglindească în apă. Ridică ochii spre cerul albastru, ca și când îl vedea pentru prima dată.

Nick, înotând în mijlocul iazului, o strigă:

– Vino să te scalzi, Mona!

După ce-și așează geanta pe nisip, ea se scufundă. Fu o senzație minunată. Se lăsă să plutească pe spate, cu părul răspândit în jurul feții. Apa era rece și bună.

Nick i se alătură.

– Semeni cu o sirenă...

– Locul acesta este fermecător.

– Din spusele lui Ralph, Kustore știa un iaz; de aceea a insistat ieri să ne apropiem cât mai mult posibil.

Mona reveni pe picioare. Apa îi venea până la piept. Nu se mai gândea deloc la kainul ud.

– Ce frumusețe! Știi ce-mi amintește jungla aceasta? Un film cu Tarzan! spuse râzând. Nu m-ar mira chiar să-i văd de Johnny Weismuller și Maurren O'Sullivan ieșind din această pădure!

– Este adevărat, filmele acestea vechi erau superbe! Într-un timp, nu ratam nici unul la televizor.

– Nici eu. Mulți actori au reluat rolul apoi, dar Weismuller a fost cel mai bun Tarzan!

– Și Maureen, cea mai bună Jane! Îți amintești de momentul în care el intra în cabană și o trezea sărutând-o?...

– Este o scenă pe care n-o voi uita niciodată. Tarzan era pe pământ și Jane se arunca din înaltul unui copac în brațele sale. Întotdeauna am visat un bărbat care ar fi capabil să mă prindă astfel, un bărbat în care aș putea avea o încredere absolută...

– Sper pentru tine că ai renunțat la aceste visuri stupide! spuse brusc o voce în spatele ei – vocea lui Ralph! Sunt bune pentru fetițe. Nimic nu era verosimil în această serie, nici măcar relațiile dintre Johnny și Maureen. Plonjonul care te-a impresionat atât de mult, nu era decât un trucaj realizat de cascadori!

– N-are importanță, Ralph, spuse Mona întorcându-se spre el. Ceea ce contează cu adevărat, este să visezi. Ca Superman, care răstoarnă lumea cu susul în jos pentru a salva femeia pe care o iubea...

– Frumoasă prostie, da! o ironiză disprețuitor. Eu, nu cred că te poți întoarce în timp, nici măcar să-l înfrunți! Cât despre dragoste, ce glumă! Încrederea despre care vorbești nu există în viața reală. Sincer, Mona, mi-e greu să te văd sărind dintr-un copac în brațele unui bărbat.

Cu un nod în gât, aceasta îl privi drept în ochi.

– Te înșeli, Ralph. Am cunoscut odinioară un bărbat. . . pe care-l adoram. În care aveam deplină încredere. Cu el, aș fi făcut-o și chiar acum mi-aș putea pune viața în mâinile lui.

O clipă, el îi susținu privirea, apoi replică pe un ton brusc:

– Astea nu sunt decâtNu termină, lăsând fraza în suspensie, apoi își privi ceasul.

– Acum, micul dejun trebuie să fie gata. Să mergem!

Mona decise să aștepte seara pentru a-și spăla părul. Ralph era vizibil într-o proastă dispoziție și consideră inutil să-l provoace. În plus, Nick nu-și putea ascunde o curiozitate crescândă; era de preferat să nu-i dea ocazia să afle ce se întâmplase între ea și Ralph.

Când ajunseră în tabără, micul dejun îi aștepta. Mona îi servi fără să spună nici o vorbă. Începuse să se obișnuiască să mănânce un regim compus în principal din pește și orez, agrementat uneori cu un fruct exotic. Condițiile în care călătoreau făcând imposibil transportul proviziilor, trebuia să se mulțumească doar cu ceea ce le oferea pădurea. Uneori se întreba dacă Ralph nu făcea asta în mod intenționat, pentru a-i complica inutil existența: dar de ce să facă pe ghicitoarea? N-avea nici o dovadă. . .

După ce-i duse lui Tim farfuria goală, ca și ceașca, Mona se întoarse la sacul de dormit. Evident, kainul îi era ud. Când echipa se instala undeva pentru mai mult de-o noapte, Ralph adopta kainul ca unică ținută, fie că se lucra sau se dormea. De ce n-ar face și ea același lucru? Până în prezent nu îndrăznise, dar acum acest veșmânt îi părea cel mai practic.

Ralph și Nick pleacă să lucreze în direcția opusă iazului. Dayakii pescuiau în râu în vedea cinei. Tim, după obiceiul său, rămânea în apropierea taberei.

Mona zâmbi în sine și se hotărî să rămână îmbrăcată cu kainul ud. Își luă carnetul și stiloul. Când își văzu trusă de toaletă, se hotărî s-o ia și pe ea. La iaz va fi singură. Nimeni n-o va împiedica să-și spele părul! Ce șansă să poată îmbina utilul cu plăcutul!

– Mă întorc la iaz! îi strigă lui Tim. Trebuie să privesc nisipul mai de aproape.

Tim, care spăla vasele, ridică ochii.

– Să nu te afunzi prea adânc în junglă!

– Tim, voi refuza să te ascult atâta timp cât vei continua să mă tratezi ca pe o fetiță! exclamă Mona râzând.

– Poate, dar îți cer doar să fii prudentă, Mona. Acum, că ne-am obișnuit cu tine, aș fi foarte nefericit dacă ai dispărea.

Acest semn de simpatie, din partea aceluia voinic dur, îi merse drept la inimă.

– Mulțumesc, Tim, ești drăguț. Pe curând!

Acum cunoștea drumul care ducea la iaz. Jungla luxuriantă își pierduse prospețimea matinală. Totuși, o orhidee roșie îi păru mai frumoasă decât celelalte. O culese pentru a și-o prinde în păr. Murmură pentru ea însăși cu un zâmbet tandru și ironic:

– Tu Tarzan, eu Jane...

Oftă; în acest cadru grandios, sălbatic, senzual, cât de bine ar fi fost, cuibărită în brațele lui Ralph..

Ajunsa într-un mic luminiș, se opri pentru a se delecta o clipă cu frumusețea. La sosirea sa în Barnes, îi fusese greu să se acomodeze cu vegetația aceasta deasă și întunecoasă, cu această atmosferă de saună uriașă care o înăbușea. Acum, iubea jungla și învățase să recunoască anumite plante, cum ar fi niște arbuști exotici ale căror flori miroseau atât de plăcut, plante agățătoare multicolore și, bineînțeles, orhideele. Cele din pădurea ecuatorială erau magnifice, de toate culorile, roșii, ca cea pe care tocmai o culesese, galbene, albe, turcoaz și mov... Nu se va plictisi de această abundență de culori și parfumuri!

Pe o margine a iazului creștea un smochin enorm, a cărui împletitură de rădăcini subțiri formau un fel de mic boschet. Mona recunoscuse mai departe un tectano, din care se scoate teckul, un lemn de-o foarte mare duritate, iar mai departe, arbori de camfor, smochini și tot felul de bambuși.

Suprafața apei era liniștită. Doar câțiva nuferi îi rupeau monotonia, așezați ca niște pietre prețioase printre frunzele mari, cu reflexe aurii.

Cât i-ar fi plăcut să fie Jane! Și cât de frumoasă ar fi fost viața cu Ralph alături, departe de lume, în acest peisaj idilic! Și-l închipui bronzat, doar cu o bucată de pânză în jurul coapselor. Ar fi fost un Tarzan splendid! se gândi, intrând în apă. Înotă în deplină libertate, cu părul desfăcut.

Sunt Jane și Tarzan este acolo, undeva în junglă... dar de fapt, Jane nu se împiedica probabil în haine când se scâldea!

Cuprinsă de o stranie dorință, Mona visă să facă același lucru. Regiunea Texasului, în care trăise, era mult prea

populată pentru a-și fi putut permite așa ceva. Faptul de a înota goală, trebuie să-ți dea o senzație încântătoare. Ezita încă să se dezbrace; totuși iazul era locul visat! Însotitorii săi erau departe, n-o va vedea nimeni. O ocazie de acest gen nu ți se prezintă de două ori!

Mona se ridică în picioare. Apa se unduia în jurul ei. Își scoase kainul, îl stoarse și-l agăță de-o ramură. Apoi se întoarse în apă cu încântare.

Înota încet, conștientă că trăiește o clipă rară și minunată. Tot trupul i se înfioră. Întinsă pe spate, se lăsă să plutească în parfumul suav al nufurilor.

Pacea și frumusețea... Era în paradis. Sau aproape. Dacă Ralph ar fi fost acolo... Închise ochii.

Dacă ar fi fost într-adevăr, ca în visul său, Tarzan și Jane, Ralph ar fi fost deja pe cale de a i se alătura înotând în iaz... S-ar fi amuzat înotând și scufundându-se, jucându-se și stropindu-se ca niște copii. El ar fi tras-o sub apă pentru a o săruta, cu trupurile înlănțuite în verdele adâncurilor. Ar fi dus-o apoi în brațe pe malul iazului și s-ar fi dăruit unul celuilalt...

Mona zâmbi. Ce imaginație! Adorabile himere! Dacă Tarzan și Jane nu existaseră în realitate, cel puțin legenda lor era cunoscută de mii de oameni și exemplul iubirii lor îmbogățise, cu siguranță, câteva vieți. Ralph greșise crezând că dragostea acestora, ca și a lor, nu era decât o iluzie. Exista, existase și ar fi fost mereu vie dacă n-o distrugau ei.

Întinsă pe apă, plânse încet, în tăcere. Oare de ce n-o putea și el iubi?

Sunt o proastă își spuse și, în plus am de lucru! De ce-mi compatimesc fără încetare soarta? Ralh s-ar mânia dacă m-ar vedea pierzând astfel timpul! Trebuie să ies din apă... să-mi interzic aceste visări!

Totuși se simțea atât de bine, încât se hotărî să-și mai acorde câteva clipe. La urma urmei, n-avusese parte de relaxare de mult timp!

Deodată, ceva alunecă într-o parte. De când înota în apele râurilor, astfel de lucruri nu-i mai făceau teamă; se gândi că era vorba despre un pește. Inspiră adânc parfumul nufurilor. Totuși avu senzația unei prezențe în apropiere. Întoarse capul și se află nas în nas cu Ralph.

Brusc, visul și realitatea se contopiră. Mâna lui Ralph fu cea care-i atinsese șoldul. Ca și ea, era gol... O trase spre el și o prinse în brațe.

Mona se afla lângă acel corp familiar, pe care-l dorea atât de mult. Gura lui Ralph o atinse ușor pe a sa, în timp ce pluteau și se îmbrățișau, ca într-un grațios balet acvatic. Totul era atât de simplu, atât de armonios, încât se abandona visului său, în care redeveneau un bărbat și o femeie orbiți de senzualitate și iubire...

Suiră la suprafață. În ochii lui Ralph și în minunatul zâmbet al acestuia, îl găsi pe cel pe care-l iubise atât de mult. Mona vru să vorbească, dar tăcu, de teamă să nu rupă vraja, să nu distrugă magia acelei clipe...

Ralph se ridică; apa îi ajungea până la șolduri. În ochi avea un amestec de dorință arzătoare și de infinită tandrețe.

– Ralph...

Cu un deget, o făcu să tacă și-i mângâie fața.

– Eu Tarzan, tu Jane, murmură brusc.

Mâna îi coborî de-a lungul gâtului și se opri pe piept.

– Ssst...!

Mona fu cuprinsă de o intensă emoție. Cât de mult îl dorea! Aceste ultime săptămâni fuseseră o adevărată tortură: să fie atât de aproape de Ralph și trebui să-l trateze ca pe un străin, când totul o împingea spre el!

Încet, începu să-i mângâie sânii și îngenunche pentru a o acoperi cu sărutări. Când simți pe șolduri apăsarea voluptoasă a mâinilor puternice, Mona tresări îndelung. Apoi o atrase spre el și o făcu să alunece de-a lungul trupului său.

În genunchi, în apa calmă, se îmbrățișară. Valuri mici li se spârgeau pe umeri. Dorința lor intensă și sălbatică se reînnoi, întărită de senzația pe care o trezea în ei apa ce se mișca.

Ralph îi mușcă lobul urechii, apoi buzele i se așezară pe piept, trasându-i pe gât o dără de foc. Mona își așază fruntea pe pieptul lui Ralph, în timp ce acesta îi explora ascunzișurile cefei. Tot trupul îi era ca electricizat. Mona ridică încet capul și cu vârful buzelor, desenă delicat o cărare de sărutări pe pielea lui, regăsind gesturile minunate care-i plăceau lui Ralph... Cu un geamăt de plăcere, acesta o rugă să continue...

Cu mici atingeri ușoare, gura Monei urmă conturul obrazului, al bărbiei și curba accentuată a maxilarului.

Ralph o strânse mai puternic, iar Mona se oferi tremurând sărutului buzelor pe care străluceau picături de apă. El puse

stăpânire pe gura nerăbdătoare, cu un fel de imensă bucurie stăpânită, o plăcere încântătoare, languroasă, incredibil de senzuală. Răspunzând chemării, Mona îl îmbrățișă la rândul său și, provocatoare, se cambră spre el. Mai întâi cu timiditate, apoi tot mai puternic, deveni seducătoare, îndrăgostită, pasionată... În același elan, gesturile li se uniră pentru a-i înflăcăra. Oare unde începea visul și unde se oprea realitatea? Nu mai știau – într-o beție ametoitoare a dansului nautic și a mângâierilor amestecate.

Când, în sfârșit, gurile li se desprinseseră, Mona ridică ochii spre el; Ralph zâmbea radios. Se scufundă din nou, invitându-o să înoate cu el. Îl urmă grațioasă și începuse să evolueze la unison în apa limpede, care le transmitea undurile senzuale.

Ajunseră lângă nuferi și Ralph o invită pe Mona să le respire parfumul persistent și amețitor. Înnebunită de fericire, ea îi zâmbi din nmijlocul florilor înflorite.

Orhideea roșie pe care și-o prinsese în păr, tocmai nimerise pe una din frunzele mari, aurite. Ralph o luă și-o așeză din nou după ureche, mângâindu-i obrazul, apoi înotă în direcția smochinului și ieși din apă, prinzându-se de rădăcini.

Mona îl privi cățărându-se tot mai sus în copac, îndepărtând lianele care-l stânjeneau, se opri pe o ramură groasă care se îndoia peste iaz.

Brusc, plonjă și Mona simți dorința de a-l imita. Ajunse de bine de rău pe aceeași ramură. Înainte de a se arunca îi zâmbi, apoi trupul îi rămase arcuit în aer, înainte de a aluneca în apă.

Când deschise ochii în adâncul iazului, Ralph era lângă ea. O luă în brațe și astfel înlănțuiți, urcară la suprafață. Ralph se întoarse pe spate și înotară împreună spre smochin.

Mona se prinse de-o rădăcină, pentru a urca în copac. Ajunsă sus, văzu că Ralph n-o urmase. Rămase în locul unde apa era mai puțin adâncă și n-o scăpa din ochi.

În timp ce se așeza pe ramură, simți dorința de a-i dovedi dragostea sa și de a-i demonstra încrederea. Îi ceru să desfacă brațele. El se supuse, fără să înțeleagă motivul, dar își dădu seama foarte repede de ceea ce voia să facă și strigă:

– Mona! Nu! Oprește!

Se grăbi să i se alăture și s-o împiedice să sară spre el. Mai întâi frustrată, Mona se gândi la semnificația gestului lui Jane: în fond, era oare cu adevărat o dovadă de încredere? Avea nevoie de un lucru atât de spectaculos? Încrederea nu însemna mai curând să ia mâna pe care i-o întindea Ralph și să-l lase să-și pună brațul pe umărul ei?

Își înnodă amândouă brațele în jurul gâtului său și-l atrase spre sine. Ralph o ținea strâns cu un braț și, cu celălalt, prinse o liană groasă. O trase deasupra pentru a se asigura că era solidă, apoi se agăță de ea și sări cu Mona jos. Aceasta era nebună de bucurie. Râsul său cristalin răsună în pădure. Îl regăsisse pe bărbatul pe care îl iubea...

Ralph dădu drumul lianei, o ridică pe Mona de pe pământ și o duse spre țârm. O privi îndelung, cu ochii strălucind de dorință și de tandrețe.

Sub spatele ei gol și sub șolduri, nisipul era cald. Soarele o mângâia. Ralph îi acoperi fața cu mici sărutări încântătoare,

incredibil de tulburătoare. Mona simți cele două inimi palpitând una lângă cealaltă. Îi luă fața în mâini și-i cercetă cu pasiune gura... Era în acel sărut o intensitate stăruitoare care, departe de a o înspăimânta pe Mona, din contră, îi declanșă dorința – de o voluptate aproape insuportabilă.

Când trupul lui Ralph fu gata pentru unirea cu al său, se cambră pentru a se oferi mai bine îmbrățișării sale și fu o încântare a întregii ei ființe. În această lume ciudată și fabuloasă a junglei, porniră o înfruntare senzuală, uimiți, liberi, uniți prin focul arzător al dorinței împărtășite. Mona descoperi un univers ideal, în care plăcerea se intensifica pe măsură ce trecea timpul, cu fiecare unduire a șoldurilor... Apoi cunoscură împreună tumultul vertiginos al unei beții care-i mișcă adânc.

Gâfâind, cuprinși de o dulce epuizare, rămaseră mult timp nemișcați. Mona savura în tăcere nespusa voluptate de a fi aparținut încă o dată lui Ralph.

Acesta vru să se întoarcă, dar îl reținu strângându-l lângă ea, ca pentru a nu-l mai lăsa să plece niciodată. Totuși, când Ralph se ridică, știu că nu va folosi la nimic să-l împiedice.

– Ralph...? murmură.

Îi răspunse foarte încet, ca și când se temea să nu distrugă vraja care-i unise.

– Da?

– Eu... Cum ai ghicit...

– Că te pregăteai să sari de sus din acest copac? Pentru că te cunosc, Mona... dar nu cred că dorești ceva, comportându-te într-o manieră atât de melodramatică.

Nu era nimic, nici ironic, nici cinic, în aceste cuvinte. Nu, doar amabilitate și complicitate, exact ca în mângâierea pe pielea goală care le însoțise.

– Nu știu dacă aș fi făcut-o, într-adevăr.

– Nu te puteam lăsa să-ți asumi acest risc!

– De ce, Ralph? șopti, cu inima palpitând de o puternică speranță.

El nu răspunse imediat. Simți că, treptat, se îndepărta, că era din nou pe cale s-o părăsească...

– Pentru că suntem în inima junglei. Te-ai fi putut răni, sau să mă rănești. Nu îndrăznesc să-mi imaginez ce s-ar fi întâmplat atunci...

– Înțeleg...

Îl rugă, cu un nod în gât:

– Ralph... mă mai iubești... puțin? bâigui cu o voce tremurătoare.

Îl simți crispându-se imperceptibil.

– Ți-am spus deja, Mona; între noi, nu trebuie să existe dubiu. Ne înțelegem foarte bine pe plan fizic. Am recunoscut-o întotdeauna. Dar căsătoria noastră s-a încheiat. Pentru mine, dragostea nu mai înseamnă nimic.

Mona își stăpâni lacrimile. Minunatul său vis luase sfârșit...

– Am devenit matură! Vezi bine că m-am schimbat!

– Sunt de acord, Mona. Ți faci foarte bine munca. Dar astea sunt faptele. Nu mai cred nici în dragoste, nici în încredere. Nu-ți pot da ceea ce-mi ceri.

Se desprinse din îmbrățișare.

– Mulțumesc că m-ai făcut părtaș la visul tău.

Brusc, tonul i se opri.

– Acum, este timpul să începem din nou să lucrăm. Ne vom vedea imediat în tabără.

Se ridică, perfect stăpân pe sine.

– Aș prefera să ținem pentru noi ceea ce tocmai s-a întâmplat...

– Da, Ralph... murmură Mona cu vocea frântă.

Cu ochii plini de lacrimi, îl privi intrând în apă și traversând iazul. Se scufundă sub nuferi, apoi capul îi reapăru pe cealaltă parte. Ajuns la malul opus, își puse kainul și cu un semn din mână dispăru în pădure.

Mona se prăbuși pe nisip. În ciuda soarelui, tremura. Oare cum o putea dori, fără să încerce pentru ea nici cel mai mic sentiment? Era de neînțeles!

Trepta, în timp ce se gândea, tremurul și se domoli și reveni speranța: nu recunoscuse el că se schimbase?

Da, era prima sa victorie. Expediția nu se terminase și timpul trecea în favoarea ei...

Întărită cu o energie nouă, se întinse în soare și se ridică; o aștepta munca.

Capitolul 11

Mona se întoarse în tabără la sfârșitul după-amiezii, după ce făcuse toate observațiile necesare în împrejurimile iazului. Hotărâse în cele din urmă, să-și adapteze comportamentul după cel al lui Ralph; dacă rămânea distant, va fi la fel, în caz contrar...

Când ajunse în luminiș, îl văzu pe Tim ocupat să pregătească peștii pentru cină.

– Ei bine! Ți-a trebuit ceva timp... făcu el remarcă, observând-o cu atenție.

– Aveam mult de lucru.

– Am crezut că patronul voia să-ți mai dea încă. S-a întors la puțin timp de la plecarea ta și-a întrebat unde ești.

Pentru a-și ascunde emoția, Mona începu să răscrolească în geantă, cu un aer foarte preocupat.

– Ah! Iată-te Mona! Vrei să-ți scoți harta? Aș vrea să verific ceva.

Era Ralph, care tocmai sosise; i se adresă ca și când n-o văzuse de dimineață.

- Desigur! Pe care o vrei?
- Cea de care te-ai folosit ieri.

Vorbea pe un ton impersonal. Când îi întinse harta, el lăsa ochii în jos, pentru a nu-i întâlni privirea. Mona se duse să se așeze lângă Tim și începu să-l ajute să curețe peștii.

Tim bombănea în colțul său.

– Ce n-aș da pentru un biftec bun! M-am săturat până peste cap de pește!

– Eu îmi doresc o înghețată! O înghețată uriașă de vanilie, acoperită cu ciocolată caldă, cu cremă Cantilly și alune.

– Imediat ce ne întoarcem la Balikpapan, îți promit să-ți ofer una. Sunt sigur că vom găsi cu ușurință la Kampung America!

– În acest caz îmi ești prieten cu adevărat. Numai să nu-mi mai propui să mănânc crocodil!

Tim clătină din cap cu un zâmbet amabil.

– Nu. Cunosc mulți oameni care nu mănâncă așa ceva. Asta nu înseamnă nimic. Ai dat dovadă de un curaj pe care mulți bărbați l-ar invidia! Pot să-ți spun că voi fi fericit să mai lucrez cu tine. Oriunde și oricând.

Complimentul îi merse drept la inimă. Era ceva foarte rar din partea unui veteran!

– Mulțumesc, Tim. Mă măgulești.

Râsul lui Ralph o făcu să tresară.

– Este întotdeauna mulțumit când cineva îl ajută la curățirea peștilor.

Tim se încruntă.

– Deloc! Sunt sincer! protestă. Mona este la fel de pricepută ca noi bărbații, iar în anumite cazuri, chiar mai mult!

Ridică ochii spre Ralph, care își îbntoarse privirea.

– Din moment ce ești atât de sigur... mormăi.

Apoi, întorcând spatele, străbătu luminișul și dispăru în pădure.

Tim îl privi îndepărtându-se.

– Mă întreb ce are... A fost imposibil în tot timpul călătoriei.

– Zău? Credeam că întotdeauna este așa... spuse ea, cu un ton indiferent.

– Nu, răspuse serios Tim. Asta nu înseamnă că este un om moale, dar până acum, a fost întotdeauna bine dispus. Acum, se ofensează din nimic. Este mai susceptibil și mai dezagreabil decât un bătrân crocodil! La început, am crezut că era din cauza ta. De altfel, ideea de a avea o femeie în echipă, n-a bucurat pe nimeni. Dar este imposibil: n-ai făcut nimic rău! Noi n-avem nici o vină!

Mona dădu din cap și continuă să-l ajute. De ce nu putea să se destăinuiească și ea cuiva? Avea atâta nevoie să vadă limpede, să înțeleagă personalitatea misterioasă și tainică a lui Ralph! Dar o dată în plus, toate întrebările rămaseră fără răspuns. În acea clipă, apăru Nick; ducea pe umeri un ciorchine de banane sălbatice, cu coaja roșie.

– Aduc desertul! declară vesel.

– Bravo! exclamă Mona. Îmi place mult peștele cu orez, dar o mică îmbunătățire a meniului nu va fi de refuzat.

Nick își așează povara pe sol.

– Prefer pisang tuju, care sunt foarte mici, de dimensiunea unui deget, dar cred că, probabil, nici acestea nu sunt rele.

Brusc, se auzi vocea severă a lui Ralph.

– Vă amintesc că suntem într-o călătorie de studiu, nu într-un turneu gastronomic!

Toți trei se întoarseră, uluiți. Tăcerea deveni repede apăsătoare. Puțin jenat, Ralph reluă pe un ton amabil:

– Ne vom întoarce foarte curând la civilizație. Vom avea răgazul să ne distrăm și să ne odihnim. Până atunci, avem încă de lucru...

Tim încercă să destindă atmosfera printr-o glumă.

– Am înțeles patroane! Dar tu și Nick, ce va doriți cel mai mult? Eu, visez la un biftec și Mona la o înghețată uriașă!

Nick decoji o banană și i-o oferă Monei.

– Nu mulțumesc, Nick. Am mâinile prea murdare pentru a o ține. Imediat...

El îi apropie fructul de gură.

– Gust-o, te rog...

Mona își înfipse dinții în fructul copt. Învățase că banalele puteau avea gusturi foarte diferite și chiar uitase savoarea celor din copilărie. Unele erau dulci, unele se mâncau cu coajă, dar cea mai mare parte trebuiau decojite. Ignorând privirea furioasă a lui Ralph, relansă conversația.

– Ei bine, Nick? La ce mâncare delicioasă visezi?

Acesta se încruntă și se gândi câteva secunde.

– Porc umplut. Este mâncarea mea preferată.

– Tim mi-a spus că ne vom găsi fericirea la Kampung America!

– Da; au de toate acolo. Dar tu, patroane, ce-ți dorești?

Mona își ținu respirația și continuă să pregătească peștele. Tim îi oferea lui Ralph o ocazie de a se reabilita și de a-și uita proasta dispoziție.

– Visul meu ar fi un enorm platou cu iofcă, pâine proaspătă și unt.

– Oh! Minunată idee! aprobară în cor Nick și Tim.

Mona profită pentru a pune întrebarea care-i stătea pe suflet.

– Cât timp mai avem de petrecut în această pădure?

– Poate două săptămâni, răspuse Ralph. Descreșterea apelor a început. Vom putea pleca de aici mâine sau poimâine. Doar câteva cursuri rapide de apă, câteva tabere ca aceasta și vom ajunge la Longpahanghai, unde vom chema elicopterele prin radio.

Mona își așază peștele pe grămadă celor prevăzuți pentru fierbere.

– Când trebuie să sosească echipa de seismografie?

– Greu de spus! Totul depinde de nevoia lor de petrol și de o mulțime de amănunte – de exemplu de responsabilul în funcție, sau de deciziile concernelor interesate. Dar asta nu este problema noastră. A noastră va fi încheiată când vom ajunge la Longpahanghai.

Privirea lui Ralph o mângâie pe Mona înainte de a se aținti asupra lui Nick.

– A mers astăzi?

– Da, răspuse Nick. Văzând cercetările, sectorul pare excelent.

– Îmi este cu adevărat teamă să fiu de părerea ta, adăugă Mona.

– De ce „mi-e teamă cu adevărat?“ întrebă Ralph, mirat.

– Pădurea este atât de frumoasă, atât de sălbatică, răspunse ea cu un zâmbet nostalgic. Nu mă pot împiedica să nu fiu tristă la ideea că...

Se întrerupse o clipă și lăsă ochii în jos...

– ... Că iazul acela atât de minunat va fi distrus de sonde și oameni... Toată această frumusețe sălbatică...

Ralph scutură din cap.

– Afacerile sunt afaceri. N-am nimic de-a face cu romantismul! Dacă este nevoie de petrolul care se află aici în subsol, îl vor extrage. Țsta este progresul... și tocmai contribuim la el.

– Înțeleg reticențele Monei și le împărtășesc, interveni Nick cu o voce blândă, dar fermă. Au rămas puține regiuni atât de sălbatice și neatinse în lume; îi este teamă să vadă dispărând una dintre ele.

O privi pe Mona.

– Dar mă tem că patronul are dreptate. Progresul pretinde acest gen de sacrificii. Este imposibil să-l oprești. Omenirea trebuie să meargă mereu înainte.

– Să mergi înainte, nu înseamnă neapărat să progresezi! replică ea. Mai ales când progresul pătrunde prin distrugere! Iertați-mă, nu voiam să vă plictisesc cu discuții filozofice. Pur și simplu am învățat să iubesc această pădure – frumusețea, puterea, magia sa.

Evită să-l privească pe Ralph, pentru ca ceilalți doi să nu poată bănuși ceea ce-o lega de el. Tim se întoarce spre Mona.

– În locul tău, nu m-aș îngrijora pentru junglă. Această pădure ecuatorială a existat și va exista mereu. Poate fi doborâtă, dar va crește din nou. Imediat ce omul va pleca, va avea din nou prioritate. Aici, vegetația este mai puternică decât orice.

– Tim are dreptate, aprobă Ralph. Dar în ceea ce ne privește, îți amintesc că mai avem multe de făcut.

Străbătu luminișul pentru a merge să pună hărțile și notițele Monei în cabană.

Zilele următoare trecură prea repede după dorința Monei; sfârșitul călătoriei se apropia nemilos de clipa în care va trebui să-l părăsească pe Ralph – care se încăpățâna s-o evite. Nu mai găsea pretexte pentru a rămâne singură cu el și spera în zadar în fiecare noapte că va merge să se așeze lângă foc.

Timpul care-i rămânea pentru a-și atinge scopul se micșora, dar voia să creadă încă în visul său imposibil...

Într-o seară, în timp ce tocmai ridicau tabăra, Ralph le declară:

– Este aproape ultima noastră noapte sub cerul liber! Poimâine, vom fi la Longpanghai.

O privi lung pe Mona, apoi pe Tim.

– Vom putea în sfârșit lua vacanță! Tim izbucni de bucurie.
– Uf! Aștept asta de mult timp! Nu mă gândesc decât la biftecul pe care mi-l voi comanda când ajung acolo! Apoi, voi descoperi o micuță frumoasă. . .

Se întrepruse brusc, stacojiu. Ralph izbucni în râs.

– Știi, Tim. Mona nu mai este o copilă! Poți vorbi liber în fața ei. Nici o îndoială că și ea va avea nevoie de companie!

Mona rămase cu fura căscată. Nick fu cel care-i luă apărarea.

– La urma urmei, nimic mai natural. Este omenesc, nu? Am fi lipsiți de eleganță să i-o reproșăm!

Ralph lăsă ochii în jos, spre farfurie. Mona își stăpâni lacrimile și-l privi în tăcere. Nick o observa cu un aer preocupat. Ea îi zâmbi recunoscătoare.

– Spune-mi, Nick, există vreun sat de case lungi între acest loc și Longpahanghai?

– Cred că da. Njo îți va spune mai bine decât mine. De ce această întrebare?

– Mi-ar plăcea să văd unul de aproape înainte de plecare. Credeți că ne-am putea opri acolo? Desigur, nu pentru a dormi, ci doar pentru o oră sau două.

Ralph n-avea aerul că apreciază această idee.

– Să știi că nu este mare lucru de văzut.

– Am putea să-i cerem căpeteniei satului să-i arate colecția sa de capete! exclamă Tim.

Obişnuită acum cu glumele lui, Mona zâmbi.

– Credeam că vânătorii de capete sunt în afara legii de la ultimul război!

– Este exact, răspunse Nick, dar aici autoritatea guvernamentală este foarte slabă. Bătrânele căpetenii au refuzat să se despartă de capetele lor. Nu le mai taie, dar le-au păstrat pe cele care le aveau deja, ca trofee. Nu-i poți cere unui campion să se despartă de cupele sale!

– Știu, mi-a spus-o Njo. Să iei capul unui bărbat, înseamnă să-ți însușești curajul și puterea sa și să fii în stare să te folosești de ele. Așadar, cele ale eroilor sunt cele mai apreciate.

– În schimb, ei nu taie niciodată capetele șefilor propriilor triburi!

– Este evident! comentă Ralph.

În acea clipă, Mona își aminti de ceea ce-i spusese ghidul. Odinioară, capul lui Ralph ar fi avut o mare valoare.

– Pentru a-ți răspunde la întrebare, ne vom putea opri puțin, pentru că avem timp din belșug.

Pentru prima dată, era gata să-i facă o concesie.

– Îți mulțumesc mult.

– Vei avea ocazia să constăți că viața în junglă nu este paradisul descris în filmele de la Hollywood!

Aluzia era clară, dar Mona o ignoră pentru a nu învenina lucrurile.

– Îți sunt recunoscătoare că-mi dai posibilitatea s-o constat eu însămi!

Simțind că atmosferă devine încordată, Tim reluă:

– Poate vom avea norocul să asistăm la o ședință de tatuaj... Cea care-o oficiază, este o femeie, un fel de mediu.

Întinde pe piele un fel de pastă lichidă și neagră, apoi înțeapă în piele cu un ac prins de un băț mic. Tatuajele au o mare importanță pentru ei.

– Am citit undeva că odinioară dayakii erau numiți „sălbaticii din Boneo“; continuă Mona curioasă.

– Este adevărat, interveni Nick. Kalimantan este partea de sud a insulei. Nordul, care acum se numește Sanoh, aparține malaieziei de aproximativ douăzeci de ani. Dacă cineva ca Njo, se apropia de tine cu o suliță în mână, sunt sigur căl-ai fi luat drept un sălbatic!

– Oh! cu siguranță! mărturisi ea râzând.

Capitolul 12

A doua zi după-amiaza, pirogile ajunseră într-un longbot. Mona puse piciorul pe uscat și fu încântată să descopere chipurile brune și zâmbitoare ale indigenilor. Femeile, cu pieptul gol, își duceau copii pe șolduri. Îmbrăcate în cea mai mare parte în kainuri, își arătau toate acei dinți negri, pe care Njo îi găsea atât de seducători.

Aici, femeile de-o anumită vârstă aveau urechile lungi din cauza inelelor grele. La unele, lobul cobora aproape până la umeri. Dar tinerele se pare că renunțaseră la acest obicei și nu purtau decât unul sau doi cercei la fiecare ureche.

Evident, Mona făcu o impresie deosebită indigenilor, care și-o arătau cu degetul.

Pentru a o liniști, Nick îi explică:

– Părul tău blond îi fascinează. Văd atât de puțini străini... și încă mai rar femei... Le este de înțeles mirarea...

Mona le zâmbi. Îl luă de braț pe Nick și amândoi îl urmară pe Ralph, care îi conduse în fața intrării unei case lungi.

Un bărbat bătrân veni să-i întâmpine.

- Iată căpetenia satului, îi anunță el.
- Ralph schimbă câteva cuvinte cu acesta.
- Mona regreta că nu le înțelegea limba, mai ales când văzu ochii bătrânului ațintindu-se asupra ei.
- Ce spun? îl întrebă pe Nick.
- Căpetenia ne urează bun venit și ne invită să luăm parte la masa sa. Ralph a acceptat. Va trebui din politete să iei puțin din fiecare fel de mâncare, servindu-te numai de mâna dreaptă.
- Dar au vorbit și despre mine, nu-i așa?
- Da. Căpetenia l-a întreat pe Ralph de ce te-a adus în junglă și cine ești.
- Ce-a răspuns? îl întrebă cu inima palpitând.
- Nimic care să te facă să te neliniștești.
- Ce-a spus Nick?
- Că ești o persoană de neatins și că le faci farmece tuturor bărbaților care se apropie de tine.
- Mona păli, cu respirația tăiată.
- Nu te formaliza, Mona. Este un pretext ca oricare altul. Și cum cel mai mic lucru care se poate spune despre voi este că nu vă înțelegeți foarte bine, nu putea inventa că ești soția lui!
- Dar oare ce-și va putea imagina bătrâna căpetenie?
- Cu siguranță crede că vrem să scăpăm de tine!
- Să scăpați de mine?
- Fii rezonabilă, Mona. Nici un indigen n-ar vrea să păstreze o femeie care ar fi într-o oarecare măsură o

vrăjitoare. Dar noi nu suntem sălbatici! Ralph a mințit cu singurul scop de a-ți asigura securitatea!

Nick o privi cu un aer preocupat.

– N-ar fi trebuit să-ți spun. Îți afirm că este pentru siguranța ta!

– Te cred, Nick, minți ea.

În sinea sa, avea o altă interpretare: după toate aparențele, Ralph dorea ca ea să fie la curent cu ceea ce se întâmpla. De altfel, încercase s-o facă să înțeleagă, cu ajutorul gesturilor conversația sa cu căpetenia satului Dar de ce cuvântul „farmece“? Dacă n-o mai iubea, dacă sentimentele față de ea nu mai existau, ar fi inventat oare o asemenea poveste?

Nick râse ușor ironic.

– Închipuiește-ți că bătrânul tocmai i-a propus ajutorul unei vrăjitoare! Ea ar putea, se pare, să rupă vraja.

Mona se sili să zâmbească.

– Mă pot considera mulțumită?

– Dar am impresia că Ralph îi spune...

Se întrerupse și se încruntă.

– Continuă, Nick... șopti ea cu un oftat.

– Afirmă că puterea ta magică este prea mare. Vrăjești pe oricine te atinge. Acum, au schimbat subiectul; căpetenia l-a invitat să continue conversația pe verandă.

– Și noi?

– Vom profita de asta pentru a ne plimba puțin în libertate. Ce vrei să vizitezi?

Mona îl privi pe Ralph urmându-l pe bărbatul îmbătrânit, care urca sprinten un fel de scară făcută dintr-un trunchi de copac prevăzut cu creștături tăiate.

– Poate am putea începe prin a merge să vedem ce se află sub casă!

– De acord!

Se apropiară. Imediat doi godaci plecară în fața lor grohăind.

Nick începu să râdă.

– Asta este în același timp o curte de păsări și cocină!

– Văd, spuse Mona zâmbind.

Se îndreptară împreună spre două femei care pisau un fel de substanță albă.

– Este măduvă de sagotier: acest palmier are nevoie de cincisprezece ani pentru a atinge dimensiunea adultă. Când îi cresc muguri de flori, înseamnă că este timpul să fie tăiat. Se extrage acea măduvă care se folosește în prepararea prăjiturilor. Nu sunt prea gustoase, dar constituie hrana de bază a dayakilor, împreună cu orezul brun.

– Și ce fac aceste femei? întrebă Mona, arătându-le cu un semn din bărbie.

– Împletesc coșuri. Mai întâi colorează în roșu firele de răchită, adăugându-le decorații negre. Coșurile acestea adânci, de formă conică, le servesc pentru a-și transporta lucrurile când se deplasează. De asemenea țin covoare pentru odihnă, rogojini pentru dormit și huse pentru a-și proteja hrana.

Mona zâmbi, ocolind un pui care ciugulea la picioarele sale.

– Dayakii trăiesc într-un mod destul de primitiv, dar sunt adevărați artiști! N-au locuit întotdeauna atât de departe de coaste. Invazia malaiezielor i-a alungat spre interiorul uscatului... Malaiezii sunt musulmani. Dayakii n-au fost convertiți niciodată; după cum vezi sunt foarte amatori de carne de porc! Dar ne îndepărtăm de subiectul nostru... Njo!

Nick îi făcu semn ghidului să li se alăture.

– Întreabă-ți prietenii dacă cineva din sat lucrează un ikat!

– Imediat!

În acest timp, o ceată de câini și de pisici, care, în aparență, trăiau în bună înțelegere, veni să adulmece cizmele Monei.

Câteva secunde mai târziu, Njo reveni în fugă, cu zâmbetul pe buze.

– Sunt în casa lungă! le strigă. Vă va conduce această femeie.

– Mulțumesc, Njo.

Mona, femeia doyak și Nick plecară, cu animalele pe urmele lor.

Ea urcă ușor scara rudimentară care permitea accesul în casă. Njo li se alătură sus.

– iată ikatul.

Arată cu degetul o femeie care lucra la un război de țesut.

Mona se aplecă să-i vadă lucrul. Firul folosit era multicolor.

Nick îi dădu câteva explicații.

– Leagă mai multe fire împreună cu fibre de nucă de cocos, apoi le scufundă într-o baie vegetală pentru a le colora.

– Este minunat! exclamă Mona cu admirație. Ce face cu această bucată de material?

Cel care răspunse fu Njo.

– Este o țesătură sacră. Odinioară se folosea pentru a se înfășura capetele.

O conduse pe Mona aproape de o femeie care confecționa un coș.

– Acesta este pentru a căra un copil! spuse cu mândrie Mona zâmbi aprobator și Njo continuă prezentările.

– Bărbații fac sculpturi în lemn. Veniți, vă voi arăta casa căpeteniei satului; în interior totul este lucrat cu minuțiozitate.

Pe măsură ce se apropia de ea, Mona distinge motive foarte fine în jurul ușilor și a ferestrelor, ca și pe balustrada verandei.

Njo se aplecă pentru a ridica un cufăraș care conținea perle.

– Priviți capacul!

Mona îi admiră gravura – făcută dintr-o împletitură de triunghiuri și spirale.

– este foarte frumos!

– Bărbații mai fac bukung.

Făcu o strâmbătură urâtă și-și puse mâinile în forma de cupă sub bărbie.

În fața aerului mirat al monei, Nick traduse.

– Bukung înseamnă mască.

– Veniți să-l vedeți pe bătrânul satului și imaginile sale!

Njo îi conduse, dându-și o palmă peste piept.

Mona și Nick ocoliră un grup de femei care lucrau și-l urmașă în locul unde stătea așezat bătrânul; era acoperit cu tatuaje, ale căror simboluri fură interpretate de Njo.

– Aici, vedeți călătoriile sale, arată ghidul. Și acolo, o luptă cu un taur. Acolo, este spiritul său. Priviți. . .

Când Mona se aplecă să cerceteze tatuajele, bătrânul îi zâmbi.

– Spune-i că-i mulțumesc că mi le-a arătat.

– Da.

El schimbă câteva cuvinte cu bătrânul, apoi se întoarse spre Mona.

– A spus că tatuajele sunt făcute pentru a fi privite. A mai spus că, odinioară, când era tânăr, a călătorit mult. Dar n-a întâlnit niciodată o femeie cu părul ca soarele. Îl găsește foarte frumos.

– Mulțumesc!

Mona aprecia delicatetea acestor indigeni, respectul lor pentru persoanele în vârstă și simțul artistic.

– Nick! Mona! Sunteți invitați în casa lungă a lui aminaja!

Era vocea lui Ralph care ajungea până la ei, mai puternică decât toate zgomotele înconjurătoare.

– Sosim!

Casa căpeteniei satului era mai înaltă și mai lungă decât celelalte și cornișa acoperișului era mai minuțios lucrată. În față se întindea o mică grădină cu ierburi plantate în jurul unei grămezi de pietre și cu un rând de statui.

– Aceste ierburi sunt plante sacre, îi explică Nick. Pietrele reprezintă genealogia, ascendența și bogăția familiei. Statuile sunt ale zeilor căminului.

Mona urcă scara până la veranda ai căror stâlpi erau decorați cu basoreliefuri. Pe ușa din abanos era gravat un pău. De-a lungul acoperișului se profilau imagini cu dragoni și cu șerpi. Ralph se apropie de ea.

– Ia loc, Mona și nu mișca. Căpetenia ar vrea să te privească.

Ascultă, nu prea calmă și se așeză turcește pe un covor mic, bombănind împotriva manierelor autoritare ale lui Ralph.

Timp de câteva minute, bătrâna căpetenie n-o scăpă din ochi. Mona nu îndrăzni să-l privească. Brusc, el bătu din palme: ușa se deschise și apărură o femeie bătrână, ridată, mică și care purta brățări grele.

Nick îi șopti la ureche:

– Iat-o pe wadian.

Ralph avea aerul că se amuză de stinghereala sa.

– Rămâi liniștită, Mona. Sunt sigur că Nick ți-a vorbit despre vrăjitorie. Aminaja crede că este o rușine să vrei să scapi de o femeie ca tine. Te consideră frumoasă, cu toate că părul îți este prea deschis la culoare, dinții prea albi și urechile prea mici. Dar ai o anumită valoare, ești destul de puternică pentru a munci. De aceea i-a cerut vrăjitoarei să se ocupe de tine.

Mona atinti asupra lui o privire rugătoare; în loc de orice răspuns, îi adresă un zâmbet amuzat.

Vrăjitoarea se apropie în zgomotul metalic al brățărilor ce se izbeau una de alta. Își puse mâna noduroasă sub bărbia Monei și o făcu să ridice capul. Privirile li se întâlneau.

Ochii wadianei erau negri, de un negru intens. Emană un fel de putere fascinantă. Oare această femeie avea o putere supranaturală, de exemplu de a citi în suflete? Va ghici iubirea ei pentru Ralph?

Vrăjitoarea își ținu mult timp privirea ațintită în a sa, apoi se întoarse la căpetenie.

Mona ar fi vrut să le înțeleagă conversația pe care o aveau în acea clipă. Așezat alături, Nick îi șopti traducerea.

– Îi spune, că îi pare rău, dar că vraja este prea puternică. Nu poate face nimic. Totuși, pretinde că spusele lui Ralph nu sunt complet exacte. Există un bărbat care te poate atinge fără să fie fermecat. Este cel căruia ți-ai dăruit inima. Nimeni altcineva nu te va putea avea vreodată.

Tăcu o clipă pentru a mai asculta.

– Acum, Ralph îi mulțumește căpeteniei satului. Este ora mesei. Amintește-ți, trebuie să iei puțin din toate felurile de mâncare, întotdeauna cu mâna dreaptă.

Mona făcu da din cap. Inima îi bătea cu putere în piept.. Vrăjitoarea îi ghicise dragostea pentru Ralph... Așadar, într-adevăr putea citi în suflet!

O femeie aduse un platou pe care frunzele de banane umplute cu orez, se învecinau cu alte feluri de mâncare specifice dayakilor. Mona nu era prea atrasă de această hrană și încercă să se gândească la altceva în timp ce mânca.

Când ceremonia cinei se încheie, Ralph se ridică și invitații îl imită. Înainte de a se îndrepta spre pirogi își luară adio de la căpetenia satului.

Jos, îi aștepta Njo, nebun de bucurie.

– Priviți! le strigă. Am un mandon nou.

Mona îi zâmbi. Arma, care putea fi în același timp sabie, secure și cuțit, părea să fie din bronz.

Njo i-l întinse și ea îl examinează cu grijă. Mânerul din abanos avea forma unui cap omenesc, cu păr adevărat deasupra.

Urcând în pirogă, Njo i-l luă din mână și, descriind un cerc larg îi spuse:

– Se folosea la tăierea capetelor!

– Zău?

În ambarcațiune, Ralph luă loc în fața Monei.

– Ne-am distrat destul pentru astăzi. E timpul să plecăm!

Mona se întoarce. Pe țărm, femeile le făceau semne largi cu mâna, pentru a le spune rămas bun.

Trecură mai multe ore. În sfârșit, Ralph dădu semnalul de oprire. Cât de repede trecea timpul! Prea repede după dorința Monei.

Cu inima palpitând, se hotărî să-i vorbească lui Ralph în aceeași seară. Mâine, va fi deja prea târziu! se gândi deznădăjduită. Mâine, vor ajunge la Longpanghai și Mona va avea presentimentul că Ralph va pleca discret, îndată ce va fi posibil.

Îi ajută pe ceilalți să organizeze tabăra, tot gândindu-se la ceea ce-i va spune.

Ca de obicei, cina se compuse din pește și orez. Glumele se îndreptau spre mesele bune din viitor. Apoi se așezară în jurul focului din lemne. În aer plutea o oarecare nostalgie. Formau o echipă bine sudată și învățaseră să se cunoască și să muncească împreună. Acum, își dădeau seama că, în curând, vor trebui să se despartă... La această idee, Mona își simți lacrimile venindu-i în ochi. Nick și Tim îi vor lipsi cu siguranță, cât despre Ralph, nu-și putea imagina deloc să trăiască departe de el!

După un timp se hotărâră să meargă la culcare. Monei îi fu greu să adoarmă. Ralph fusese mai distant ca niciodată. Oare cum va găsi ocazia să-i vorbească?

Se trezi la primele ore ale zorilor. Când deschise ochii, îl văzu pe Ralph coborând pe furiș spre râu. Toți ceilalți dormeau încă. Se ridică fără zgomot și-l urmă. În acea dimineață, jungla era superbă, încărcată de acea frumusețe sălbatică pe care-o iubea. Totuși, nu privi deloc peisajul; nu-l vedea decât pe barbatul care mergea la câțiva pași în fața ei. Va putea oare să-l facă să accepte c-o iubea încă? Era ultima șansă...

Fără să privească în jur, Ralph își scoase kainul și intră în apă. Mona se opri pe mal și, dezbrăcându-și și ea kainul, îl urmă în râu. Ralph nu știa încă de prezența sa.

Se apropie de el înotând sub apă. Când îi văzu picioarele lungi, o cuprinse o imensă tandrețe și întinse brațul pentru a le atinge.

Foarte surprins, Ralph lovi brutal cu picioarele, lovitură pe care Mona o primi în plin maxilar. Pe jumătate

inconștientă, deschise gura și înghiți apă. Această răcoare bruscă o făcu să-și revină. Se zbătu să urce la suprafață.

– Ce se întâmplă? izbucni Ralph, uluit.

Mona respiră adânc dar i se făcu iar rău. Ralph o luă în brațe și-o duse spre mal.

Ea nu protestă și nu se mai gândea decât să-și recapete respirația. Treptat, se relaxă.

Ralph o așeză pe nisip și îngenunche alături.

– Mona... Mona... repeta, incapabil să-și ascundă neliniștea.

– Mi-e mai bine. Nu este nimic, Ralph... găsi ea puterea de a murmura.

Se strâmbă de durere și-și duse mâna la obraz.

– De ce nu m-ai prevenit? Ai înnebunit? îi strigă Ralph tremurând de furie.

Și de teamă... se gândi Mona.

– Nu m-am gândit... murmură ea.

– Aș fi putut să te omor!

Spontan, Mona întinse mâna spre bustul lui și-și strecură degetele în părul ud de pe piept.

– Acum mă simt complet bine, sunt foarte rezistentă, să știi!

Ralph clătină din cap, cu privirea pierdută spre râu.

– Te-ai fi putut îneca!

– Ralph! exclamă Mona prinzându-l de braț. Încetează această comedie; nu mi-ai făcut rău!

– N-ar fi trebuit să ne urmezi niciodată în junglă!

Furioasă, își lăsă mânia să izbucnească.

– N-ai dreptul să-mi reproșezi! Te înșeli, Ralph, sunt perfect în stare să-mi asum răspunderea complet singură, fie că sunt în junglă sau în altă parte! Ai recunoscut singur, nu-ți amintești?

Pe chipul lui Ralph se citea o asemenea îngrijorare, încât Mona fu sigură că nu-i era indiferentă.

Se hotărî să-i vorbească. Acum, sau niciodată!

– Mă iubești, Ralph.

Acesta avu o privire dureroasă și scutură din cap.

– Eu cred că da. Tocmai te-ai trădat. Am văzut-o în ochii tăi când ai ieșit din apă...

– Aș fi făcut exact în același fel, cu orice.

– Bineînțeles, dar nu sunt oarbă! Ți-am observat reacția când ai crezut că m-ai rănit! Oh! Ralph! Oare cum ți-aș putea dovedi dragostea mea? Spune-mi-o! Vrei să-ți sar în brațe de sus, dintr-un copac? Misiunea noastră s-a încheiat, nu ne mai asumăm nici un risc.

Se ridică.

– Stai, Mona! Este o prostie.

– Vreau să-ți dovedesc dragostea mea, strigă aceasta cu o voce găuită.

Un smochin mare își desfășura rădăcinile pe mal. Alergă în direcția lui. Lacrimile o orbeau.

– Oprește, Mona, te rog!

O urmă și o prinse în clipa în care se pregătea să se cațere în copac, apucând-o de gleznă. Dezechilibrată, căzu spre el și în cădere îl antrenă în râu.

Din fericire, în acel loc apa era puțin adâncă. Mona se zbătea în brațele lui; nu se gândea decât la scopul pe care și-l fixase: să-i dovedească faptul că-l iubea... înainte de a fi prea târziu!

Aproape se eliberase, când Ralph își strânse și mai mult îmbrățișarea și o trase afară din apă. Mona mai încercă să-i scape, dar el era mai puternic. Răsturnându-se ca ea pe pământ, Ralph o ținu cu fermitate de încheieturile mâinilor.

– Ajunge, Mona!

Aceasta găfâia, prizonieră a strânsorii implacabile.

– Ralph, te rog, lasă-mă s-o fac!

– Fii rezonabilă, Mona.

Ea scutură din cap.

– Nu vreau să fiu rezonabilă! Te iubesc.

Aceste cuvinte nu erau decât un plânset. Își uitase mândria.

– N-am încetat niciodată să te iubesc, Ralph. Pe tine și pe nimeni altcineva! De când ai plecat, ți-am văzut chipul pretutindeni. Te-am căutat, te-am visat... Amintirea ta nu m-a părăsit nici o clipă!

Ralph o privea, cu o expresie ciudată pe față. Mona deveni acum sensibilă la atingerea celor două trupuri. Dorința sa nemaipomenită se născu...

– Ralph, nu pot continua să trăiesc astfel! Vreau un soț, o familie! Oh! Ralph... Te rog... Spune-mi cum să te conving. Voi face orice...

– Mona! De ce oare te-ai întors, Mona? Duceam o existență liniștită, aveam o situație bună... În sfârșit...

Îi mângâie părul ud și se ridică într-un cot pentru a o privi.

– Nu înțelegi, Mona? Mi-e teamă. Teamă să te iubesc! Când m-ai părăsit, am crezut că mor. Nu vreau să-mi asum acest risc a doua oară!

Mona îi luă fața între palme și-o acoperi cu sărutări fierbinți.

– Nu te voi părăsi niciodată, te voi urma pretutindeni. Într-o zi, ne vom întoarce împreună acasă. Te iubesc atât de mult...

Ralph răspunse cu înflăcărare chemării sale, apăsându-și cu pasiune buzele peste ale ei.

Apoi se îndepărtă și-i așeză capul pe pieptul său.

– Te implor, Ralph... Spune-mi că se poate lua totul de la început...

– Mi-e teamă, Mona.

– Știu. Și mie. Dar suntem împreună. Nu mai suntem copii... Dragostea noastră n-a fost niciodată atât de puternică, atât de vie... atât de prețioasă! De data aceasta, nimic nu ne va mai putea despărți...

– Este adevărat ceea ce mi-ai spus adineauri?

– Despre ce vorbești?

– Că n-ai cunoscut pe nimeni altcineva în toți acești ani?

– Da, Ralph, nu te-am mințit.

– Dar am crezut...

– Erai întotdeauna acolo, Ralph. Nici un bărbat nu putea rivaliza cu tine... chiar dacă unii au încercat, fără succes.

– Mona, aș vrea să-ți spun...

– Știu... Nu-ți port pică pentru că m-ai înșelat. Eram insuportabilă, recunosc...

Se lăsă o lungă tăcere.

– Nu te-am înșelat, Mona, n-aș fi putut niciodată. De aceea am suferit atât de mult la ideea că-mi erai infidelă... Credeam că mă acuzai ca să te aperi.

– Ralph! spuse ea sărutându-l. Eram atât de tânără. Îmi era atât de teamă să te pierd! Când am descoperit că plecasei, te-am așteptat toată noaptea, nu îmi venea să cred...

– Totuși, m-am întors a doua zi la prânz, părăsisei deja casa.

– Oh! Ralph! Ar fi trebuit să te însoțesc în apropierea sondelor... și să nu-mi ascult mama...

– Acesta este trecutul, Mona. Vom vorbi despre asta și ne vom spune totul, pentru a nu mai reveni niciodată asupra acestui subiect. Deoarece, curând, va trebui să ne gândim la viitor...

Se cuibări îndrăgostită în brațele protectoare.

– Oh! Ralph!

Se sărutară cu pasiune, languros. Se dăruiră unul celuilalt cu minunata certitudine a unei iubiri și a unei fericiri, în sfârșit împărtășite pentru totdeauna.

Sfârșit